Έτος Η'

Τεύχος 171ον



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ



Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ΠΑΥΛΟΥ ὑποβάλλουν εὐλαβῶς τὰς διαπύρους εὐχὰς αὐτῶν, ὑπὲρ ὑγείας, μακροημερεύσεως καὶ εὐημερίας ΑΥΤΟΥ καὶ ἐκδηλώνουν τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν λαοφιλῆ καὶ εὐσεβέστατον ΑΝΑΚΤΑ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΙΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 171ΟΝ

Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἔννοια προπαγάνδας.

***

1. Ἔννοια προπαγάνδας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα ψυχολογικοῦ πολέμου εἶναι ἡ προπαγάνδα.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ξεύρουμε ὅτι ἡ λέξη προπαγάνδα προέρχεται ἀπὸ τὴ γαλλικὴ λέξη p r o p a g a n d e, ἡ ὁποία πάλι ἐλήφθη ἀπὸ τὴ λατινικὴ λέξη p r o p a g a n d a, ποὺ εἶναι τὸ θηλυκὸ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ρήματος p r o p a g o, τὸ ὁποῖο σημαίνει διαδίδω.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως «π r o π a γ ά ν δ a».

Οἱ πρῶτοι ποὺ ἐχρησιμοποίησαν τὸν ὅρο αὐτό, εἶναι οἱ καθολικοί. Στὸ Βατικανὸ μάλιστα ὑπῆρχε μία εἰδικὴ ὑπηρεσία ἡ ὁποία σκοπὸ εἶχε τὴ διάδοση (προπαγάνδα) τῆς πίστεως. Ἔκτοτε ὁ ὅρος αὐτὸς ἐπεξετάθη καὶ σημαίνει τὴν προσχεδιασμένη χρησιμοποίηση τῆς ἐπικοινωνίας κάθε μορφῆς, ποὺ ἀποβλέπει στὸ νὰ ἐπηρεάσῃ τὶς ἀντιλήψεις, τὰ συναισθήματα καὶ τὶς ἐνέργειες μιᾶς συγκεκριμένης ὁμάδος ἀνθρώπων γιὰ εἰδικὸ σκοπό.

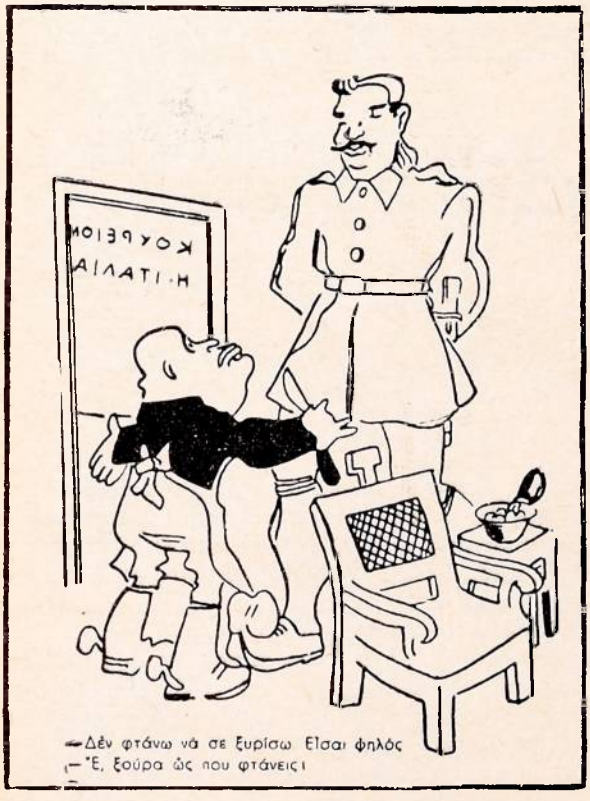
Μέσα στὸν ὁρισμὸ αὐτό, ποὺ ἔχει εὐρύτατη ἔννοια, περιλαμβάνεται κάθε εἴδους προπαγάνδα, ἀκόμη καὶ οἱ ἐμπορικὲς διαφημίσεις τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὥστε θὰ πρέπει ὁ ὁρισμὸς τῆς προπαγάνδας, ποὺ ἀνάγεται στὸν κύκλο τοῦ ψυχολογικοῦ πολέμου, νὰ εἶναι εἰδικώτερος κάπως, μολονότι καὶ ἡ προπαγάνδα τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἠμπορεῖ ἐμμέσως νὰ ἔχῃ ἐπίδραση στὶς οἰκονομικὲς ἐπιδιώξεις τοῦ ψυχολογικοῦ πολέμου. Π.χ. ἡ διαφήμιση ἀπὸ μία Ἑλληνικὴ ἑταιρία ὑφασμάτων, συντελεῖ στὴ μείωση τῆς εἰσαγωγῆς ὑφασμάτων ἀπὸ ξένες χῶρες καὶ κατὰ συνέπειαν, στὴν ἐνίσχυση τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας, στὴν καταπολέμηση τῆς ἀνεργίας, στὴ μείωση τῆς ἐξαγωγῆς συναλλάγματος κλπ.

Παρὰ ταῦτα, μποροῦμε νὰ δώσουμε τὸν ὁρισμὸ τῆς προπαγάνδας ἀπὸ ἀπόψεως ψυχολογικοῦ πολέμου, ὡς ἑξῆς :

«Π r o π a γ ά ν δ a εἶναι ἡ μὲ κάθε μέσο ἀτομικῆς ἢ μαζικῆς ἐπικοινωνίας, προσχεδιασμένη, συστηματικὴ καὶ ἐπίμονη προσπάθεια γιὰ τὴ διάδοση καὶ ἐπικράτηση

ὡρισμένων ἰδεῶν, ἀρχῶν ἢ συστημάτων, ἢ γιὰ τὸν ἐπηρεασμὸ τῶν συναισθημάτων καὶ ἐνεργειῶν μιᾶς συγκεκριμένης ὁμάδος ἀνθρώπων γηγενῶν ἢ ξένων, πρὸς εἰδικὸ σκοπό, ἐθνικό, πολιτικό, θρησκευτικό, οἰκονομικό, κοινωνικὸ ἢ στρατιωτικό».

Πρέπει ὅμως νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ τὸ στοιχεῖο τοῦ ὁρισμοῦ, ὅτι ἡ προπαγάνδα πρέπει νὰ εἶναι προσχεδιασμένη. Πράγματι, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ προπαγάνδα, κάθε ἐπικοινωνία ποὺ γίνεται μὲ τὸν ἀντίπαλο.



Εἰκ. 1.

Παράδειγμα: Κατὰ τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν καταστολὴ κομμουνιστικῆς στάσεως, μία ὁμάδα ἐνόπλων κομμουνιστῶν εἶναι ὀχυρωμένη σ' ἕνα κτίριο καὶ ἀνθίσταται στὶς ἐπιθέσεις τοῦ στρατοῦ. Περνάει ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο αὐτὸ ἕνα τάνκς τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ ἀξ/κὸς φωνάζει μὲ τὸ μεγάφωνο «βγῆτε ἔξω ἄτιμοι, προδότες, καθάρματα, κουκουέδες κλπ». Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ προπαγάνδα, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἔγινε ἡ ἐπικοινωνία φαίνεται καθαρὰ ὅτι δὲν ἦταν προσχεδιασμένη, οὔτε καὶ σκοπὸ εἶχε νὰ ἐπηρεάσῃ τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ὀχυρωμένων στασιαστῶν, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἀτομικὸ μῖσος τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐναντίον τους. Ἀλλάζει ὅμως τὸ θέμα, ἂν ὁ ἀξ/κὸς αὐτὸς ἔλεγε πρὸς τοὺς ὀχυρωμένους κομμουνιστὰς στασιαστάς: «οἱ ξενόδουλοι ἀρχηγοί σας, σᾶς ξεσήκωσαν ἐναντίον τῆς πατρίδος σας. Ἐγκαταλεῖψτε τους καὶ παραδοθῆτε ἀμέσως. Ἐὰν συνεχίστε τὴν ἀντίσταση, ὁ στρατὸς μὲ λύπη του θ' ἀνατινάξῃ τὸ κτίριο καὶ θὰ σκοτωθῆτε ὅλοι». Ἡ ἐπικοινωνία αὐτή, καίτοι ἐσχεδιάσθη τὴ στιγμὴ ἐκείνη θεωρεῖται προπαγάνδα, γιατὶ ἐπιδιώκει νὰ ἐπηρεάσῃ τὶς ἀντιλήψεις τῶν στασιαστῶν καὶ νὰ τοὺς πείσῃ νὰ παραδοθοῦν.

Ἐκτός, λοιπόν, τοῦ ὅτι ἡ ἐπικοινωνία γιὰ νὰ θεωρηθῇ προπαγάνδα πρέπει νὰ εἶναι προσχεδιασμένη, πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχῃ κι' ἕναν ὡρισμένο σκοπό, γιατὶ ὅταν γίνεται ἁπλῶς γιὰ διασκέδαση μπορεῖ νὰ βλάψῃ.

Παράδειγμα: Κατὰ τὸν ἰταλοελληνικὸ πόλεμο τοῦ 1940-41 στὴν Ἀλβανία, ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες νίκες τῶν Ἑλλήνων καὶ τὶς συμφορὲς τῶν Ἰταλῶν γέμισαν οἱ ἐφημερίδες μὲ γελοιογραφικὰ σκίτσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσατυρίζοντο οἱ ἰταλοὶ στρατιῶτες κατὰ τρόπο ποὺ προκαλοῦσε τὸ γέλιο καὶ τὴν εὐχαρίστηση

τῶν Ἑλλήνων. Τοῦτο ἀπὸ Ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἦταν σκόπιμο καὶ ἐξυπηρετοῦσε τὴν ἐσωτερικὴ ἐθνική μας προπαγάνδα. Ἀλλὰ συνέβη καὶ κάτι ἄλλο. Διάφορες ἐπιχειρήσεις ἐξετύπωσαν ἔγχρωμα δελτάρια μὲ ὡρισμένες γελοιογραφίες χαρακτηριστικές, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνήθικες. Πολλοὶ λοιπὸν γιὰ νὰ διασκεδάσουν ἐταχυδρομοῦσαν τέτοια δελτάρια στὴν Ἰταλία, διὰ μέσου οὐδετέρων χωρῶν. Ἀπὸ ἀπόψεως προπαγάνδας ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς τῶν δελταρίων αὐτῶν ἐρχόταν σὲ ἀντίθεση πρὸς τὴ λογική, γιατὶ τὸ πρακτικὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχεν ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἦταν, ὅτι ἔθιγε τοὺς Ἰταλοὺς κατὰ τρόπο ποὺ προκαλοῦσε αἰσθήματα ἐκδικήσεως (εἰκ. 1).

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ σπάνιες περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ἀνήθικες ἀποτυπώσεις προκαλοῦν αὐθόρμητα τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν τόνωση τοῦ ἠθικοῦ.



Εἰκ. 2.

Μιὰ τέτοια πρωτότυπη καὶ περίεργη περίπτωση, ἀπὸ τὸ Β' παγκόσμιο πόλεμο, ἀναφέρει στὸ βιβλίο του «ψυχολογικὸς πόλεμος» ὁ ἀμερικανὸς Paul Linebarger. Ἡ περίπτωση αὐτὴ ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἡ «κινεζικὴ τράπεζα» τοῦ Πεκίνου ἦταν ὄργανο τῶν ἰαπώνων. Ἀπὸ τὴν τράπεζα αὐτὴ οἱ ἰάπωνες ἐφωδιάζοντο μὲ χαρτονομίσματα. Κατὰ μία ἔκδοση λοιπὸν χαρτονομισμάτων τοῦ ἑνὸς δολλαρίου οἱ κινέζοι χαράκτες, ποὺ ἔκαναν τὸ σχέδιο, παρουσίαζαν τὸ «λόγιο τῆς ἀρχαιότητος» ποὺ ἦταν ἀποτυπωμένος πάνω στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτονομίσματος νὰ κάνῃ μιὰ χειρονομία ἀνήθικη, μειδιῶντας ὕποπτα καὶ χαρακτηριστικά. Ὅταν ἐκυκλοφόρησαν τὰ χαρτονομίσματα στὴν πόλη, τότε μόνο ἀντελήφθησαν οἱ κάτοικοι τὴ χειρονομία αὐτὴ καὶ ὅλοι οἱ κινέζοι ἀπολαύσανε ἕνα σπάνιο ἠθικοτονωτικὸ γέλιο. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ πρωτότυπος αὐτὸς προπαγανδιστὴς εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαφανισθῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ μὴν ὑποστῇ διώξεις καὶ συμφορὲς ἀπὸ τοὺς ἰάπωνες (εἰκ. 2).

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

—ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΩΝ—

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1957 ἡ Ἀμερικανικὴ Οἰκονομικὴ Ἀποστολὴ Ἑλλάδος περιέλαβε στὸν κύκλο τῶν προγραμμάτων της καὶ τὴν ἐνίσχυση τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας τῆς χώρας, ἤτοι τὴν Ἀστυνομία Πόλεων καὶ τὴν Βασ. Χωροφυλακή. Ἔγιναν σχετικὲς μελέτες καὶ χάρις στὴν συμπαράσταση καὶ τὴν πεῖρα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν μελῶν τοῦ τμήματος τῆς ἀστυνομικῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς, ἐνεκρίθη σχετικὴ πίστωσις γιὰ τὸν τεχνικὸ ἐξοπλισμὸ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Ἔτσι κατωρθώθη νὰ ἐφοδιασθοῦν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας :

α) Μὲ μέσα τηλεπικοινωνίας (ραδιοσταθμούς, πομποὺς ἀσυρμάτων κ.λ.π.). β) Μὲ ἐννέα περιπολικὰ αὐτοκίνητα (κοῦρσες) μετὰ ραδιοτηλεφώνου, μὲ 23 αὐτοκίνητα (τζὶπς) μετὰ ραδιοτηλεφώνου καὶ μὲ 26 μοτοσυκλέττες. γ) Μὲ διάφορα μέσα ἐλέγχου τῶν δημοσίων συγκεντρώσεων καὶ διώξεως τοῦ ἐγκλήματος.



Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς κ. Τζάκς, παραδίδει τὰ κλειδιὰ τῶν δωρηθέντων ὀχημάτων εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργὸν κ. Καλαντζῆν.

δ) Μὲ σύγχρονα μέσα ἀναμορφώσεως καὶ λειτουργίας τῶν ἀρχείων ἀσφαλείας· καὶ ε) Μὲ τεχνικὰ μέσα ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀστυνομικῶν εἰς τὰς Σχολὰς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Βασ. Χωροφυλακῆς.

Στὶς 21-6-60 ἔγινε στὴν Πλατεῖα τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου μιὰ σεμνὴ τελετὴ γιὰ τὴν παράδοση στὸ Ὑφυπουργεῖο Ἀσφαλείας 18 αὐτοκινήτων ἐργοστασίου «τζὶπς Γουίλις» καὶ 16 μοτοσυκλεττῶν ἐργοστασίου «Χάρλεϋ Ντάβισον» ἐξοπλισμένων μὲ ραδιοτηλέφωνα.

Τὰ αὐτοκίνητα καὶ οἱ μοτοσυκλέττες εἶχαν πάρει θέση σὲ σχηματισμὸ τόξου. Στὶς 10 ἡ ὥρα κατέφθασαν οἱ προσκεκλημένοι ἤτοι : Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργὸς κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ὁ Ὑφυπουργὸς Συγκοινωνιῶν κ. Κονίτσας, οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας κ.κ. Ν. Νέρης, Γ. Μπεθάνης καὶ Ν. Μπουραντᾶς, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς ἐν Ἑλλάδι Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς κ. Τζάκς, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος ἀστυνομίας τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς κ. Φερλόνγκ, οἱ Γενικοὶ Διευθυνταὶ τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν κ.κ. Γ. Βαρδουλάκης καὶ Ν. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Θ. Ρακιντζῆς, ὁ Ἀστυνο-

μικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Γ. Κοντογεώργος καὶ ὁ Διοικητὴς Ἀνωτέρας Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης Χ. Τομαρᾶς καὶ ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, περιφερείας Πρωτευούσης, καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖες τούτων.

Ἡ τελετὴ ἄρχισε μὲ τὶς εὐλογίες τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸν ἁγιασμὸ τῶν ὀχημάτων. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸ ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς μὲ λίγα, ἀλλὰ μεστὰ περιεχομένου λόγια, ηὐχαρίστησε τὸν κ. Τζὰκς καὶ μέσῳ αὐτοῦ τὴν φίλη κυβέρνηση τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἐπιδεικνύει γενικῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν θερμὴ συμπαράστασή τους ἐφωδιάσθησαν τελευταίως μὲ τὰ τελειότερα τεχνικὰ μέσα. Ἐτόνισε τοὺς δεσμοὺς ποὺ ἑνώνουν τὰς δύο χώρας καὶ κατέληξε μὲ τὴν εὐχὴ



Τὰ παραδοθέντα ὀχήματα παρελαύνουν πρὸ τῶν ἐπισήμων.

ὅπως συνεχισθῇ ἡ συμπαράστασις, ὑποσχόμενος ὅτι τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, αἰσθανόμενα ἀπεριόριστο εὐγνωμοσύνη θὰ προσπαθήσουν νὰ ἀξιοποιήσουν μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα τὴν παρασχεθεῖσαν βοήθειαν.

Ὁ κ. Τζὰκς ηὐχαρίστησε τὸν κ. Ὑφυπουργὸ γιὰ τὰ καλά του λόγια, παρέδωσε εἰς αὐτὸν τὰ κλειδιὰ τῶν ὀχημάτων καὶ κατέληξε μὲ τὴν διαβεβαίωση ὅτι ἡ κυβέρνησή του βρίσκεται πάντα στὸ πλευρὸ τῶν φίλων καὶ συμμάχων Ἑλλήνων καὶ ὅτι καὶ στὸ μέλλον ἡ συμπαράστασις θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀξιόλογη.

Μετὰ ταῦτα οἱ φιλαρμονικὲς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἀνέκρουσαν τοὺς Ἐθνικοὺς Ὕμνους τῶν δύο χωρῶν, ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν παραδοθέντων ὀχημάτων ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων καὶ ἔτσι ἔκλεισε ἡ σεμνὴ αὐτὴ τελετή.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι σήμερον ἡ Ἀστυνομία Πόλεων χάρις στὴν βοήθεια τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς διαθέτει ἱκανὸν ἀριθμὸν αὐτοκινήτων καὶ δικύκλων ἐφωδιασμένων μὲ ραδιοτηλέφωνα. Μὲ τὶς περιπολίες τῶν αὐτοκινήτων αὐτῶν σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς ἐλέγχεται ἡ κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων, προλαμβάνεται κάθε ἀπόπειρα διασαλεύσεως τῆς τάξεως, παρέχεται βοήθεια ἐντὸς ἐλαχίστων λεπτῶν στὸν ὁποιονδήποτε ἤθελε ζητήσῃ αὐτὴν καὶ γενικῶς μὲ τὴν παρουσία τους στοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης ἐδραιώνεται εἰς τοὺς πολίτας τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης στὴν Ἀστυνομία Πόλεων.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παρελάσεως προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς τοὺς προσκεκλημένους.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

—ΓΑΛΛΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Γ. ΑΦΙΧΘΕΝΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΤΑΥΘΑ ΑΡΧΗΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.—

Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν εἶχε τὶς τελευταῖες ἡμέρες μιὰ γεμάλη ἐπιτυχία στὸν τομέα διώξεως τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς προασπίσεως τῆς ἐθνικῆς μας ἀσφαλείας. Συνέλαβεν ὁμάδα ἐκ τεσσάρων γάλλων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφίχθησαν στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ συνδεθοῦν μὲ τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ δροῦν στὴ χώρα μας, προκειμένου νὰ τοὺς καθοδηγήσουν καὶ τοὺς βοηθήσουν στὴν ἀνατρεπτική τους δραστηριότητα, καθὼς καὶ τὸν Φωκίωνα Βέττταν, μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἤδη ἀρχηγὸν τοῦ ἐνταῦθα κλιμακίου τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἡ σύλληψη ἔγινε μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡμέρα ποὺ ἔφθασαν στὴν Ἑλλάδα καὶ πραγματοποιοῦσαν τὴν πρώτη τους συνάντηση μὲ τὸν Βέττταν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γάλλους εἶχε δράσει πέρυσι ἀνατρεπτικῶς στὴν Ἱσπανία κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο. Πρόκειται γιὰ μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιτυχία τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο.

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς ὑποθέσεως, ἐδέχθη τὴν 17ην Ἰουνίου 1960 τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τοὺς ἐνταῦθα ξένους ἀνταποκριτάς, πρὸς τοὺς ὁποίους προέβη στὶς ἀκόλουθες ἀνακοινώσεις:

«Ἀπόπειρα ξένων κομμουνιστῶν πρακτόρων ὅπως συνδεθοῦν μὲ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δρῶντας κομμουνιστὰς προκειμένου νὰ καθοδηγήσουν τὴν ἀνατρεπτικὴν δραστηριότητα τούτων ἐματαιώθη χάρις εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Εἰσελθόντες εἰς τὴν χώραν μας ξένης ὑπηκοότητος πράκτορες, συνελήφθησαν καθ' ἣν στιγμὴν ἐπραγματοποίουν τὴν πρώτην συνωμοτικὴν ἐπαφήν των μὲ τὸν ἀπὸ μακροῦ εὑρισκόμενον ἐνταῦθα ἐκπρόσωπον τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε. Φωκίωνα Βέττταν, ὁ ὁποῖος ἐπίσης συνελήφθη. Τὴν προανάκρισιν παρηκολούθησεν ὁ προϊστάμενος τῆς Εἰσαγγελίας Πλημμελειοδικῶν κ. Χριστόπουλος, ἡ δὲ ὑπόθεσις παρεπέμφθη ἤδη εἰς τὴν τακτικὴν Δικαιοσύνην.

Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ἀπὸ καιροῦ εἶχε πληροφορίας ὅτι θὰ εἰσήρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλοδαπὰ ἀνώτερα κομμουνιστικὰ στελέχη, ἱκανὰ καὶ πεπειραμένα



Φωκίων Βέττας



Ζὼρζ Πλαντὰντ



Ἑλένη Πλαντὰντ

μὲ σκοπὸν τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι κομμουνισμοῦ δι' ἀνατρεπτικὰς ἐνεργείας. Μεταξὺ τῶν ἀφιχθησομένων ἀνεφέροντο εἰς ἄνδρας καὶ μία γυναίκα ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Χάν.

Τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 14ης τρέχοντος ἐπεσημάνθη ἡ ἄφιξις ἐν Ἀθήναις ἑνὸς

ζεύγους γάλλων ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Χάν, τὸ ὁποῖον κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «'Αλίκη». Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐπέτυχον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ζεύγους καὶ ἤρχισαν τὴν παρακολούθησιν τούτου. Οἱ ξένοι ἐχρησιμοποίουν τὸ εἰσαχθὲν παρὰ τῶν ἰδίων ὑπ' ἀριθ. 245 Ε 21 αὐτοκίνητον, οὗτινος ἐπέβαινον εἰσέτι εἷς ἄνδρας, ὅστις καὶ ὡδήγει τὸ αὐτοκίνητον, μία γυναίκα καὶ ἓν παιδίον. Εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, πλησίον τῶν Ν. Σφαγείων, ἀπεβιβάσθη τὸ ζεῦγος Χὰν καὶ κατηυθύνθη εἰς τὴν περιοχὴν πρὸ τῶν φυλακῶν Συγγροῦ. Παρέσχον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάτι ἀνέμενον. 'Η Χὰν ἐκράτει εἰς χεῖρας της ἐπιδεικτικῶς ἐφημερίδα. Μετ' ὀλίγον καὶ περὶ τὴν 9ην ἑσπερινὴν ἐνεφανίσθη ἄτομον κρατοῦν καὶ τοῦτο εἰς χεῖρας ἐπίσης ἐπιδεικτικῶς ἐφημερίδα καὶ ὅπερ ἐν συνεχείᾳ συνηντήθη μὲ τὸ ζεῦγος Χάν. Τὸ ζεῦγος Χὰν μετὰ τοῦ ἀγνώστου ἀτόμου κατηυθύνθησαν πεζῇ εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς. 'Εκεῖ ἐπεβιβάσθησαν τοῦ ἀναμένοντος αὐτοκινήτου, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μετὰ τῶν ὡς ἄνω προσώπων μετέβησαν εἰς τὸ παραλιακὸν κέντρον «Αὔρα Σαρωνικοῦ» τῆς Καλλιπόλεως, ἔνθα ἐδείπνησαν. Τὴν 11ην νυκτερινὴν ἀπεχώρησαν τοῦ κέντρου, ἐπιβάντες ἅπαντες, ἐξ τὸν ἀριθμόν, τοῦ αὐτοκινήτου των καὶ κατηυθύνθησαν πρὸς Νέαν Σμύρνην. Εἰς μίαν στροφὴν τοῦ αὐτοκινήτου ὁ ἐκ τῶν ἐπιβαινόντων ἄγνωστος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ζεῦγος Χὰν εἶχε συναντηθῇ παρὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, ἐγκατέλειψε τὸ αὐτοκίνητον καὶ τρέχων ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.



'Ερρῖκος Χὰν



Ἄνζελ Χὰν

'Ομὰς ἀστυνομικῶν ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τούτου καὶ ἐπέτυχε τὴν σύλληψίν του, ἐνῷ παραλλήλως ἑτέρα ὁμὰς ἀστυνομικῶν, ἐπιβαίνουσα αὐτοκινήτου, συνέλαβε τοὺς παραμείναντας εἰς τὸ αὐτοκίνητον. Ἅπαντες προσήχθησαν εἰς τὴν Γενικὴν 'Ασφάλειαν. Ἦσαν δὲ οὗτοι κατὰ δήλωσίν των οἱ:

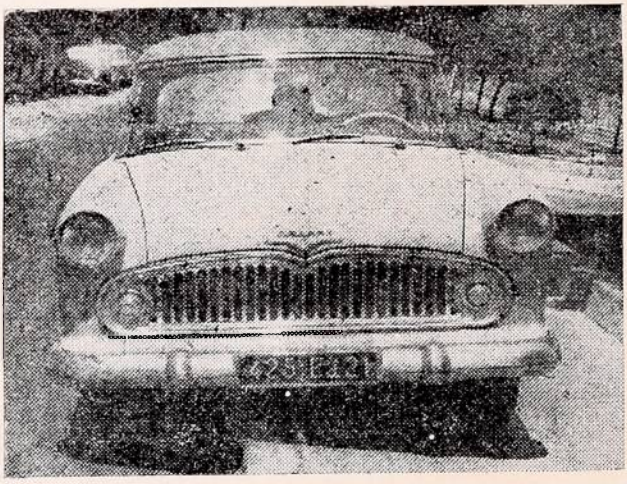
1) Πλαντάντ Γεώργιος τοῦ 'Ιωάννου-Δομινίκου καὶ τῆς Μαρίας, ἐτῶν 55, γάλλος ὑπήκοος, κάτοικος Ντιζὸν Γαλλίας καὶ ἐπὶ 25ης πλατείας, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 585 γαλλικοῦ διαβατηρίου, 2) Πλαντάντ 'Ελένη, σύζυγος τοῦ Γεωργίου, τὸ γένος Λαυρέντη, ἐτῶν 47, γαλλίς, κάτοικος Ντιζόν, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 584 γαλλικοῦ διαβατηρίου, 3) 'Ο υἱὸς τῶν ἀνωτέρω ὀνόματι Φρανσουά, 4) Χὰν 'Ερρῖκος-'Αρθοῦρος-Μαρσέλ, κάτοικος Παρισίων, ἐτῶν 43, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 119737 γαλλικοῦ διαβατηρίου, 5) Χὰν 'Αγγέλα, σύζυγος τοῦ 'Ερρίκου, τὸ γένος Μανέντη Γεωργίου, κάτοικος Παρισίων κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 119738 γαλλικοῦ διαβατηρίου καὶ 6) Σταθόπουλος Νικόλαος τοῦ 'Ανδρέου καὶ τῆς Παρασκευῆς, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ὡς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀνεγνωρίσθη ἡ ὁ Βέττας Φωκίων, τοῦ Παναγιώτου καὶ τῆς Θεοδώρας, μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἤδη ἀρχηγὸς τοῦ ἐνταῦθα κλιμακίου τῶν παρανόμων μηχανισμῶν τοῦ Κ.Κ.Ε., οὗτινος ἡ εἴσοδος ἐκ τοῦ παραπετάσματος εἰς 'Ελλάδα ἐπεσημάνθη τὸ φθινόπωρον τοῦ 1958. Οὗτος εἶχεν ἐφοδιασθῇ διὰ σχετικοῦ πλαστοῦ δελτίου ταυτότητος μὲ τὸ ὄνομα Ν. Σταθόπουλος. Τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον εἶχε συναντήσει τὸ ζεῦγος Χὰν παρὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς μὲ τὸ σύνθημα τῶν δύο ἐφημερίδων, ἦτο ὁ Βέττας.

'Εκ τῆς ἐρεύνης τῶν συλληφθέντων προσώπων διεπιστώθη ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων διαβατηρίων οἱ ὡς ἄνω τέσσαρες ἀλλοδαποὶ κατεῖχον καὶ πέμπτον γαλλικὸν διαβατήριον ὑπ' ἀριθ. 347820 ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Μωσσὲν Ροβέρτος τοῦ 'Ερρίκου, γεννηθεὶς τὸ 1930, κάτοικος Παρισίων, γλύπτης καὶ ἐφ' οὗ εἶχεν ἐπικολληθῆ ἡ φωτογραφία τοῦ 'Ερρίκου Χάν.



'Η πλαστὴ ταυτότης τοῦ Φ. Βέττα, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ν. Σταθόπουλος.

Τὸ πέμπτον τοῦτο διαβατήριον δὲν ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ φερομένου ὡς κατόχου του Ροβέρτου Μωσσὲν διὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος. Καίτοι ὅμως δὲν ἐχρησιμοποιήθη ἐν τούτοις εἰς τὴν 6ην σελίδα τοῦ διαβατηρίου τούτου εἶχεν ἐπιτεθῆ πλαστὴ σφραγὶς δῆθεν τῆς ὑπηρεσίας 'Ελέγχου Διαβατηρίων τοῦ 'Αερολιμένος 'Αθηνῶν, ἀναγράφουσα «'Αερολιμὴν — 7 'Αθηνῶν 28 Μαΐου». 'Εντὸς τοῦ διαβατηρίου ἀνευρέθη δελτίον ταυτότητος ὑπὸ στοιχεῖα Μωσσὲν Ροβέρτος μὲ τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἀνωτέρω Χάν. Μεταξὺ τῶν διαβατηρίων ἀνευρέθησαν τρεῖς φωτογραφίαι τοῦ Φ. Βέττα, ἐξ ὧν ἡ μία ἔφερεν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα διαγωνίως: δύο διατρήσεις εἰς τὸ κάτω μέρος, τμῆμα σφραγίδων μὲ τὴν φράσιν «Ντὲ Λὰ Πολὶς» εἰς τὸ ἄνω μέρος τμῆμα ἀναγλύφου σφραγῖδος ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὰ διαβατήρια. 'Εκ τοῦ ἐλέγχου τῶν διαβατηρίων προέκυψε κατὰ τρόπον βεβαιότατον ὅτι ἡ φωτογραφία αὕτη τοῦ Βέττα προσαρμόζεται κατά τε τὰς ὀπὰς διατρήσεως καὶ τὰ τμήματα τῶν ὡς ἄνω σφραγίδων, μὲ τὴν φωτογραφίαν τὴν ἐπιτιθεμένην εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 σελίδα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 119737 διαβατηρίου τοῦ Χάν. Οὕτως ἀντικαθισταμένης τῆς φωτογραφίας τοῦ Χὰν διὰ τῆς φωτογραφίας τοῦ Βέττα ἔχομεν διαβατήριον μὲ τὰ στοιχεῖα μὲν τοῦ Χὰν ἀλλὰ μὲ φωτογραφίαν τοῦ Βέττα πλήρως ἐσφραγισμένην.



Τὸ αὐτοκίνητον τὸ ὁποῖον εἰσήγαγον οἱ συλληφθέντες γάλλοι κομμουνισταὶ μὲ ἀριθμὸν 245 E 21.

Διὰ τοῦ διαβατηρίου τούτου θὰ καθίστατο εὐχερὴς ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βέττα εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκ τῆς προκαταρκτικῆς ἀνακρίσεως προέκυψεν ὅτι ὁ Χὰν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ διαβατήριον πλαστοπροσωπίας καὶ ὅτι τὰ πραγματικά του στοιχεῖα εἶναι μᾶλλον Μωσσὲν Ροβέρτος, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ τοῦτο ψευδώνυμον.

Ἐκ πληροφοριῶν παρασχεθεισῶν ἁρμοδίως εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν προκύπτει, ὅτι ὁ Πλαντὰντ εἶναι μέλος τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας καὶ ὅτι τὸ ἔτος 1959 μετέβη τρὶς εἰς Ἱσπανίαν, κατὰ μίαν δὲ φορὰν συνωδεύετο καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν παρανομίᾳ τελοῦντος Ἱσπανοῦ Λουδοβίκου Ρεμπὸλ Λόκα, στελέχους τοῦ Κ.Κ. Ἱσπανίας. Ὁ τελευταῖος οὗτος συνελήφθη ἐν Ἱσπανίᾳ.

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Παρισίων φέρεται ὅτι κατὰ τὸ 1952 εἶχε συλληφθῇ πρόσωπον μὲ τὰ στοιχεῖα Ἐρρῖκος Χάν, διὰ συμμετοχὴν εἰς παράνομον κομμουνιστικὴν δραστηριότητα.

Κατὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ εἰσαγγελέως κ. Χριστοπούλου προανάκρισιν, οἱ συλληφθέντες περιέπεσαν εἰς σωρείαν χαρακτηριστικῶν ἀντιφάσεων. Τὸ ζεῦγος Χὰν εἶπεν ὅτι ἐγνωρίσθησαν μὲ τὸ ζεῦγος Πλαντὰντ εἰς Παρισίους, ἐνῷ ἀντιθέτως ἡ Πλαντὰντ κατέθεσεν ὅτι ἡ γνωριμία των ἔγινεν εἰς τὴν Ρώμην.

Ἡ Χὰν κατέθεσεν ὅτι ὁ Ἐρρῖκος Χὰν εἶναι σύζυγός της, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ Χὰν ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι ἁπλῶς φίλη του.

Οἱ συλληφθέντες καθὼς καὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι τοῦ κέντρου «Αὔρα Σαρωνικοῦ» κατέθεσαν ὅτι συνέφαγον μὲ τὸν Βέτταν μετὰ τοῦ ὁποίου ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοκινήτου. Τοῦτο ἀρνεῖται ἡ φερομένη ὡς σύζυγος τοῦ Χάν. Κατετέθη ἐπίσης ὅτι ἡ Χὰν συνωμίλησε μὲ τὸν Βέτταν εἰς τὴν ἑλληνικήν».

Ἄλλες λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεως.

Πληροφορούμεθα ὅτι οἱ συλληφθέντες γάλλοι πράκτορες τοῦ Κ.Κ.Γ. ἦλθαν ἐδῶ μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Ἑλλὰς» προερχόμενοι ἀπὸ τὸ Πρίντεζι τῆς Ἰταλίας καὶ ἀπεβιβάσθησαν στὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἄφιξή των, οἱ ξένοι πράκτορες ἀγόρασαν χάρτη τῶν Ἀθηνῶν, στὸν ὁποῖο εἶχαν ἐπισημάνει διὰ μελανῶν κύκλων διάφορες περιοχές. Οἱ σημειούμενες περιοχὲς ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν σημεῖα συναντήσεώς των μὲ ἄλλους Ἕλληνας πράκτορας τοῦ Κ.Κ.Ε., τοὺς ὁποίους προφανῶς λόγῳ τῆς ἐγκαίρου συλλήψεώς των δὲν κατώρθωσαν νὰ συναντήσουν. Ἐπίσης οὗτοι εἶχαν ἐφοδιασθῇ μὲ μικρὸ χάρτη ἀπὸ ἀτζέντα στὸν ὁποῖο εἶχαν ὑπογραμμίσει τοὺς κυριωτέρους λιμένας τῆς Εὐρώπης.

Ἐξ ἄλλου, ἐκ τῆς γενομένης ἐρεύνης, ἐξηκριβώθη ὅτι ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ ἀρκετὰ χρήματα εἰς δολλάρια, γαλλικὰ φράγκα καὶ ἄλλα νομίσματα, καθὼς καὶ μὲ μερικὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Βέττας, ὁ ὁποῖος ἀκόμη ὑποστηρίζει ὅτι λέγεται Σταθόπουλος, εἶχεν ἐπισημανθῇ ὅταν συνελήφθη ὁ Ἐμμ. Γλέζος, κατώρθωσε ὅμως τότε νὰ διαφύγῃ καὶ ἔκτοτε εἶχαν χαθῇ τὰ ἴχνη του.

Ὁ Βέττας μὲ τὸ πλαστὸ διαβατήριο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ἐφωδίαζαν οἱ συλληφθέντες ξένοι πράκτορες, ἐσκόπευε νὰ ἀναχωρήσῃ στὸ ἐξωτερικὸ ὅταν ἔβρισκε κατάλληλη εὐκαιρία.

Τόσον ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ.Ρακιντζῆς, ὅσον καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Καραμπέτσος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπιληφθῇ τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ἐπεκοινώνησαν μετὰ τῶν γαλλικῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν καὶ τῆς «Ἰντερπολ» καὶ εἰδοποίησαν σχετικῶς μὲ τὰς διενεργηθείσας συλλήψεις. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ συλλαμβάνεται κλιμάκιο ξένων προκτόρων εἰς τὸν τόπον μας καὶ μὲ τόση καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Οἱ συλληφθέντες παρεμπέμθησαν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως κ. Χριστόπούλου εἰς τὸν ἀνακριτὴν τοῦ 8ου Ἀνακριτικοῦ Τμήματος κ. Καραμαγκιώλην, προκειμένου νὰ δικασθοῦν βάσει τοῦ Νόμου 509 δι' ἀνατρεπτικὰς ἐνεργείας.

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ καμπύλη γραμμὴ ἥτις ἑνοῦται—στηρίζεται—μετὰ τῆς γραμμῆς ἄξονος δηλαδὴ τῆς εὑρισκομένης ἐπὶ τοῦ κέντρου δέσμης γραμμῶν καὶ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ δέλτα δὲν θεωρεῖται ὡς κυκλικὴ γραμμή. Ἡ ἕνωσις ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἔχει



Σχέδιον 91ι



Σχέδιον 91κ



Σχέδιον 61λ

ὡς ἀποτέλεσμα εἰς τὸ νὰ μὴ θεωρῆται παντάπασιν ὡς ὑπάρχουσα ἡ καμπύλη αὕτη γραμμὴ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς ἑνώσεως. Ἀντὶ μιᾶς καμπύλης γραμμῆς ἐπὶ τῆς ἔσω πλευρᾶς καὶ πρὸ τοῦ δέλτα ἐπαρκὴς θεωρεῖται καὶ γραμμή τις «φράγμα» ἔμπροσθεν τοῦ δέλτα εὑρισκομένη, ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ «ἄξονος».



Σχέδιον 91μ



Σχέδιον 91ν



Σχέδιον 91ξ

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως ἡ γραμμὴ «ἄξων» προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς «τεχνικῶς». Ὁ κανὼν εἶναι : ἡ γραμμὴ «ἄξων» προσδιορίζεται διὰ τῆς νοητῆς εὐθείας γραμμῆς τῆς συρομένης ἐκ τῆς ἔσω πλευρᾶς τοῦ κέντρου τοῦ ἐσώτερου δέλτα καὶ τῆς πορευομένης πρὸς τὸ κέντρον τῶν ἐσωτάτης κυκλικῆς ἢ κολποειδοῦς γραμμῆς τοῦ ἀποτυπώματος.

Εἰς τὴν ὑποδιαίρεσιν αὐτὴν τοῦ τύπου τοῦ γόρς μία ἢ περισσότεραι ἐκ τῶν ἁπλῶν κολποειδῶν γραμμῶν συνήθως ἀνακάμπτουν διὰ δευτέραν φορὰν καὶ σχημα-



Σχέδιον 91ο



Σχέδιον 91π



Σχέδιον 91ρ

τίζουν οὕτω θύλακα ἐντὸς τῆς αὐτῆς κολποειδοῦς γραμμῆς. Ἡ δευτέρα αὕτη κολπο-



Σχέδιον 91σ



Σχέδιον 91τ



Σχέδιον 91υ

ειδὴς γραμμὴ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἶναι συνεχιζομένη ἢ νὰ ἑνοῦται μετὰ τῆς



Σχέδιον 91φ



Σχέδιον 91χ



Σχέδιον 91ψ

πρώτης. Δύναται αὕτη νὰ ἀποτελῇ μίαν ἀνεξάρτητον γραμμήν. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ δευτέρα κόλπωσις, μία γραμμὴ «φράγμα» ἔμπροσθεν τῆς γραμμῆς «ἄξονος» καὶ πρὸ

τῆς ἔσω πλευρᾶς τοῦ «δέλτα», ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν, θεωρεῖται ἐπαρκής. Ἡ γραμμὴ «φράγμα» δυνατὸν νὰ εἶναι καμπύλη ἢ εὐθεῖα. Ἀποκλείεται φυσικὰ τὸ στῖγμα



Σχέδιον 91ω



Σχέδιον 91w

—τελεία—νὰ θεωρηθῇ ὡς γραμμὴ «φράγμα». Ὁ κανὼν δὲν ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ κα-



Σχέδιον 92



Σχέδιον 92α

μπύλη ἢ ἡ εὐθεῖα τέμνῃ τὴν γραμμὴν τοῦ ἄξονος ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Ἡ γωνία τῆς



Σχέδιον 92β



Σχέδιον 92γ

καμπύλης ἢ τῆς εὐθείας γραμμῆς θεωρεῖται ἀρκετὴ ὅταν πληροῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ «φράγματος» μόνον. Ἡ καμπύλη γραμμὴ «φράγμα» εἰς τὸν τύπον τῆς δευτέρας

ὑποδιαιρέσεως τῶν γόρς, ὡς καὶ εἰς τὴν πρώτην (ἁπλὸ γόρς) δέον νὰ μὴν ἑνοῦται—στηρίζεται—μετὰ τῆς γραμμῆς τοῦ «ἄξονος» καὶ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ δέλτα. Ἡ



Σχέδιον 92δ



Σχέδιον 92ε

ἕνωσις ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μὴ θεωρῆται ὡς ὑπάρχουσα παντάπασιν ἡ καμπύλη ἢ ἡ γραμμὴ «φράγμα». Αἱ εἰκόνες 91ω καὶ 91ww δεικνύουν



Σχέδιον 92ζ



Σχέδιον 92η

ἀποτυπώματα τύπου γόρς τῆς δευτέρας ὑποδιαιρέσεως, ἔστω καὶ ἂν ἡ καμπύλη



Σχέδιον 92θ



Σχέδιον 92ι

γραμμὴ ἑνοῦται, διότι ἡ ἕνωσις αὕτη δὲν συντελεῖται εἰς σημεῖον δυνάμενον νὰ τμηθῇ ὑπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ ἄξονος.

Τὸ ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνος 92 ἂν καὶ ἔχῃ περιστροφικὴν γραμμὴν ἐχαρακτηρίσθη ὡς λούπ, διότι δὲν ἔχει δεύτερον «δέλτα». Τὰ ἀποτυπώματα τῶν εἰκόνων 92α



Σχέδιον 92κ



Σχέδιον 92λ

ἕως καὶ 92ε ἂν καὶ ἔχουν ἓν δέλτα καὶ μία «μορφὴν» «δέλτα» ἐχαρακτηρίσθησαν ἐν



Σχέδιον 92μ



Σχέδιον 92ν

τούτοις ὡς λούπς, διότι ἡ γραμμὴ «φράγμα» δὲν τέμνει τὴν γραμμὴν τοῦ ἄξονος ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν.



Σχέδιον 92ξ



Σχέδιον 92ο

Αἱ εἰκόνες τῶν ἀποτυπωμάτων 92ζ ἕως καὶ 92ο ἔχουν δύο δέλτα καὶ μίαν ἢ περισσοτέρας καμπύλας γραμμάς, ἀλλὰ κατετάγησαν εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς

διότι ἑκάστη καμπύλη γραμμὴ θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα παντάπασιν, λόγῳ τῆς ἑνώσεως (τῆς καμπύλης) εἰς σημεῖον τεμνόμενον ὑπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ «ἄξονος».

Ἡ τρίτη ὑποδιαίρεσις τῆς ὁμάδος τῶν γόρς εἶναι ὁ τύπος τοῦ ὁποίου ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ὑπάρχουν διπλαῖ κολπώσεις. Καὶ



Σχέδιον 93



Σχέδιον 93α

ἡ ὑποδιαίρεσις αὕτη σημειοῦται διὰ τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος τῶν γόρς (W) ἢ καὶ τοῦ «Wd».

Ὁ κανὼν ὁ διέπων τὴν ὑποδιαίρεσιν αὐτὴν εἶναι. «Διπλῆς κολπώσεως ἀποκαλεῖται τὸ γόρς ὅπερ ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ περιβαλλομένου ὑπὸ τῶν δύο «δέλτα» περικλείει δύο κεχωρισμένας κολπώσεις καὶ δύο διακρινομένας σειρὰς κεχωρισμένων «ὤμων». Ἡ ἔννοια τῆς λέξεως «κεχωρισμένων» εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν δὲν σημαίνει τελείως ἀσυνδέτων. Αἱ δύο ἀνεξάρτητοι κολπώσεις δυνατὸν νὰ συνδέωνται διὰ γραμμῆς τύπου «σφηνός», ἀλλ' ἡ ἕνωσις αὕτη δέον νὰ μὴν συντελῆται ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν καὶ ἐν τῷ χώρῳ τῷ ὀνομαζομένῳ «ὦμος» τῶν κολπώσεων. Ὁ κανὼν ὁ διέ-



Σχέδιον 93β



Σχέδιον 93γ

πων τὸν τύπον τῶν λούπς περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἑνώσεως—στηρίξεως—τῶν γραμμῶν ἰσχύει ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ὑποδιαίρεσιν τοῦ τύπου τοῦ «γόρς» «διπλῆς κολπώσεως». Ἕνωσις ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν τῆς κολπώσεως ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς—τὸν ὦμον—συντελεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς ἐννοίας τῆς κολποειδοῦς αὐτῆς γραμμῆς. Ἀντιθέτως ἕνωσις εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον οὐχὶ ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν, ἀλλὰ διὰ γραμμῆς βαινούσης ἠπίως, δὲν ἀποστερεῖ τὴν καμπύλην αὐτὴν γραμμὴν τῆς ἐννοίας τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς.

Τὸ γεγονὸς ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχουν δύο κεχωρισμέναι κολπώσεις διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα ὡς «διπλῆς κολπώσεως» ἀποκλείει τὴν πι-



Σχέδιον 93δ



Σχέδιον 93ε

θανότητα τοῦ νὰ κατατάξωμεν τὸν τύπον τῆς ὑποδιαιρέσεως αὐτῆς εἰς τὸν τύπον τὸν ἔχοντα τὸ κέντρον αὐτοῦ δίκην γράμματος «S» ἢ πρὸς ἐκείνους τοὺς τύπους



Σχέδιον 93ζ



Σχέδιον 93η



Σχέδιον 93θ

τῶν ὁποίων τὸ κέντρον ἔχει διασταυρουμένην μορφὴν ἢ πρὸς τῶν ἐχόντων τὴν μίαν κόλπωσιν ἐντὸς τῆς ἑτέρας. Ὁ τύπος τῆς ὑποδιαιρέσεως τοῦ «γόρς» «διπλῆς κολ-



Σχέδιον 93ι



Σχέδιον 93κ

πώσεως» δὲν ἀπαιτεῖ ὅπως αἱ κολπώσεις ὁμοιάζουν πρὸς τὰς κολπώσεις τοῦ τύπου τῶν λούπ. Εἰς τὸ γόρς «διπλῆς κολπώσεως» δὲν ἐνδιαφερόμεθα διὰ καταμέτρησιν

γραμμῶν. Οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει ἂν ἀμφότεραι αἱ πλευραὶ τῶν κολπώσεων ἔχουν τὴν αὐτὴν διάστασιν ἢ τὸ αὐτὸ μέγεθος. Δὲν ἐνδιαφέρει ἐπίσης ἐκ ποίας πλευρᾶς εἰσέρχονται αἱ κολποειδεῖς γραμμαί.

Αἱ ὀνομασίαι «δίδυμα» ἢ «πλάγια», αἱ ἀποδοθεῖσαι εἰς τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Χένρυ καὶ αἵτινες ἐγένοντο ἀποδεκταὶ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων δακτυλοσκόπων ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς ὁμοσπονδιακῆς ἀστυνομίας τῶν Βορείων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, λόγῳ τοῦ δυσκολιῶν αἵτινες ἀνακύπτουν κατὰ τὴν προσπάθειαν προσδιορισμοῦ καὶ ἀνιχνεύσεως τῶν ἐν λόγῳ κολπώσεων. Διὸ ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν γόρς ὑπήχθησαν εἰς τὸν τύπον τοῦ γὸρς «διπλῆς κολπώσεως». Τὰ ἀποτυπώματα τῶν εἰκόνων 93 ἕως καὶ 93λ εἶναι τύπου γόρς



Σχέδιον 93λ



Σχέδιον 94



Σχέδιον 94α

διπλῆς κολπώσεως. Τὸ ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνος 94 εἶναι τύπος ἁπλοῦ γόρς. Δὲν ἐχαρακτηρίσθη ὡς γόρς διπλῆς κολπώσεως, διότι ἡ μία πλευρὰ τῆς κολπώσεως σχηματίζει τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς ἄλλης κολπώσεως. Τὸ ἀποτύπωμα 94α εἶναι τύπος λούπ. Δὲν ἐχαρακτηρίσθη ὡς διπλῆς κολπώσεως γόρς, διότι ὅλαι αἱ καμπύλαι γραμμαὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς θεωροῦνται ὡς μὴ ὑπάρχουσαι συνεπείᾳ τῆς ἑνώσεως αὐτῶν.

7. Ἀποτυπώματα γὸρς ἐκ συμπτώσεως (accidental).

Ἡ τρίτη ὑποδιαίρεσις τῆς ὁμάδος τῶν γόρς εἶναι τὸ «γὸρς ἐκ συμπτώσεως» (ἀξιτένταλ). Ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ὑποδιαιρέσεις τοῦ γόρς οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχει, εἰ μὴ μόνον ἐπεκτάσεως τῆς ταξινομήσεως. Τὸ διακριτικὸν ἐπιπλέον συμβολικὸν γράμμα τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶναι «W. X.». Ὁ κανὼν ὁ διέπων καὶ τὴν ὑποδιαίρεσιν αὐτὴν εἶναι: «ὁ τύπος τοῦ ἐκ συμπτώσεως γόρς «ἀποτελεῖται ἐκ δύο διαφόρων τύπων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἐκτὸς τοῦ τύπου τοῦ ἁπλοῦ ἄρς, ἔχει δὲ καὶ ὁ τύπος οὗτος δύο ἢ περισσότερα δέλτα». Δυνατὸν ὁ τύπος οὗτος νὰ ἀποτελῆται ἐκ συνδυασμοῦ τύπων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων λούπ καὶ τύπου τέντιτ—ἄρς, ὡς εἴπομεν, διότι ὁ τύπος τοῦ ἄρς δὲν θεωρεῖται κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Χοῦβερ τύπος δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἀλλὰ τουναντίον «ἔλλειψις» τύπου. Ἕκαστος τύπος δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ (Α′ φάλαγγα) φέρει γραμμὰς αἵτινες ἀρχόμενοι ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ ἀποτυπώματος περατοῦνται ἐπὶ τῆς ἄλλης—ὁριζόντιαι ὥστε, ἂν δὲν ἀπεκλείετο ὁ τύπος τοῦ «ἁπλοῦ ἄρς ἐκ τῶν ἀναφερομένων συνδυασμῶν τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων οἵτινες σχηματίζουν τὸν τύπον τοῦ «τυχαίου γόρς» ὅλοι οἱ τύποι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων θὰ ἦσαν τύπου ἀξιντένταλ, πλὴν τύπου τοῦ ἁπλοῦ ἄρς. Εἰς τὸν τύπον τοῦ «ἀξιτένταλ» κατατάσσονται καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ καταταχθοῦν εἰς τὰς τρεῖς γνωστὰς ὁμάδας καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν, λόγῳ τῆς ἀσυνήθως ἰδιαζούσης μορφῆς τῶν θηλοειδῶν αὐτῶν γραμμῶν.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ*

Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας, Ἀνακριτικῆς καὶ Σωφρονιστικῆς, ἐν τῇ Παντείῳ Σχολῇ κ. **Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Α'. Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως.

Β'. Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων ἀπὸ βιοκοινωνικῆς ἀπόψεως.

***

Α'. Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως.[1]

Ι. Νομοθετικὴ πηγή.

Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων προβλέπει ΠΚ ἄ. 121 § 2, ἄ. 123, ἄ. 124 § 2, ἄ. 125, ἄ. 126.

ΙΙ. Περιεχόμενον μέτρων.

1. Τὰ μέτρα συνίστανται :

α) Εἰς τὴν παραπομπὴν τοῦ ἀνηλίκου εἰς «θεραπευτικὸν κατάστημα».

β) Εἰς τὴν παραπομπὴν τοῦ ἀνηλίκου εἰς «ἕτερον κατάλληλον κατάστημα» (φερ' εἰπεῖν εἰς κατάστημα τυφλῶν, κωφαλάλων, κ.ο.κ.).

Καθ' ἡμᾶς θὰ ἔδει ὁ ΠΚ νὰ προβλέψῃ καὶ ἕτερα θεραπευτικὰ μέτρα.

2. Τὰ θεραπευτικὰ μέτρα ἔναντι τῶν ἀνηλίκων συνιστῶσιν «ἀναπλήρωσιν τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ».

ΙΙΙ. Προϋποθέσεις τῶν μέτρων.

Προϋπόθεσις τῆς ἐπιβολῆς τῶν θεραπευτικῶν μέτρων εἶναι :

α) Ὡρισμένη «κατάστασις τοῦ ἀνηλίκου». Ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τοῦ ἄ. 123, ἀναφερομένου εἰς «ψυχικὴν νόσον», «διατάραξιν τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν», «καθυστέρησιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως» κτλ., νοητέα «κατάστασις τοῦ ἀνηλίκου» εἰδικῶς ἀπὸ ἀπόψεως «πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας». Αἱ διαλαμβανόμεναι ἐν τῷ ἄ. 123 εἰδικώτεραι περιπτώσεις καταστάσεως πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας τοῦ ἀνηλίκου ἀναφέρονται ἐνδεικτικῶς (χρῆσις τῆς λέξεως «ἰδίᾳ»). Προφανῶς δ' αἱ περιεχόμεναι περιπτώσεις τῶν «τυφλῶν» καὶ «κωφαλάλων» ἀνηλίκων ἀναφέρονται, καθ' ὅσον σχετίζονται πρὸς τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν. Τέλος ἡ διαλαμβανομένη περίπτωσις τῆς «ἐπιληψίας» ἀνηλίκων, ἥτις ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ψυχικὴν νόσον,

---

(*) Δημοσίευμα τῶν Ποινικῶν Χρονικῶν.

(1) Σχετικῶς «Ἠλία Γάφου. Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α'. Θεσσαλονίκη, 1948» σ. 163 ἑπ., «Τοῦ αὐτοῦ. Ποινικὴ Δικονομία. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι. 1952» σ. 16 ἑπ., 18, 88 ἑπ., «Τοῦ αὐτοῦ. Ποινικὴ Δικονομία. Τεῦχος Β'. Ἀθῆναι. 1952» σ. 55 ἑπ., «Τοῦ αὐτοῦ. Ποινικὴ Δικονομία. Τεῦχος Γ' Ἀθῆναι. 1951» σ. 86, 102 ἑπ., «Δημητρίου Ι. Καρανίκα. Ἐγχειρίδιον Ποινικοῦ Δικαίου. Γενικὸν Μέρος. Ἀθῆναι. 1952» σ. 78 ἑπ., 82 ἑπ., 88 ἑπ., 150 ἑπ., «Νικολάου Α. Χωραφᾶ. Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον. Γενικὸν Μέρος. Ἔκδ. β'. Ἀθῆναι. 1952» σ. 5, 56, «Τοῦ αὐτοῦ. Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α'. Γενικὸν Μέρος. Ἀθῆναι. 1943» σ. 87 ἑπ., 166 ἑπ., 180 ἑπ., «H. Donnedieu de Vabres. Traitê de Droit Criminel et de Lègislation Pènal comparèr. Paris. 1947» σ. 157-192, 192 ἑπ., 402 ἑπ., 441 ἑπ., 508, «G. Vidal-J. Magnol. Μαθήματα ποινικοῦ δικαίου καὶ σωφρονιστικῆς ἐπιστήμης. Τεῦχος Α' Μετάφρ. Π. Γ. Κωνσταντινίδη. Ἀθῆναι. 1929» σ. 222-323, 326 ἑπ., «Edmund Mezger. Strafrecht. I. Allgemeiner Teil. München, 1948» σ. 116, 118, 132, 225, 249, ἑπ., 256.

μνημονεύεται ἐν τούτοις καὶ κεχωρισμένως τὸ μὲν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης σχετικῆς ἀμφισβητήσεως, τὸ δὲ πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἐγκληματογόνου σημασίας τῆς νόσου τῆς ἐπιληψίας. Ζήτημα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῇ, κατὰ πόσον τὸ ἄ. 123 περιλαμβάνει μόνον τὰς περιπτώσεις τῶν νόσων (ψυχικῶν νόσων ἐφ' ἑνὸς καὶ πνευματικῶν-διανοητικῶν νόσων, ἤτοι τῆς ὀλιγοφρενείας, ἀφ' ἑτέρου) ἢ τυχὸν τυγχάνῃ ἐφαρμοστέον καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῶν ἀνωμαλιῶν. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄ. 123, ὁμιλοῦντος κατὰ διαστολὴν ἀφ' ἑνὸς περὶ «ψυχικῆς νόσου» ἢ «ἄλλης νοσηρᾶς διαταράξεως τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν» καὶ ἀφ' ἑτέρου «περὶ ἀνωμάλου καθυστερήσεως τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως», προκύπτει ὅτι δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ θεραπευτικὰ μέτρα καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἀνωμαλιῶν. Ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία εἶναι ἐπιτρεπτή, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐνδεικτικῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου, ἐπιβαλλομένη καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων, δεδομένης τῆς ἐκταμένης ἐγκληματογόνου σημασίας τῶν διαφόρων ἀνωμαλιῶν.

β) Ἡ κατάστασις τοῦ ἀνηλίκου δέον νὰ ἀ π α ι τ ῇ «ἰ δ ι α ι τ έ ρ α ν (θεραπευτικὴν) μ ε τ α χ ε ί ρ ι σ ι ν». Ἐντεῦθεν προκύπτει ὅτι, ἐὰν ὁ ἀνήλικος τυγχάνῃ μὲν ψυχικῶς ἢ νοητικῶς νοσῶν ἢ ἀνώμαλος, οὐχ' ἧττον ἡ τοιαύτη ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ του κατάστασις δὲν ἀπαιτῇ τυχὸν παρὰ ταῦτα ἰδιαιτέραν θεραπευτικὴν μεταχείρισιν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἐπιβάλλονται τὰ ὑπὸ τοῦ ἄ. 123 προβλεπόμενα θεραπευτικὰ μέτρα.

γ) Τ έ λ ε σ ι ς ἐ κ μ έ ρ ο υ ς τ ο ῦ ἀ ν η λ ί κ ο υ ἀ ξ ι ο π ο ί ν ο υ π ρ ά ξ ε ω ς, ἥτις κρινομένη ἀπὸ ἀπόψεως ἐνηλίκων δύναται νὰ ἀποτελῇ πλημμέλημμα ἢ κακούργημα.

Ἡ πρᾶξις αὕτη, προκειμένου μὲν περὶ παίδων, ἐκ τοῦ νόμου δὲν καταλογίζεται εἰς αὐτούς, ΠΚ ἄ. 126 § 1. Ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς τοὺς ἐφήβους δὲν τίθεται ζήτημα καταλογισμοῦ ἢ μὴ τῆς πράξεως, ἀλλὰ ζήτημα προσφόρου ἢ μὴ τῶν ἀναμορφωτικῶν (ΠΚ ἄ. 122), τῶν θεραπευτικῶν (ΠΚ ἄ. 123) ἢ τῶν σωφρονιστικῶν μέτρων (ΠΚ ἄ. 127) πρὸς συγκράτησιν τοῦ ἐφήβου ἀπὸ τῆς τελέσεως νέων ἀξιοποίνων πράξεων. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀνακύπτει ἡ καλουμένη «συμπωματικὴ ἀντικοινωνικὴ σημασία» τῶν ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων τελουμένων ἐγκλημάτων, συνισταμένη εἰς τὸ ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦσι συμπτώματα ἐπικινδύνου διὰ τὴν ἔννομον τάξιν προσωπικότητος τῶν ἀνηλίκων δραστῶν, ἐκδήλωσιν δηλαδὴ κοινωνικῶς ἐπιβλαβοῦς (ἀντικοινωνικῆς) διαθέσεως αὐτῶν. (1)

Δεδομένης τῆς ἀπαιτήσεως τῆς συγχρόνου ἀντιεγκληματικῆς πολιτικῆς ὑπὲρ τῆς «ἀρχῆς τῆς ἥσσονος ἐπεμβάσεως» (2), καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ΠΚ ἄ. 126 § 2 εἶναι ἑρμηνευτέος (ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄ. 127 § 1) ὑπὸ ἀνάλογον ἔννοιαν. Τούτων οὕτως ἐχόντων δεχόμεθα ὅτι, ἐν αἷς περιπτώσεσι πρὸς πρόληψιν νέων ἀξιοποίνων πράξεων ἀρκοῦσι τὰ ἀναμορφωτικὰ ἢ τὰ θεραπευτικὰ μέτρα, τὸ δικαστήριον δὲν καταγιγνώσκει τὸ μέτρον τοῦ ποινικοῦ σωφρονισμοῦ (Πρβλ. καὶ γερμανικὸν Jugendgerichtgesetz ἔτους 1923 § 5). Κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην τὸ δικαστήριον δέον νὰ ἀνατρέξῃ ὡσαύτως εἰς ἐπιστημονικὰ κριτήρια τῆς «Παιδαγωγικῆς», εἰδικώτερον δὲ καὶ τῆς «Θεραπευτικῆς Παιδαγωγικῆς» (Heipädagogik).

---

(1) «Ν. Α. Χωραφᾶ. Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον. Γενικὸν Μέρος. Ἔκδ. β'. Ἀθῆναι, 1952» σ. 25.

(2) Ἐκδήλωσιν τῆς τοιαύτης γενικῆς ἀρχῆς ἀποτελεῖ ἡ εἰδικωτέρα ἀπαίτησις τῆς ἀντιεγκληματικῆς πολιτικῆς, περὶ ἧς «Ν. Α. Χωραφᾶς, αὐτόθι» σ. 33, καθ' ἣν «ἡ ποινὴ δέον νὰ ἀποτελῇ τὸ ἔσχατον καταφύγιον τῆς ἐννόμου τάξεως» καὶ «ὅπου ἡ καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ἠπιωτέρας ποινῆς, ἐκεῖ ἡ ἐπιβολὴ μείζονος ποινῆς εἶναι ἄσκοπος καὶ ἐπομένως ἀδικαιολόγητος».

Ἐκ τοῦ ΠΚ ἄ. 128, καθ' ὃ ἐπὶ πταισμάτων «ἐφαρμόζονται μόνον ἀναμορφωτικὰ μέτρα», συνάγομεν ὅτι ὁ νομοθέτης ἀποκλείει, λόγῳ τῆς βαρύτητος τῶν μέτρων (1), τὴν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων τελουμένων πταισμάτων: ι) τοῦ ποινικοῦ σωφρονισμοῦ (ὀρθῶς), ιι) τοῦ εἰδικῶς μνημονευομένου ἀναμορφωτικοῦ μέτρου τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀνηλίκου εἰς κατάστημα ἀγωγῆς (καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ὀρθῶς) καὶ ιιι) τῶν θεραπευτικῶν μέτρων (καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ὀρθῶς). (2)

Ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως σημειωτέον ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸν ΠΚ ἄ. 18 ἐδ. β' («αἱ πράξεις, αἱ τιμωρούμεναι διὰ περιορισμοῦ ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος (τῶν ἀνηλίκων), εἶναι πλημμελήματα»), αἱ ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων τελούμεναι ἀξιόποινοι πράξεις κρινόμεναι μὲν ἀπὸ ἀπόψεως ἀνηλίκων δύνανται νὰ ὦσι καὶ κακουργήματα, κρινόμεναι ὅμως ἀπὸ ἀπόψεως ἀνηλίκων δὲν δύνανται νὰ φέρωσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακουργήματος, ἀλλ' εἶναι πάντοτε εἴτε πλημμελήματα, εἴτε πταίσματα.

δ) Ὁ ἀνήλικος δέον νὰ ἄγῃ ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 7ου μέχρι τοῦ 17ου ἔτους συμπεπληρωμένου. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ΠΚ ἄ. 126 καὶ ἄ. 121.

Τούτων οὕτως ἐχόντως δυστυχῶς ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ θεραπευτικῶν μέτρων τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀγόντων τὴν προσχολικὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὸ δὲ τὴν μετεφηβικὴν (περὶ ὧν ΠΚ ἄ. 130, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 17ου μέχρι τοῦ 21ου ἔτους συμπεπληρωμένου).

ε) Δεδομένης τῆς φύσεως τῶν θεραπευτικῶν μέτρων κατ' ἀνηλίκων, ὡς ἀσφαλιστικῶν, ἀποτελούντων ἀναπλήρωσιν τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ καὶ σκοπούντων εἰς τὴν φυσικὴν προστασίαν τῆς ἐννόμου τάξεως ἀπὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἐνέχει ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνηλίκου δράστου (ἀτελοῦς) (3) ἐγκλήματος, ἔπεται ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὰ θεραπευτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ ἀνηλίκου τυχὸν ἐξ ἁπλῶν λόγων κοινωνικῆς προνοίας ὑπὲρ πάσχοντος συνανθρώπου, ἀλλὰ μόνον, «ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον κρίνῃ ὅτι οὗτος εἶναι **ἐπικίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν**» (πρβλ. καὶ ΠΚ ἄ. 69 ἐν τέλει), ἐκδηλῶν προσωπικότητα, ἐμφορουμένην ὑπὸ «ἐγκληματικῆς διαθέσεως», ἤτοι «ψυχικῆς ἑτοιμότητος» (κλίσεως ἢ ροπῆς) πρὸς διάπραξιν νέων ἐγκλημάτων ἐν τῷ μέλλοντι (ἐκτίμησις τῆς «πιθανότητος» ὅτι ὁ ἀνήλικος ἐγκληματίας λόγῳ τῆς καταστάσεως τῆς πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς αὐτοῦ ὑγείας θέλει ἐκ νέου ἐγκληματίσει). (4)

Ἀντιθέτως, καθ' ἡμᾶς, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὕπαρξις σχέσεως μεταξὺ τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος καὶ τῆς ψυχικῆς ἢ πνευματικῆς νοσηρότητος ἢ ἀνωμαλίας («συμπτωματικὴ» ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος).

IV. Διαδικασία ἐφαρμογῆς τῶν θεραπευτικῶν μέτρων.

Εἰς τὴν ὑποβοήθησιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν θεραπευτικῶν μέτρων κατ' ἀνηλίκων ἀποσκοπεῖ ἡ διάταξις τοῦ ΚΠΔ ἄ. 239 περὶ σκοποῦ τῆς ἀνακρίσεως § 2 ἐδ. γ', καθ' ἣν: «τοῦ κατηγορουμένου ἀνηλίκου ἐρευνᾶται εἰδικώτερον ἡ ὑγιεινή, ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ κατάστασις» (5). Πάντως τὸ δικαστήριον, συμφώνως μὲν πρὸς τὸν

(1) «Ἀρχὴ τῆς (βαρύτητος τῆς) πράξεως» (Tatprinzip). Ὀρθότερον τὸ κριτήριον βάσει τῆς «ἀρχῆς (τῆς ποιότητος) τοῦ πράττοντος» (Täterprinzip).

(2) Οὕτω καὶ «Κ. Γ. Γαρδίκα. Αἱ εἰδικαὶ τῶν ἐγκληματιῶν κατηγορίαι καὶ ἡ μεταχείρισις αὐτῶν. Ἀθῆναι. 1951» σ. 135, 147.

(3) Σχετικῶς «Ν. Α. Χωραφᾶς, αὐτόθι» σ. 85.

(4) Ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸ εὔστοχον ὁρολογίαν καὶ διατύπωσιν «Ν. Χωραφᾶ. Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α'. Γενικὸν Μέρος. Ἀθῆναι. 1943» § 59 σ. 166.

(5) «Κ. Γ. Γαρδίκα. Αἱ εἰδικαὶ τῶν ἐγκληματιῶν κατηγορίαι καὶ ἡ μεταχείρισις αὐτῶν. Ἀθῆναι. 1951» σ. 152, 173/4. Ἡ νομοθεσία χωρῶν τινων, ὡς τῆς Γαλλίας, Ἱσπανίας καὶ Καναδᾶ, ὀρθῶς καθιστᾷ ὑποχρεωτικὴν τὴν ἰατρικὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνηλίκων κατὰ τὴν προδικασίαν.

ΠΚ ἄ. 123 § 2, καταγινώσκει τὰ θεραπευτικὰ μέτρα, συμφώνως δὲ πρὸς τὸ ἄ. 124 § 2, μεταβάλλει ἢ αἴρει τὰ θεραπευτικὰ μέτρα μόνον «μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν εἰδικοῦ ἰατροῦ» (1). Νοητέοι ὡς περιλαμβανόμενοι ἐνταῦθα οἱ ψυχίατροι, καὶ εἰδικῶς ἐξ αὐτῶν οἱ εἰδικοὶ περὶ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ψυχιατρικὴν ψυχίατροι. Ἐν ἐλλείψει τούτων δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἀρκεῖ ἡ γνωμοδότησις μὴ εἰδικῶν ψυχιάτρων καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων καὶ ἡ γνωμοδότησις ἁπλῶν ἰατρῶν (μὴ ψυχιατρῶν).

V. Διάρκεια τῶν μέτρων.

Ἡ διάρκεια τῶν θεραπευτικῶν μέτρων δὲν ὁρίζεται ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ («ἀρχὴ ἀορίστου διαρκείας»). Ταῦτα αἴρονται ἅμα τῇ ἐκπληρώσει τοῦ σκοποῦ αὐτῶν. Πάντως, συμφώνως πρὸς τὸν ΠΚ ἄ. 125, τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διαταχθέντα θεραπευτικὰ μέτρα παύουσιν αὐτοδικαίως ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας (διάταξις, καθ' ἡμᾶς, οὐχὶ ὀρθὴ ἀπὸ ἀπόψεως θετέου δικαίου. (2)

Ἀπὸ ἑτέρας ἀπόψεως κατὰ τὸν ΠΚ ἄ. 124 § 2 τὸ δικαστήριον δύναται κατὰ πάντα χρόνον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ ληφθέντα μέτρα δι' ἑτέρων, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον καὶ μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν εἰδικοῦ ἰατροῦ. Φρονοῦμεν ὅτι δύναται νὰ γίνῃ ἐναλλαγὴ μεταξὺ θεραπευτικῶν καὶ ἀναμορφωτικῶν μέτρων. (3)

VI. Συρροὴ μέτρων κατ' ἀνηλίκων.

Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἀπεκόμιζέ τις τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κατὰ νόμον τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ καταγνώσῃ ταυτοχρόνως τόσον ἀναμορφωτικά, ὅσον καὶ θεραπευτικὰ μέτρα. Οὐχ ἧττον φρονοῦμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ ἑρμηνεύσωμεν ὑπὸ εὐρυτέραν ἔννοιαν τὰς σχετικὰς διατάξεις καὶ νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ δικαστήριον δύναται, ἐὰν κρίνῃ σκόπιμον, νὰ καταγνώσῃ, ταυτοχρόνως τόσον ἀναμορφωτικά, ὅσον καὶ θεραπευτικὰ μέτρα, φερ' εἰπεῖν παραπομπὴν τοῦ ἀνηλίκου εἰς θεραπευτικὸν κατάστημα μετὰ ταυτοχρόνου τοποθετήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν εἰδικοῦ ἐπιμελητοῦ ἀνηλίκων.

VII. Ἐγγραφὴ ἐν τῷ ποινικῷ μητρώῳ.

Κατὰ τὸν ΚΠΔ ἄ. 574 § 1 περ. γ' τὰ διατασσόμενα θεραπευτικὰ μέτρα ἐγγράφονται ἐν τῷ ποινικῷ μητρώῳ. Ἡ ἐγγραφὴ γίνεται χάριν τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ συμφέροντος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τῆς διὰ τοῦ ποινικοῦ μητρώου μελέτης τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου καὶ τέλος τοῦ ἐλέγχου τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς ἐφαρμοσθείσης θεραπευτικῆς ἢ ἑτέρας μεταχειρίσεως τοῦ ἀνηλίκου. (4)

---

(1) Ὅρα ἀπόσπασμα πρακτικῶν δικασίμου τῆς 16-2-1953 τοῦ Δικαστηρίου Ἀνηλίκων Ἀθηνῶν: «Ἀναβάλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἕτερον κατηγορούμενον Α. Μ. εἰς ὑστέραν δικάσιμον ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ὁριστέαν. Διατάσσει κρείσσονας ἀποδείξεις ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως κατὰ τὴν νέαν τῆς ὑποθέσεως δικάσιμον, ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, προσαχθῇ γνωμοδότησις τοῦ ἰατροῦ Γ. Κουρέτα, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀποφαινομένη περὶ τῆς ὅλης διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνηλίκου κατηγορουμένου καὶ τῆς τυχὸν μεταβολῆς, ἣν ὑπέστη οὗτος ἐκ τῆς νόσου πολυομυελίτιδος, ὡς καὶ ἂν οὗτος ἔχῃ ἀνάγκην θεραπευτικῶν μέτρων καὶ τίνων, θέτει τὸν ἀνήλικον ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ πατρός του μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως». (Δικαστὴς ἀνηλίκων Δημητρόπουλος, Εἰσαγγελεὺς ἀνηλίκων Δημητροκάλης).

(2) «Ἀρχὴ τῆς ἀοριστίας τῆς διαρκείας τῶν πάσης φύσεως κατασταλτικῶν ἀντιεγκληματικῶν μέτρων». Εἰδικωτέραν ἐκδήλωσιν ταύτης ἀποτελεῖ ἡ «ἀρχὴ τῆς ἀορίστου καταδίκης εἰς ποινὰς κατὰ τῆς ἐλευθερίας».

(3) Κλονισμὸς τῆς «ἀρχῆς τοῦ δεδικασμένου».

(4) «Κ. Γαρδίκα, αὐτόθι» σ. 136, 147, 160. Ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ τηρεῖται εἰδικὸν «μητρῷον ἀνηλίκων» ἢ «μητρῷον μέτρων ἀγωγῆς κτλ.».

Β' Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων ἀπὸ βιοκοινωνικῆς ἀπόψεως. (1)

Ι. Σχετικοὶ εἰδικοὶ ἐπιστημονικοὶ κλάδοι.

Πρόκειται περὶ τῆς «ψυχιατρικῆς τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας» καὶ τῆς «θεραπευτικῆς παιδαγωγικῆς», τ.ἔ. περὶ τῆς ψυχιατρικῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς παιδαγωγικῆς ἀφ' ἑτέρου διαγνώσεως καὶ χειραγωγήσεως ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν

---

(1) Ἐγκληματολογικαὶ συγγραφαί: «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι. 1947» σ. 68 ἑπ., 167-236, «Τοῦ αὐτοῦ. Αἱ εἰδικαὶ τῶν ἐγκληματιῶν κατηγορίαι καὶ ἡ μεταχείρισις αὐτῶν. Ἀθῆναι. 1951» σ. 121 ἑπ. περὶ ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, «Δ. Ἰ. Καρανίκα. Σωφρονιστική. Τόμος Α'. Θεσσαλονίκη. 1948» σ. 410 ἑπ., «Τόμος Β'. Θεσσαλονίκη. 1950», «Τοῦ αὐτοῦ. Οἱ ἐπικίνδυνοι ἀνήλικοι. Θεσσαλονίκη. 1949», «Ἰ. Κ. Παπαζαγαρίου. Οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι. 1932», «Τεῦχος Β'. Ἀθῆναι. 1934». «Τοῦ αὐτοῦ. Μεταχείρισις τῶν ἀνηλίκων παρὰ τοῖς ἀντιστοίχοις δι' αὐτοὺς καταστήμασι. Ἀθῆναι. 1938», «Németh Péter. Διαλέξεις περὶ δικαστηρίων καὶ ἱδρυμάτων δι' ἀνηλίκους. Ἀθῆναι. 1940» ἰδίως σ. 52 ἑπ. περὶ τῆς συνεργασίας τοῦ ἰατροῦ μετὰ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, «Α. Χ. Χριστοδούλου. Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων. Θεσσαλονίκη. 1951», «Τοῦ αὐτοῦ. Ἡ καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Σῦρος. 1936», «Ftanz Exner. Krimimologie. Berlin. 1949» σ. 147 ἑπ., «Edmund Mezger. Kriminologie. München. 1951» σ. 114 ἑπ., 192 ἑπ., «Ernst Seelig. Lehrbuch der Kriminologie. Nürnberg. 1951» σ. 91, 95, 98, 99, 105, 106 ἑπ., 153, 159, 161, 162, 186, 274 ἑπ., 301, 302, 323, «J. Duncan. Mental Deficiency. London 1938». σ. 25 ἑπ. (διὰ παῖδας), 41 ἑπ. (δι' ἐφήβους), «Kate Friedlander. The Psycho - analytical Approach to Juvenile Delinquency. London. 1949», «John A. F. Watson. The Child and the Magistrate. London. 1950» σ. 107 ἑπ., «Margery Fry, M. Grünhut, Hermann Mannheim, Wanda Grabinska, C. D. Rachham. Lawless Youth. London. 1947» σ. 63, 85, 104, 106, 110, 112, 114, 122, 131, 175, 180, 188, 224, «Paul W. Tappan. Juvenile Delinquency. London. 1949» σ. 86 - 90, 91 - 117, 119, 129 - 133, «L. Radzinowicz and J. W. C. Turner. The Journal of Criminal Science. London. 1948» σ. 178 ἑπ. (G. Ellenbogen. The Principles of the Criminal Law relating to Insanity), «Claud Mullins. Why Crime? London. 1947» σ. 10, 13, 16, 17, 50, 63, 88, 95 ἑπ., 106, «Hans von Hentig. The Criminal and his Victim. New Haven. 1948» σ. 102 ἑπ., 123 - 187.

Ψυχολογικαὶ καὶ ψυχιατρικαὶ συγγραφαί: «Κ. Μ. Κατσαρᾶ. Ἡ ψυχικὴ ἀγωγὴ τοῦ παιδιοῦ. Ἀθῆναι. 1940», «Ν. Ξ. Ἐλεοπούλου. Προβλήματα τῆς ἀνατρεφομένης νεότητος. Ἀθῆναι. 1934», «Α. Ἐλευθεροπούλου. Ὁ ψυχικὸς βίος τῶν ἀνθρώπων. Ἀθῆναι. 1936» σ. 168 - 177, 219 - 245, «Ἐ. Ν. Λαμπαδαρίου. Σχολικὴ ὑγιεινή. Ἔκδ. β'. Ἀθῆναι. 1928», «Δ. Γ. Μωραΐτου. Ἡ ἀτομικὴ ψυχολογία καὶ αἱ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς. Ἔκδ. β'. Ἀθῆναι. 1947», «Τοῦ αὐτοῦ. Ἡ ψυχανάλυσις καὶ αἱ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς εἰς τὴν ἀγωγήν. Ἀθῆναι. 1928», «Τοῦ αὐτοῦ. Γενικὴ Ψυχολογία. Ἔκδ. β'. Ἀθῆναι. 1939», «Τοῦ αὐτοῦ. Περιοδ. Ἀτομικὴ ψυχολογία ἀπὸ τοῦ ἔτους 1932 ἐφ. Ἀθῆναι», «Τοῦ αὐτοῦ. Ἡ πρακτικὴ τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας. Ἀθῆναι. 1940», «Γ. Θ. Σακελλαρίου. Γενικὴ ψυχολογία. Ἀθῆναι. 1947», «Τοῦ αὐτοῦ. Ψυχολογία τοῦ παιδός. Ἔκδ. β'. Ἀθῆναι. 1930», «Χ. Α. Σκαλισιάνου. Σεξουαλισμός, γάμος, οἰκογένεια. Ἀθῆναι. 1922», «Μ. Γ. Στριγγάρη, Ψυχιατροδικαστική. Ἀθῆναι. 1947» Μέρος Β' : Γενικὴ ψυχοπαθολογία τοῦ ἐγκλήματος, Μέρος Γ' : Εἰδικὴ ψυχοπαθολογία τοῦ ἐγκλήματος, Μέρος Ε' 3γ : Ὁ καταλογισμὸς ἐπὶ ἀνηλίκων καὶ κωφαλάλων, «Τοῦ αὐτοῦ. Ζητήματα προστασίας τῶν ψυχωτικῶν. Ἀθῆναι. 1940», «Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιτομὴ ψυχοβιολογίας τοῦ ἐγκληματίου καὶ δικαστικῆς ψυχιατρικῆς. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι. 1940», «Κ. Δ. Κωνσταντινίδη. Μαθήματα ψυχιατρικῆς. Ἀθῆναι. 1946», «Α. Ἀ. Ἀσπιώτη. Ἀπὸ τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα τοῦ ἐφήβου. Α' : Ἡ κρίσις τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Ἀθῆναι. 1951», «Τοῦ αὐτοῦ. Β' : Τὰ αἰσθήματα μειονεκτικότητος. Ἀθῆναι. 1952», «Τοῦ αὐτοῦ. ΣΤ' : Ἡ ὑγεία, ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἐφήβου. Ἀθῆναι. 1952», «Πρακτικὰ Α' Πανελληνίου συνεδρίου προστασίας μητρότητος καὶ παιδικῶν ἡλικιῶν ἔτους 1930. Ἀθῆναι». «Γ. Στρομάϋνερ. Ψυχοπαθολογία τοῦ παιδιοῦ. Μετάφρ. Ἕλλης Λαμπρίδη. Ἀθῆναι. 1933». «Μαρίας Ἐδελστάϊν—Γουδέλη. Ψυχικὴ ὑγιεινὴ τοῦ παιδιοῦ. Ἀθῆναι. 1946», «C. G. Jung. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἀναλυτικὴν Ψυχολογίαν. Μετάφρ. Κ. Α. Μεραναίου καὶ Μ. Ζωγράφου. Ἀθῆναι. 1950», «Τοῦ αὐτοῦ. Psychologie und Erziehung. Zürich. 1946», «E. Spranger. Ψυχολογία τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Μετάφρ. Ν. Ἰ. Λούβαρι. Ἀθῆναι. 1926», «R. Gaupp. Ἡ ψυχολογία τοῦ παιδός. Μετάφρ. Δ. Μ. Γεωργακάκη. Ἀθῆναι. 1926», «H. Hanselmann. Einführung in die Heilpädagogik. Erlenbach= Zürich. 1946», «W. Rein und P. Selter. Das Kind (Seine körperliche und geistige Pflege von der Geburt bis zür Reife). Stuttgart. 1927», «R. Schmid. Schwierige Kinder und Jugendliche. Zürich. 1943», «E. Schneider. Psychologie der Jugendzeit. Bern. 1948», «E. Stern. Die Erziehung und die sexuelle Frage. Berlin. 1927», «W. Stern. Psychologie der frühen

δυσχερειῶν πάσης φύσεως, ἀπαντωμένων εἰς τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

II. Φύσις τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν δυσχερειῶν τῆς νεότητος.

Δεδομένου ὅτι ἡ νεότης συνιστᾷ «ἐξέλιξιν καὶ ἀνάπτυξιν», ἕπεται ὅτι ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ κατασκευὴ τῆς ἀώρου νεότητος εὑρίσκεται ἐν ἀδιακόπῳ μεταβολῇ ἀπὸ τῆς πρωτογόνου ψυχικῆς φάσεως τοῦ ἀρτιγεννήτου μέχρι τῆς περιπλόκου φάσεως τῆς μετεφηβικῆς ἡλικίας. Ἐντεῦθεν ἕπεται ὅτι αἱ ψυχικαὶ καὶ πνευματικαὶ δυσχέρειαι εἶναι νοητέαι ὡς ἀναφερόμεναι εἰς παράγοντας, κωλύοντας τὴν τοιαύτην ἐξέλιξιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς προσωπικότητος.

III. Διακρίσεις τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν δυσχερειῶν τῆς νεότητος.

1. Αἱ ἐν λόγῳ δυσχέρειαι δύνανται νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰς ἀκολούθους κατηγορίας :

α) Ἀδυναμίαι αἰσθητηρίων ὀργάνων.

β) Ἀδυναμίαι λόγῳ ἑτέρων σωματικῶν μειονεξιῶν (ἀναπηριῶν καὶ σωματικῶν νόσων).

γ) Νοητικαὶ (πνευματικαὶ) ἀδυναμίαι.

δ) Ἀδυναμίαι λόγῳ ψυχικῶν νόσων.

ε) Ἀδυναμίαι λόγῳ ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν (ψυχοπάθεια).

στ) Ἀδυναμίαι λόγῳ ἑτέρων ἀνωμαλιῶν.

2. Ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει τῶν τοιούτων δυσχερειῶν ἀνακύπτουσι σημεῖα ψυχολογικά, παιδαγωγικὰ καὶ ἐγκληματικά. Πάντως γενικῶς εἰπεῖν ἐπιβεβλημένη τυγχάνει, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς «ἀρχῆς ἐξατομικεύσεως», ἡ ἐν τῇ πράξει προσαρμογή, κατὰ τὴν κατάγνωσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, τῆς θεραπευτικῆς μεταχειρίσεως ἔναντι τῶν ἀνηλίκων εἰς τὰς εἰδικωτέρας κατηγορίας ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἀτελειῶν καὶ νόσων ἑκάστου ἐξ αὐτῶν. (1)

IV. Αἱ ἐπὶ μέρους περιπτώσεις δυσχερειῶν.

1. Δυσχέρειαι λόγῳ ἀτελειῶν τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων. Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἀνηλίκων τυφλῶν, κωφαλάλων, βαρυκόων, μυώπων κ.ἄ. ἢ μιγαδικῶν μορφῶν. Ἡ καταβληθεῖσα ἐπιστημονικὴ προσπάθεια ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ περιπτώσεων ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν μεθόδων καὶ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀποτελεσματικότητος αὐτῶν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἀδυναμιῶν ἐν πεδίοις ἑτέρων ἀρτίων αἰσθητηρίων.

α) Ἐλαττώματα ὁράσεως. (ΠΚ. ἄ. 123 § 1). Ἀπὸ ὡρισμένων ἀπόψεων παρὰ τῷ τυφλῷ ἀνηλίκῳ ἀπαντῶμεν, κυρίως κατὰ τὴν φάσιν τῆς ἐφηβείας, βαθὺ ψυχικὸν ἄλγος, ὅπερ ἐπηρεάζει ἐπικινδύνως, ἰδίως ὁσάκις ἀπαντᾶται ἐν λανθανούσῃ μορφῇ, τὴν ὁμαλὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ἐν πλείσταις περιπτώσεσι κατὰ τὴν ἐπακολουθοῦσαν μετεφηβικὴν φάσιν, ἐπέρχεται αἰφνιδία καθολικὴ ἀλλοίωσις τοῦ συναισθηματικοῦ βίου, προωθοῦσα πρὸς δίψαν δράσεως καὶ συμμετοχὴν ἐνεργὸν εἰς τὴν ζωήν. Οἱ τυφλοὶ θεωροῦνται ὡς τύποι ἐγωϊστικοί,

---

Kindheit. Leipzig. 1923», «M. Tramer. Lehrbuch der allgemeinen Kinderpsychiatrie. Basel. 1949», «Τοῦ αὐτοῦ. Leitfaden der Jugendrechtlichen Psychiatrie. Basel. 1947», «F. Tracy und J. Stimpfl. Psychologie der Kindheit. Leipzig. 1908», «J. Wyrsch. Gerichtliche Psychiatrie. Bern. 1946», «H. Binswanger. Psychiatrie. Zürich. 1949», «A. Adler. Ἀνθρωπογνωσία. Μετάφρ. Γ. Ν. Παλαιολόγου. Ἀθῆναι. 1948», «L. Bougier. Médecine et Pédagogie. Paris. 1910», «Gut Jacquin. Βασικὲς γραμμὲς ἀπὸ τὴν Ψυχολογία τοῦ Παιδιοῦ. Μεταφρ. Ἑλένης Χ. Ὀλιβιέρη. Ἀθῆναι. 1953».

(1) Συνεπείᾳ τῆς σχετικῆς ἀπαιτήσεως τῆς συγχρόνου ἀντιεγκληματικῆς πολιτικῆς. Σχετικῶς «Ν. Χωραφᾶ, αὐτόθι». σ. 33».

ἰσχυρογνώμονες, εὐερέθιστοι, βίαιοι, ζηλότυποι, ἀπαιτητικοὶ καὶ φιλοκατήγοροι. (1) (Περιπτώσεις ἀκαδημαϊκῆς μορφώσεως ἐν Ἑλλάδι : μία μὲν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, δύο δὲ ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν).

β) Ἐ λ α τ τ ώ μ α τ α ἀ κ ο ῆ ς. (ΠΚ ἄ. 123 § 1). Καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐπὶ τυφλώσεως, τὸ ἐλάττωμα, ἀναλόγως τῶν διαβαθμίσεων τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (κατατασσομένων εἰς 5 κατηγορίας), δὲν θεμελιοῖ μόνον κενὰ καὶ ἐλλείψεις περὶ τὴν ἀντίληψιν, ἀλλ' ἐν ταυτῷ συνιστᾷ αἰτίαν πρὸς ἰδιόρρυθμον ἐξέλιξιν τοῦ χαρακτῆρος. Τὸ ἐλάττωμα σχετίζεται καὶ πρὸς ἀδυναμίαν πρὸς τὸ ὁμιλεῖν.

γ) Σ υ μ μ ι γ εῖ ς μ ο ρ φ α ὶ ἐ λ α τ τ ω μ ά τ ω ν ὁ ρ ά σ ε ω ς κ α ὶ ἀ κ ο ῆ ς. (ΠΚ ἄ. 123 § 2). Πρόκειται κυρίως περὶ τῶν τυφλῶν καὶ ταυτοχρόνως κωφαλάλων ἀνηλίκων. Οὗτοι ἀποτελοῦσι τραγικὰς καὶ δυσχερεῖς περιπτώσεις, οὐχὶ ὅμως ἀπελπιστικάς. (Ὑπάρχουσι περιπτώσεις τοιούτων ἀνηλίκων ἐξελιχθέντων μέχρις ἀκαδημαϊκῆς μορφώσεως).

Ἀπὸ ὡρισμένων ἀπόψεων ἡ παιδαγωγικὴ χειραγώγησις πασῶν τῶν ἄνω κατηγοριῶν νέων συνδέεται πρὸς τὴν διαπίστωσιν τῆς αἰτιολογίας τοῦ ἐλαττώματος καὶ τοῦ χρόνου ἐπελεύσεως αὐτοῦ. Γενικῶς ἀπαιτεῖται ἀγωγὴ πρὸς εἰλικρινῆ ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τοῦ νέου τῆς ἀτελείας αὐτοῦ, πρὸς παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἀπέλπιδος (ἄρα δημιουργούσης ἀφορμὰς πρὸς ἐπικινδύνους ψυχικὰς ἀπογοητεύσεις) προσπαθείας χάριν πλήρους ἐξισώσεως πρὸς τοὺς ἔχοντας ἄρτια τὰ αἰσθητήρια ὄργανα καὶ ἐνθάρρυνσις πρὸς βιολογικῶς καὶ κοινωνικῶς ὠφέλιμον καὶ ἐπιτευκτὴν ἀναπλήρωσιν ἐν ἑτέροις πεδίοις.

2. Δ υ σ χ έ ρ ε ι α ι λ ό γ ω ἑ τ έ ρ ω ν σ ω μ α τ ι κ ῶ ν μ ε ι ο ν ε ξ ι ῶ ν (ἀ ν α π η ρ ι ῶ ν κ α ὶ σ ω μ α τ ι κ ῶ ν ν ό σ ω ν). Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ σωματικαὶ ἀναπηρίαι καὶ νόσοι ἐπιδρῶσιν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐπὶ τὰς ψυχικὰς λειτουργίας τῶν νέων, τοῦθ' ὅπερ εὐνόητον, δεδομένης τῆς ψυχοσωματικῆς ἑνότητος τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Ἐκ τῶν σωματικῶν μειονεξιῶν γεννῶνται συναισθήματα μειονεκτικότητος καὶ ψυχικὰ τραύματα, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς κατωτερότητα τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος (οἰκονομικὸν πρόβλημα), τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἐμφανίσεως (πρόβλημα σχέσεων μετὰ τῶν συνανθρώπων) καὶ τῆς γενετηρίου ζωῆς (πρόβλημα γάμου). Ὡς ἐκ τούτου δημιουργοῦνται συνήθως παρὰ τῇ ψυχῇ τοῦ νέου συναισθήματα λανθάνοντος μίσους κατὰ τῆς κοινωνίας καὶ διαπλάσσεται ἀντικοινωνικὸς χαρακτὴρ (ζηλοτυπία, φθόνος καὶ μῖσος κατὰ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀρτιμελῶν συνανθρώπων. Ἐντεῦθεν ροπὴ τῶν νέων πρὸς ἐξυβρίσεις, ψευδεῖς κατηγορίας, φθορὰς πραγμάτων, ἀνωμάλους γενετηρίους κατευθύνσεις λ.χ. βιασμοὺς ἑτέρων παιδίων, ζῳοφιλίαν ἢ αἰδοιοδειξίαν. Ὁ ἐκ γενετῆς ἢ ὁ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας σωματικῶς μειονεκτῶν ἐπηρεάζεται βαθύτερον ψυχικῶς. Οὐχ' ἧττον κέκτηται οὗτος, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐν ὡρίμῳ ἡλικίᾳ ἀποκτήσαντα τὴν σωματικὴν μειονεξίαν, μείζονα εὐχέρειαν ψυχικῆς προσαρμογῆς του πρὸς τὴν ἀναπηρίαν.

Ἔναντι τῶν τοιούτων περιπτώσεων ἐνδείκνυται ἡ ἀγωγὴ πρὸς εἰλικρινῆ ἀναγνώρισιν τῆς μειονεξίας καὶ ἐνθάρρυνσιν πρὸς διάλυσιν τῶν ἀντικοινωνικῶν ἰδιοτήτων καὶ ἀνάπτυξιν ἑτέρων ὑγιῶν ἀνωτέρων ἰδεωδῶν ἐν τῷ κύκλῳ βιολογικῶς καὶ κοινωνικῶς ἐπωφελῶν ὁδῶν δράσεως.

3. Δ υ σ χ έ ρ ε ι α ι δ ι α ν ο η τ ι κ ῆ ς (π ν ε υ μ α τ ι κ ῆ ς) φ ύ σ ε ω ς. Νοητέαι ὡς περιλαμβανόμεναι ἐνταῦθα αἱ περιπτώσεις ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀποκαλουμένης «ὀλιγοφρενείας» (νοσηρᾶς ἐκ γενετῆς πνευματικῆς κατωτερότητος), ἀφ' ἑτέρου αἱ τῆς ἁπλῆς «ἀμβλυνοίας» (μὴ νοσηρᾶς πνευματικῆς κατωτερότητος).

(1) «Κ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι. 1947». σ. 183. ἑπ.

Ἡ ὀλιγοφρενεία ἀποτελεῖ πρωϊμοτάτην νοσηρὰν ἀνακοπὴν τῆς νοητικῆς ἀναπτύξεως, πάντως τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς νηπιακῆς ἡλικίας. Συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης ἀνακοπῆς ἐπέρχεται γενικωτέρα ἀναστολὴ τῆς ἐξελίξεως καὶ καθολικὴ πτῶσις τῆς ψυχικῆς ζωῆς. Αὕτη ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν νόσον τῆς διανοητικῆς πλευρᾶς τῆς προσωπικότητος, συνδεομένης πρὸς ἐλαττώματα τῶν βιοχημικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Διαβαθμίσεις ταύτης εἶναι ἡ βαρυτάτη μορφὴ τῆς «ἰδιωτείας» (ἀπλασία ἐγκεφάλου καὶ ψυχικῶν λειτουργιῶν, ψυχωτικαὶ ἐκδηλώσεις), ἡ μέσης βαρύτητος μορφὴ τῆς «βλακείας» ἢ «ἠλιθιότητος» καὶ τέλος ἡ ἐλαφρὰ δυσδιάκριτος μορφὴ τῆς «μικρονοίας».

Οἱ ἰδιῶται φυτοζωοῦσιν ἄνευ ἐκδηλώσεως ψυχικῆς ζωῆς, ἀπαθεῖς καὶ ἀνίκανοι, ἐκβάλλοντες ἀνάρθρους κραυγὰς καὶ ἐνεργοῦντες μηχανικὰς κινήσεις. Οἱ βλάκες (ἢ ἠλίθιοι) εἶναι ἱκανοὶ νὰ σχηματίσωσιν ὡρισμένας ἁπλουστάτας ἐννοίας καὶ παρουσιάζουσιν ὑποτυπώδη διαφέροντα, γενικῶς ὄντες ἐνδεεῖς περὶ τὰ λεκτικὰ καὶ κινητικὰ ἐκφραστικὰ μέσα. Πολυπληθέστεροι εἶναι οἱ μικρόνοες, ἀπαντώμενοι εἰς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ἐπαγγέλματα. Τινὲς ἐκ τούτων προωθοῦνται καὶ μέχρι τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπαγγελμάτων λόγῳ τῆς ἀκρίτου φιλοδοξίας γονέων ἀνωτέρας κοινωνικῆς θέσεως (1). Οἱ μικρόνοες ἀνήλικοι παρουσιάζουσι καθυστερησιν τῆς βαδίσεως καὶ τῆς ὁμιλίας. Ἡ ἐνούρησις διατηρεῖται ἐπὶ μακρόν. Οἱ ἐκ τῶν μικρονόων ἐνεργητικοὶ ἀνήλικοι γενικῶς παρουσιάζουσι κινητικὴν ἀνησυχίαν, εἶναι θορυβώδεις καὶ ἐνοχλητικοί, εἶναι ἄστατοι, περιπλανῶνται ἀσκόπως, εἶναι ἀνυπάκοοι, εὐερέθιστοι καὶ περιέρχονται εἰς συγκρούσεις πρὸς τὰ λοιπὰ παιδία, λέγουσι χονδροειδῆ ψεύδη, καταστρέφουσι ἀντικείμενα, κλέπτουσι κατὰ χονδροειδῆ τρόπον, κατατυραννοῦσι τὰ ζῷα ἢ ἕτερα παιδία. Κατὰ τὴν ἥβην ἐπιδίδονται εἰς τὸν αὐτοερωτισμόν, ἐπιχειροῦσι κτηνοβασίας ἢ βιασμοὺς παιδίων, τὰ δὲ κοράσια παραδίδονται εὐχερῶς καὶ ἀκρίτως εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα. Ὁ μικρόνους μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου δὲν προδίδεται εὐχερῶς, ἐπειδὴ πρὸς ἐκμάθησιν τῶν μαθημάτων ἐπαρκεῖ ἡ μνήμη, ἀντιθέτως πρὸς τὸν κύκλον τῶν γυμνασιακῶν μαθημάτων, ἔνθα συνεργεῖ καὶ ἡ κρίσις.

Ἡ ὀλιγοφρενεία συνοδεύεται κατὰ κανόνα καὶ ὑπὸ μορφολογικῶν ἀνωμαλιῶν, ἀνωμαλιῶν τῶν ὁρμῶν, ψυχοπαθειῶν καὶ ἐνδεχομένως ὑπὸ ἐπιληψίας. Προφανῶς εἰς τὴν ὀλιγοφρενείαν ἀναφέρεται ὁ ΠΚ ἄ. 123 § 1 διὰ τῆς φράσεως: «ἐὰν οὗτος (ὁ ἀνήλικος) πάσχῃ ἀπὸ ἄλλην νοσηρὰν διατάραξιν τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν».

Ἀπόπειραι ἰατρικῆς θεραπείας δι' ἐπεμβάσεως ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἢ ἐπὶ τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ ἐνδοκρινικοῦ συστήματος ἀπέβησαν ἄχρι τοῦδε μάταιαι, τῆς ὀλιγοφρενείας παραμενούσης εἰσέτι ἀνιάτου. Γενικῶς ἐνδείκνυται ἡ παραπομπὴ τῶν ἐλαφρῶς μικρονόων ἀνηλίκων εἰς εἰδικὰ βοηθητικὰ σχολεῖα ἢ ἐνδεχομένως βοηθητικὰς τάξεις, ἐπὶ δὲ τῶν βαρυτέρων περιπτώσεων ἡ παραπομπὴ αὐτῶν εἰς ἀγροτικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ ἱδρύματα ἀνηλίκων (οἱ μικρόνοες παῖδες κατὰ τὴν προσχολικὴν ἡλικίαν παραπέμπονται εἰς εἰδικοὺς παιδικοὺς κήπους ἢ νηπιαγωγεῖα). Ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ ζωῇ οἱ μικρόνοες ἀνήλικοι δέον νὰ τίθενται ὑπὸ συνεχῆ παρακολούθησιν.

(Συνεχίζεται)

(1) «Μ. Στριγγάρη. Ψυχιατροδικαστική. Ἀθῆναι. 1947» σ. 184.

Ταξιδεύοντας στήν Ἑλλάδα μέ τή Σχολή Ὑπαστυνόμων

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. ΠΗΛΟΥ

...Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ὑπηρέτησε πάντοτε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ τῆς χώρας μας, ἀφιερώνοντας πολλὲς σελίδες πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση... Καὶ στὴν προσπάθειά του αὐτὴ βρῆκε πολύτιμο βοηθὸ τὴ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, ποὺ στὰ τελευταῖα χρόνια πραγματοποίησε ἄφθονες ἐκδρομὲς τόσο στὴν ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα ὅσο καὶ στὰ νησιά μας... Ἔτσι τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ἔδιναν τὴν ὄμορφη εὐκαιρία, κάθε τόσο καὶ λιγάκι,στοὺς ἀναγνῶστες τους νὰ παρακολουθήσουν ἐνδιαφέροντα σχολικὰ ταξίδια στὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο, ποὺ συνεδύαζαν πάντοτε τὴ διδαχὴ καὶ τὴν τέρψη καὶ γνώριζαν κατὰ κανόνα μεγάλη ἐπιτυχία...

Προγραμματισμένες μὲ ἀκρίβεια καὶ τάξη καὶ ὠργανωμένες μὲ ζηλευτὴ ἐπιμέλεια οἱ ἐκδρομὲς αὐτὲς συνεπλήρωσαν κατὰ τρόπο ἀξιόλογα ὠφέλιμο καὶ διδακτικὸ τὸ πολύμορφο ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς, ὅπως τὸ ἐσχεδίασε καὶ ἀδιάκοπα τὸ συγχρόνιζεν ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης στὰ χρόνια τῆς διοικήσεώς του. Γι' αὐτὸ οἱ δόκιμοι ποὺ εὐτύχησαν νὰ διατελέσουν μαθητές του θὰ θυμοῦνται πάντα μὲ ξεχωριστὴ συγκίνηση τὶς ἀλησμόνητες στιγμὲς ποὺ πέρασαν ταξιδεύοντας στὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο, τὴν πανέμορφη καὶ λουλουδιασμένη.

Ἀνοίγει, λοιπόν, σήμερα πάλι ἡ στήλη αὐτὴ μιὰ ἐκδρομικὴ παρένθεση, ὑπὸ μορφὴν τουριστικῆς ἐπικαιρότητος, γιὰ νὰ περιγράψῃ μιὰ ἀκόμα σχολικὴ ἐκδρομή... Τὴν πενθήμερη ἐκδρομὴ ποὺ πραγματοποίησεν ἡ Σχολὴ τῶν Ὑπαστυνόμων ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ποὺ γνώρισε μιὰ σημαντικὴ ἐπιτυχία, ὥστε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ κατὰ τρόπο ἐλπιδοφόρο ὅτι ἡ παράδοση πλέον τῆς Σχολῆς συνεχίζεται καὶ ἀπὸ τὸν σημερινὸν διοικητὴν κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκην. Πόσο ὄμορφη καὶ εὐχάριστη εἶναι ἐτούτη ἡ διαπίστωση!!!

Ἀλλὰ ἂς ἔρθουμε στὸ ὄμορφο ἐκεῖνο πρωϊνό, τὸ δροσερὸ καὶ ἀνοιξιάτικο ποὺ ἡ Σχολὴ ξεκινοῦσε γιὰ τὸ μεγάλο της ταξίδι...

Ἦταν θυμᾶμαι,

21η Μαΐου τοῦ 1960...

Κι' ἦταν αὐγούλα... Πρωΐ-πρωΐ... Δὲν εἶχε ἀκόμα καλὰ φωτίσει, ὅταν τὰ τρία πολυτελέστατα ἐκδρομικὰ πούλμαν βρέθηκαν νὰ περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη τῆς Σχολῆς, πεντακάθαρα καὶ πανέτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη ἐξόρμηση...

Ἔξω βασίλευεν ἡσυχία... Κλειστὰ ἦταν τὰ παραθυρόφυλλα τῶν σπιτιῶν... Ἡ νύχτα δὲν εἶχε τελειώσει γιὰ τὸν περισσότερο κόσμο, ποὺ βρίσκονταν ἀκόμα παραδομένος στὴν ἀέρινη ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέως...

Κι' ὅμως!!! Τί ἀντίθεση!!! Μέσα στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς μιὰ ἀσυνήθιστη κίνηση ἐπικρατοῦσε... Φωνὲς ἀκούγονταν, βαλίτσες ἀνοιγόκλειναν, δέματα τακτοποιοῦντο καὶ συζητήσεις ζωηρὲς τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων, ποὺ ζοῦσαν τὸν πυρετὸ τῆς ἐκδρομικῆς προετοιμασίας... Εἰκόνα χαρούμενη καὶ συμπαθητική!!!...

Ἡ Σχολὴ εἶχεν ἀλλάξει ὄψη... Ἡ πειθαρχία της εἶχε παραχωρήσει τὴ θέση της σὲ μιὰ χαρούμενη ἐλευθερία ποὺ ξεκούραζε καὶ ἐνθουσίαζε... Τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα... Καὶ νὰ σὲ λίγο δίδεται τὸ σύνθημα... Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, μὲ τὶς οἰκογένειές τους, βρέθηκαν τότες μπροστὰ στὰ πούλμαν, ἐπιβιβάστηκαν, οἱ πόρτες ἔκλεισαν, ἀκούστηκαν οἱ μηχανὲς ποὺ ἔμπαιναν σὲ κίνηση καὶ «πᾶμε στὸ ἄγνωστο, μὲ βάρκα τὴν ἐλπίδα». Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ πρῶτο τραγουδάκι ποὺ ἀντήχησε ἀπ' τὸ μικρόφωνο τῶν πούλμαν, καθὼς αὐτὰ ἀνάλαφρα κυλοῦσαν μὲ ταχύτητα μέσα στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους, ποὺ μόλις εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν ζωὴ καὶ κίνηση... Ἡ ζωὴ τῆς δουλειᾶς ἔδινε τὸ παρόν... Λεωφορεῖα, ἐργάτες, στρατιῶτες, μικροπωλητές...

Ξημερώνει ἡ αὐγὴ δροσάτη... Καὶ ἀπ' τὶς μικρὲς ὀθόνες τῶν παραθύρων τῶν πούλμαν ἄρχισε νὰ προβάλλεται τὸ χαριτωμένο ντοκυμανταίρ... Ἄνθρωποι κάθε λογῆς καὶ κάθε ἡλικίας, σπίτια ψηλὰ καὶ χαμηλά, πάρκα, κῆποι, λεωφόροι, τροχονόμοι, περίπτερα... Ὅλα μαζί... Δὲν πρόφταινες νὰ ξεχωρίσῃς τὶς λεπτομέρειές τους. Τὸ μόνο ποὺ ξεχώριζε καὶ σοῦ μαγνήτιζε τὸ μάτι ἦταν ὁ Παρθενώνας ἐκεῖ ψηλά, τῆς Οἰκουμένης ὁ ὁλοφώτεινος ἥλιος...

Κι' ὕστερα ἡ Ἀθήνα χάθηκε... Καὶ στὴν ὀθόνη ἄλλαξαν τὰ σκηνικά... Ἦρθαν χωράφια, καὶ βουνά, ἀγροὶ καὶ ἀγριολούλουδα νὰ παρουσιάσουν τὴν Ἑλληνικὴ φύση, ποὺ ὅσο μάκραινε ἡ διαδρομὴ τόσο καὶ ξεντύνονταν κι' ἀπόμενε γυμνή, προκλητική, γλυκειά...

Κι' ὕστερα ἦρθε ἡ θάλασσα νὰ προστεθῇ στὴ συντροφιά μας, κάπου ἐκεῖ στὸν Σκαραμαγκᾶ... Καὶ στάθηκε δίπλα μας, στ' ἀριστερὸ πλευρό μας μέχρι σχεδὸν τὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου...

Στὸ μεταξὺ μέσα στὰ αὐτοκίνητα εἶχε ξεσπάσει μιὰ μουσικὴ τρικυμία... Τραγούδια γιὰ κάθε γοῦστο, ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος, κάθε λογῆς... Τὰ μικρόφωνα τῶν πούλμαν εἶχαν τεθῇ σὲ λειτουργία... Ἐρασιτέχνες τραγουδιστὲς οἱ δόκιμοι δοκίμαζαν, σὰν νέα ταλέντα, τὶς ἱκανότητές τους στὸ τραγούδι, στὴν ποίηση, στὴν παρουσίαση ἑνὸς χαριτωμένα αὐτοσχέδιου καλλιτεχνικοῦ προγράμματος...

«Μάτια σὰν καὶ τὰ δικά σου, δὲν ὑπάρχουν στὸν ντουνιὰ» βρέθηκαν κάποτε νὰ τραγουδοῦν ὅλοι μαζί... Καὶ κάποιοι συνάδελφοι ἐκύτταξαν ἐπίμονα κατὰ τὸ Σοῦλτο... Κι' ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε... Διώρθωσε μονάχα τὰ γυαλιά του καὶ ἔκρινε φρόνιμο νὰ προσποιηθῇ τὸν κοιμισμένο... Κι' ὕστερα τὸ πλούσιο ρεπερτόριο τῶν δοκίμων ἀνακαλύπτει ὁλοένα καινούργιους σκοπούς...

Καὶ τὸ ταξίδι συνεχίζονταν... «Ταξίδι διὰ ξηρᾶς» ὅπως θὰ ἔλεγεν κι' ὁ ἀγαπημένος μας καθηγητὴς τῶν Ἀγγλικῶν, καλή του ὥρα...

Κι' ἦταν μιὰ στεριὰ περίεργη, πανέμορφη, ἀπίθανη... Ἄλλοτε ν' ἀνεβαίνῃ ψηλὰ σὲ περήφανες βουνοκορφές, ἄλλοτε νὰ γκρεμίζεται σὲ ἄγριες χαράδρες, κι' ἄλλοτε ν' ἁπλώνεται σκούρα καὶ ἄγονη δίπλα σὲ δαντελωτὰ ἀκρογιάλια.

Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου... Καὶ τὸ βασίλειο τοῦ γέρο Μωρηᾶ μᾶς ὑποδέχεται, ντυμένο στὰ γιορτινά του... Συγκίνηση... Ὁπότε ὁ Τσίγκας τινάζεται ἀπὸ τὴ θέση του καὶ ἀρχίζει ἕνα κλέφτικο... «Ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, σαράντα χρόνια κλέφτης». Ὅλοι ξαφνιάζονται ἀπὸ τήν... αὐθόρμητη ἐξομολόγησή του... Ἀλήθεια! Νάναι ἀρά γε λευκὸ τό... ποινικό του παρελθόν; Κι' ἡ κατασκοπευτικὴ δεινότης τοῦ Λιολίτσα ἀναλαμβάνει νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ...

Καὶ τὸ ταξίδι συνεχίζεται... τραβᾶμε γιὰ τὴν Κόρινθο, ἐνῷ τὰ τραγούδια δίνουν καὶ παίρνουν μέσα στὰ πούλμαν ποὺ λαίμαργα ρουφοῦν τὶς ἀποστάσεις...

Οἱ ὁδηγοί μας ἀναδεικνύονται ἄριστοι ξεναγοί... βρίσκουν τὴν εὐκαιρία ἀνάμεσα σὲ δυὸ τραγούδια νὰ μᾶς μιλήσουν γιὰ ἕνα σωρὸ ἄγνωστα κι' ἐνδιαφέροντα πράγματα...

Καὶ μὲ τὴν χαριτωμένη ξενάγηση καὶ τὰ χαρούμενα τραγούδια περνᾷ ἡ ὥρα...

Κόρινθος...

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει χρόνος γιὰ χάσιμο... Κι' ἀφήνοντας ἀριστερὰ τὴν παληὰ Κόρινθο συνεχίζουμε τὸ ταξίδι μας...

Τὸ κέφι ἔχει ἀνάψει... Χαρούμενα εἶναι ὅλα τὰ πρόσωπα...

Βραχάτι... Κιάτο... Συκιά... Ξυλόκαστρο... Διακοφτό... Ξυλόκαστρο... Αἴγιο... Ψαθόπυργος. Καί, ἐπὶ τέλους, Ρίο... Ἀποβίβασις...

Ἐδῶ μᾶς προσφέρονται ἀπὸ τὸν κ. Παπαθανασίου χορταστικοὶ μεζέδες τυλιγμένοι σὲ μικρὰ δέματα... Καὶ τὰ ἀνήσυχα στομάχια ἡσυχάζουν. Μπροστά μας ἡ θάλασσα... Γαληνεμένη... Πανέμορφη... Μᾶς καρτερεῖ...

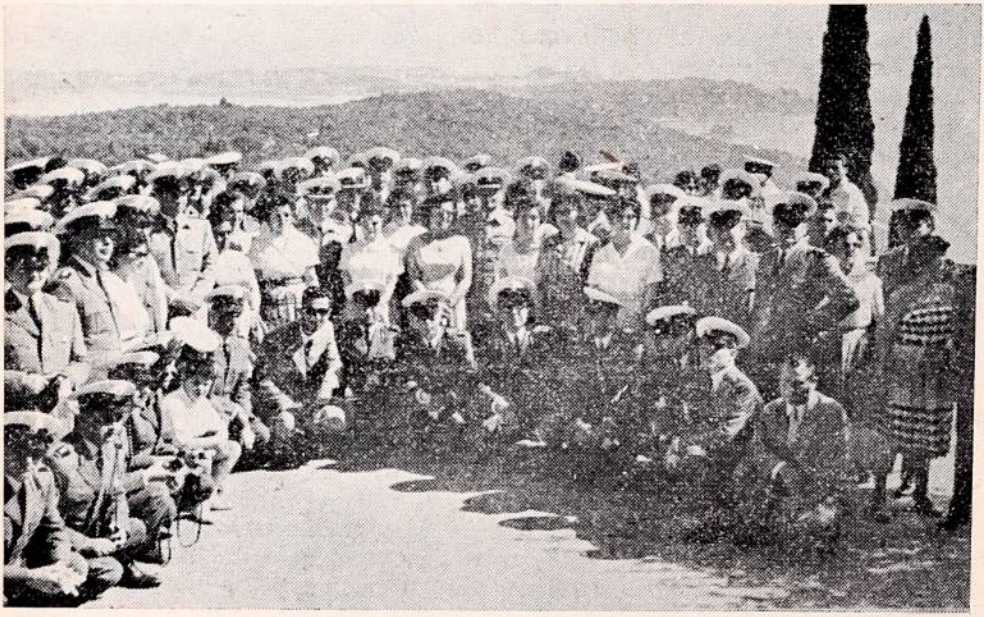
Κι' ὁ Σάκης ἀνταμώνοντας τὴν Τασούλα ξαναβρίσκει τὴν εὐτυχία του καὶ γίνεται τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῆς συντροφιᾶς μας...

Ἐπιβιβαζόμαστε σὲ λίγο στὸ φέρρυ—μπώτ... Ὁ κ. κοσμήτωρ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ γιὰ τὸ Ρίο καὶ τὸ Ἀντίρριο...

Κι' ὕστερα τὸ ντέφι τοῦ κ. Βλαχάκη δίνει τὸ σύνθημα γιὰ ἕνα καινούργιο κεφᾶτο πρόγραμμα. Δίπλα του ὁ κ. Μῖχος, τὸ ἕτερον τραγουδιστικό του ἥμισυ, ἀκκομπανιάρει τὸ κέφι του... Τοὺς κυκλώνουμε... Καὶ ὅλο πίκρες καὶ στεναχώριες... τραβοῦμε ὕστερα φωτογραφίες, καὶ σὲ λίγο νὰ τὸ Ἀντίρριο...

Ἡ διαδρομὴ συνεχίζεται τώρα μὲ τὰ πούλμαν. Μιὰ ὄμορφη, μιὰ γραφικὴ διαδρομὴ ποὺ ξεσηκώνει νέα θύελλα κεφιοῦ... Ὥσπου φτάνουμε στὸ Μεσολόγγι... Ἐκεῖ, στὸν ἱερὸ χῶρο τῶν ἐλευθέρων πολιορκημένων, καταθέτουμε στέφανο καὶ ὁ ἀρχηγός μας, ὁ κ. Μάλλιος ἀπευθύνει ἕνα σύντομο χαιρετισμὸ εὐλαβείας στοὺς ἀθανάτους νεκρούς... Μιὰ συγκινητική, σεμνὴ μυσταγωγία ποὺ σκόρπισε εὐλάβεια!!!

Κι' ὕστερα καὶ πάλι στὰ πούλμαν... Αἰτωλικό... Ἀγρίνιο... Κατεβαίνουμε γιὰ



Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων εἰς τὴν Κέρκυραν.

φαγητὸ κι' ὕστερα συνεχίζουμε τὸ ταξίδι μας... Ἀμφιλοχία... Ἄρτα... Ἀποβίβασις... Ἀναψυκτικά, καφέδες καὶ μεζέδες γιὰ τοὺς καλοφαγάδες... Πάνω στὸ θρυλικὸ γιοφύρι τραβοῦμε φωτογραφίες, ἐπισκεπτόμαστε τὴν πόλη καὶ δρόμο πάλι γιὰ τὴν Ἡγουμενίτσα...

Ἡ διαδρομὴ εἶναι μαγευτική... Ἡ Ἑλληνικὴ φύση, ὁλόγυμνη σκορπάει σπάταλα τὴν ὀμορφιά της στὸν ἐπισκέπτη της...

Καὶ τὸ κέφι ἔχει φτάσει πιὰ στὸ ζενίθ του... Κι' ὕστερα ἡ Ἡγουμενίτσα... Κατεβαίνουμε καὶ ἐπιβιβαζόμαστε στὸ φέρρυ-μπώτ... Σὲ λίγο ξεκινᾶμε...

Εἶναι δειλινό... Εἶναι ἕνα γλυκό, δροσερὸ δειλινὸ ἀπὸ τὰ πιὸ ὄμορφα ποὺ ἔχουμε ζήσει ὡς τώρα... Ὁ μπάτης τῆς θάλασσας, ἡ ἁρμύρα της κι' ἡ γαλανὴ ἀπεραντωσύνη της δέχεται τὰ τραγούδια μας καὶ τὰ σκορπίζει ὁλόγυρα... Σὰν ὄνειρο μοιάζει αὐτὴ ἡ στιγμή...

Δίπλα μου ἡ Κικὴ καὶ ὁ Πέτρος... Εἶναι ἕνα πολὺ ταιριαστὸ ζευγαράκι, εὔθυμο, καλόκαρδο κι' ἀγαπημένο... Καὶ πρωτοστατεῖ σὲ κάθε ζωηρὴ ἐκδήλωση τῆς συν-

τροφιᾶς μας... Καὶ τὸ φέρρυ-μπὼτ πλησιάζει τὴ νύφη τοῦ Ἰονίου... Νὰ ἡ Κέρκυρα, ἡ ξελογιάστρα Ἀρχόντισσα τῆς ὀμορφιᾶς... Νὰ ἡ Κέρκυρα... ἡ πιὸ ὄμορφη ἀδελφή μας.

Ἦταν Σαββατόβραδο σὰν φτάσαμε ἐκεῖ... Καὶ μείναμε κοντά της ἴσαμε τὴ Δευτέρα τὴ πρωΐ... Δὲν προλάβαμε, βέβαια, νὰ τὴ γνωρίσουμε... Προλάβαμε ὅμως νὰ τὴν καμαρώσουμε... Μὲ κλειστὰ μάτια ἀφεθήκαμε στὴν πλάνα ἀγκαλιά της... Καὶ μέσα στὰ στενὰ καντούνια της καὶ ἔξω στὴν εὐλογημένη ὁλοάνθιστη γῆς της καὶ πάνω στὰ καταπράσινα βουνά της ἀκόμα πλανιέται ἡ σκέψη μας... Ἐκεῖ ἔχουμε ἀφήσει τὶς καρδιές μας... Δὲν ἔχει ἀνάγκη περιγραφῆς ἡ Κέρκυρα... Γιατὶ εἶναι ἕνα Σύμβολο, γιατὶ εἶναι μιὰ καρδιὰ ποὺ προσεύχεται, ἕνα στόμα ποὺ τραγουδάει, μιὰ γαλήνη ἀσώπαστη ποὺ τρυπώνει στὴν ψυχή σου καὶ τὴν μεθᾷ καὶ τὴν λυγίζει... Μὲ λύπη μας ἀφήσαμε τὰ Κορφιάτικα χώματα γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦμε στὸ φέρρυ-μπώτ τὴ Δευτέρα τὸ πρωΐ... Κι' ἔτσι συγκινημένοι ὅπως εἴμαστε εἶδε τὸ μάτι μας ἐκεῖ



Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης μετὰ τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων εἰς τὸ σπήλαιον σταλακτιτῶν τοῦ Περάματος Ἰωαννίνων.

στ' ἀριστερά μιὰ ἄλλη ἀδελφή μας καὶ βούρκωσε. Ἡ Βόρειος Ἤπειρός μας... Δική μας, πιὸ Ἑλληνικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη... Μᾶς ἔφερε ἡ θάλασσα τοὺς στεναγμούς της... Ἀκούσαμε τὸν κρότο τῆς ἀλυσίδας της, καὶ σηκώσαμε δακρυσμένοι τὸ χέρι νὰ τὴν χαιρετήσουμε... Καὶ μέσα μας ἀργοσάλεψεν ἡ ἐλπίδα... Δὲν θἄναι μακρυνὴ ἡ μέρα ἐκείνη ποὺ θὰ τὴ σφίξουμε ἐλεύθερη στὴν ἀγκαλιὰ της...

Καὶ τὸ φέρρυ—μπὼτ συνεχίζει τὸ ταξείδι του... Σὲ λίγο βρεθήκαμε καὶ πάλι στὴν Ἠγουμενίτσα... Κι' ἀπὸ ἐκεῖ ξανάρχισε μία καινούργια διαδρομή... Ἀξέχαστη, μοναδική... Ταξιδεύοντας πάνω στὶς βουνοκορφὲς τῆς Ἠπείρου μας κι' ἂν ἀκόμα δὲν εἶσαι Ἕλληνας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σκέφτεσαι Ἑλληνικά... Γιατὶ ἡ Ἤπειρος θυμίζει... Γιατὶ ἡ Ἤπειρος γίνεται βουὴ ποὺ ἀντιλαλεῖ τὴ Δόξα τῆς Ἱστορίας μας, τὸ μεγαλεῖο τῆς φυλῆς μας... Ἄγριο εἶναι τὸ μεγαλεῖο της... Καὶ μεγαλόπρεπο... Συγκλονιστικὲς στιγμὲς ξέρει νὰ σοῦ χαρίζῃ... Ποιὸς ἀπὸ μᾶς ποτὲ θὰ ξεχάσῃ τὸ ὅραμα ποὺ ἀντάμωσεν ἐκεῖ;

Καὶ τὰ τραγούδια τώρα ἦταν ὅλο φωτιά... Φωτιὰ γιὰ τὰ βουνά μας καὶ τὰ χω-

ράφια μας... Φλόγα γιὰ τὴ γῆ καὶ γιὰ τὶς ἐκκλησιές μας... Ἦταν ξεχειλισμένα Ἑλληνικὸ μεράκι γιὰ τὸ χθές, τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο τοῦ λαοῦ μας...

Τὰ πούλμαν τρέχουν... Θαρρεῖς καὶ βιάζονται στὸ ραντεβοῦ τους μὲ τὰ Γιάννενα... καὶ νὰ σὲ λίγο...

Ἰωάννινα...

Ἐδῶ ἡ κυρὰ Φροσύνη στὰ βάθη τῆς ὑγρῆς φυλακῆς της... Ἐκεῖ τὸ Πέραμα μὲ τοὺς σταλακτίτες καὶ τοὺς σταλαγμίτες του... Πιό κεῖ ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς, βυζαντινὰ μοναστήρια, δρόμοι γουστόζικοι, πάρκα, ὁμορφιά...

Εἶναι τὰ Γιάννενα ἕνα ἀκριβὸ στολίδι, στῆς χώρας μας τὸ ἀκριβὸ διάδημα...

Μείναμε σὲ πολυτελέστατα ξενοδοχεῖα... Ἄλλοι στὸ Παλλάδιο, ἐμεῖς στὸ Ἀκροπόλ, ποὺ βρίσκεται σὲ δεσπόζουσα θέση, στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως, μὲ ἀνοιχτὸ ὁρίζοντα σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή, τὴ γραφικὴ λίμνη καὶ τὴν ὀροσειρὰ τῆς Πίνδου, μὲ τοπικὸ χρῶμα καὶ κοσμοπολίτικη ἐμφάνιση... Τὸ ξενοδοχεῖο ἐτοῦτο στέγασε τὸ 1940 τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο... Καὶ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξη: Ὁ ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντής του, ὁ κ. Ἄγγελος Καλογερίδης, εἶναι καὶ καλλιτέχνης... Ἕνας διαλεχτὸς φωτογράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα βραβεύτηκαν κατ' ἐπανάληψη σὲ διεθνεῖς ἐκθέσεις...

Τὴν ἄλλη μέρα φύγαμε ἀπ' τὰ Γιάννενα, μὲ τὴ θύμησή τους κρεμασμένη εὐλαβικὰ στὸ εἰκονοστάσι τῆς καρδιᾶς μας... Καὶ τραβοῦμε γιὰ τὸ Μέτσοβο... Εἶναι ἕνα γραφικὸ τοπεῖο, σὰν κάρτ-ποστάλ, ποὺ μέσα του κυριαρχεῖ σὰν θρησκεία ἡ μορφὴ τοῦ σημερινοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσουμε ὅ,τι εἴδαμε ἐκεῖ, ἰδίως μέσα στὸ μουσεῖο τοῦ Μετσόβου, ὅπου ἕνας καλόκαρδος ξεναγὸς μᾶς ἐξήγησε παραστατικὰ ἕνα-ἕνα τὰ πεπραγμένα τοῦ κ. Ἀβέρωφ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του Ἤπειρο. Ἡ προσφορά του εἶναι, ἀλήθεια, συγκινητική... Κι' ὕστερα τὸ ταξίδι μας συνεχίζεται...

Ὕστερα ἀπ' τὴν ἄγρια ὀρεινὴ μεγαλοπρέπεια τῆς Ἠπείρου μας, τὸ μάτι γαληνεύει καὶ ἡ καρδιὰ ξεχειλίζει ἔκσταση... Μπαίνουμε στὴν καταπράσινη καὶ εὔφορη Θεσσαλία μας...

Ἀλήθεια!!! Ὅποιος δὲν γνώρισε τὴ Θεσσαλία δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι γνωρίζει τὴν Ἑλλάδα... Ἡ Θεσσαλία εἶναι μιὰ ζωγραφιὰ ποὺ σοῦ κλέβει ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη καὶ σοῦ τραβᾷ τὸ θαυμασμό...

Ξαφνικὰ ἀνταμώνουμε ἕνα θαῦμα... τοὺς ψηλοὺς βράχους τῶν Μετεώρων... Ἀνεβαίνουμε. Κι' ὅσο ἀνεβαίνουμε τόσο περισσότερο καὶ γαληνεύει ἡ ψυχή μας... θεῖες στιγμές, ἀξέχαστες. Ἡ πίστη βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ ψάλλῃ τὶς ὠδές της στὸν πλάστη τῶν Ὅλων... Κι' ἐμεῖς ὅλο ἀνεβαίνουμε... Ὥσπου φτάνουμε στὴ Μονὴ Βαρλαάμ... Συγκεντρωνόμαστε εὐλαβικὰ μέσα στὴ γραφικὴ ἐκκλησούλα του καὶ ἡ γαληνεμένη μορφὴ τοῦ νεαροῦ μοναχοῦ ποὺ μᾶς ξεναγεῖ σκορπίζει μέσα μας δέος, ὑγραίνει τὰ μάτια κι' ἀνασταίνει ἀπ' τὴ θύμηση ἀμέτρητες στιγμὲς ἀπὸ τὰ παιδικά μας χρόνια, ὅταν τὸ καντήλι στὸ εἰκονοστάσι ἐφώτιζε ὠχρὰ τὰ πρῶτα μας βιβλία κι' ἕνας μικρὸς Χριστούλης μᾶς ἄκουγε ἀπὸ ψηλὰ νὰ ψιθυρίζουμε ἀθῶα τὶς προσευχές μας...

Κι' ὕστερα, καθὼς κατηφορίζουμε φεύγοντας ἀπ' τὰ Μετέωρα εἴχαμε ἀνακαλύψει ὅλοι μας ὅτι εἶχε θρονιαστῆ μέσα μας πιὸ ὄμορφη κι' ἀληθινὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἡ χιλιοτραγουδισμένη πίστη τῶν πατέρων μας. Κι' ὕστερα ἡ Καλαμπάκα... Κι' ἀμέσως ἕνας δρόμος εὐθύς, ἀσφαλοστρωμένος ποὺ περνᾷ κάτω ἀπὸ ἀψίδες δέντρων... Εἶναι ἕνας ἀκόμα ὄμορφος δρόμος, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔφτειαξε τὸ σημερινό μας Ἐθνικὸ Κράτος. Κι' ἦταν αὐτὴ μιὰ εὐχάριστη διαπίστωση ποὺ κάναμε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐκδρομῆς μας... Ἔργα... ἀμέτρητα ἔργα... Ἔργα παντοῦ... Τὸ Κράτος κτίζει, οἰκοδομεῖ, φέρνει τὸν πολιτισμὸ καὶ ὁμορφαίνει τὴ χώρα μας. Ὁ σημερινός μας πρωθυπουργὸς δικαιοῦται νὰ εἶναι περήφανος γι' αὐτό...

Τρίκαλα!!! Μιὰ ὄμορφη πόλη, μὲ εὐγενικούς, φιλόξενους κατοίκους καὶ μὲ μιὰ φύση πανέμορφη!...

Κι' ὕστερα ξανὰ στὰ πούλμαν καὶ ἡ ἐκδρομή μας συνεχίζεται, μὲ περισσότερο κέφι... Ὅλο μαθαίνουμε καὶ κάτι καινούργιο... Ὅλο πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας... Καρδίτσα... Λάρισα... ἐκεῖ ποὺ βγαίνει ὁ αὐγερινός... Ἐδῶ θὰ διανυκτερεύσουμε. Εἶναι μιὰ μοντέρνα, πεντακάθαρη πόλη ἡ Λάρισα, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὸ βράδυ ποὺ ζήσαμε κοντά της δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε ποτές μας...

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκινᾶμε καὶ πάλι... Εἶναι ἡ τελευταία μέρα τῆς ἐκδρομῆς μας. Τὶ κρῖμα!!! Πόσο χρυσὲς ἦταν οἱ στιγμὲς ποὺ μᾶς σκόρπισε... Τὸ βλέπει κανεὶς στὰ πρόσωπα ὅλων μας... Γιατὶ ὅλοι χαίρονται καὶ τραγουδοῦν καὶ ξεφαντώνουν ξένοιαστα. Τώρα ὁ Βόλος προβέλνει ἐμπρός μας... Ὅ,τι κι' ἂν πῇ κανεὶς γι' αὐτὴν τὴν πόλη εἶναι λίγο... Ἔχει συγκεντρώσει μέσα της κάθε ὀμορφιά... Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ κυριολεκτικὰ μένουμε κατάπληκτοι εἶναι σὰν σκαρφαλώνουμε πάνω στὸ Πήλιο... Πορταριά... Μηλεές. Χωριὰ εἶναι ἐτοῦτα; τοποθεσίες εἶναι ἐτοῦτες; ἢ σελίδες



Ἡ κορυφογραμμὴ τῆς Πίνδου ἀπὸ τὸ Μέτσοβο.

ἀπὸ ἕνα παραμυθένιο ἄλμπουμ, ποὺ σοῦ προσφέρουν γυμνὴ τὴν εὐτυχία, στὴν πιὸ μεγαλειώδη της ἔκφραση... Τὸ θέαμα πάνω ἀπ' τὸ καταπράσινο καὶ ὁλόδροσο Πήλιο εἶναι, στ' ἀλήθεια, μοναδικό... Χαρὰ Θεοῦ, ὁ εὐλογημένος αὐτὸς τόπος!!! Μὲ λύπη μας τὸν ἀποχωριζόμαστε, κατεβαίνουμε στὸ Βόλο καὶ μένουμε ἐκεῖ γιὰ φαγητό...

Ἐκεῖ, μέσα στὰ παλυτελέστατα ξενοδοχεῖα του, βρίσκουμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσουμε τὸν ἐνθουσιασμό μας γιὰ ὅ,τι εἴδαμε, γιὰ ὅ,τι ἀκούσαμε, γιὰ ὅ,τι νοιώσαμε, γιὰ ὅ,τι φυλάξαμε στὶς καρδιές μας σὰν ἀκριβὸ σουβενίρ...

Μιὰ ὄασις ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκδρομή... Μιὰ ψυχικὴ ὄασις ποὺ μᾶς ξεκούρασε καὶ μᾶς πλημμύρισεν εὐτυχία...

Κι' ὕστερα, μετὰ τὸ μεσημέρι, ἀνάλαφροι, χαρούμενοι, κεφᾶτοι ἐπιβιβαζόμαστε στὰ πούλμαν καὶ συνεχίζουμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς...

Τραγούδια, ἀστεῖα, ἀνέκδοτα, ἀθῶα πειράγματα, χαρά... Αὐτὴ εἶναι ἡ κεντρικὴ γραμμὴ ποὺ αὐλακώνει τὸν ὁρίζοντα τῆς συντροφιᾶς μας, σὰν κεραυνὸς ποὺ φωτίζει, ποὺ ξαφνιάζει, ποὺ φέρνει τὴν εὐλογημένη βροχή... Καὶ μέσα στὸ πανηγύρι αὐτὸ τῶν αἰσθήσεων, τῶν αἰσθημάτων, τοῦ κεφιοῦ ὑποδεχόμαστε μὲ ξέφρενο ἐνθουσιασμὸ τὴν πανέμορφη Λαμία...

Ὤ! ἡ Λαμία!!! Θυμίζει Ἑλληνικὴ λεβεντιά, θυμίζει κλέφτες καὶ ἁρματωλούς, θυμίζει κρυφὰ σχολειὰ καὶ δόξα... Μὲ πόση συγκίνηση κατεβαίνουμε νὰ τὴν προσκυνήσουμε...

Βλέπω δίπλα μου τὸν κύριο Χουρδάκη μὲ τὴ σύζυγό του νὰ στέκη εὐλαβικὰ μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀθανασίου Διάκου... Κι' ἀκόμα πιὸ κεῖ τὸν κ. Μητσάκη νὰ σκουπίζη κρυφὰ ἕνα δάκρυ...

Βγάζουμε φωτογραφίες καὶ γυρνᾶμε στοὺς δρόμους τῆς Λαμίας καμαρώνοντας τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴν φιλοξενία τῶν κατοίκων της... Ρωτοῦμε καὶ μᾶς δίνουν ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὴ Λαμία, τῆς Ρούμελης καὶ τῆς Ἑλλάδας τὸ καμάρι...

Καὶ νοιώθουμε καὶ κάποια περηφάνεια ὅταν ἀκοῦμε συχνὰ νὰ προφέρουν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὑπουργοῦ μας, τοῦ κ. Καλαντζῆ... Ἀλήθεια!!! Πόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦν!!!. Μά, κι' ἐμεῖς τὸν ἀγαπᾶμε, ἀπαντοῦμε μὲ τὴ σειρά μας... Εἶναι λεβέντης ὁ Ὑπουργὸς μας... Κι' εἴμαστε περήφανοι γι' αὐτόν... Κρατεῖ ἀρκετὴ ὥρα τὸ προσκύνημά μας στὴν πανέμορφη Λαμία... Κι' ὕστερα πλημμυρισμένοι Ἑλλάδα, ἐπιβιβαζόμαστε στὰ λεωφορεῖα καὶ πηγαίνουμε στὶς Θερμοπύλες...

Κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο ἄγαλμα τοῦ Λεωνίδα στεκόμαστε μὲ ἐθνικὸ δέος... Κι' ἀκοῦμε μὲ συγκίνηση τὸν καλό μας συνάδελφο τὸν κ. Ἀδὰμ Καλαϊτζάκη, νὰ μᾶς μιλῆ γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη μάχη... Ὑπῆρξε τόσο παραστατικὸς ὁ συνάδελφός μας ὥστε ἄθελά μας βρεθήκαμε ἁξαφνα κυκλωμένοι ἀπὸ Πέρσες καὶ Ἕλληνες καὶ ζήσαμε ἐκείνης τῆς φοβερῆς μάχης τὴν τρομερὴ δίνη...

Κι' ὅταν τὸ εὐλαβικὸ ἐτοῦτο προσκύνημα τέλειωσε, ξαναμπήκαμε στὰ πούλμαν, ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ... Λεβαδειά... Θῆβαι... Κάζα...

Μὲ πόση λύπη βλέπουμε νὰ συντομεύη ἡ ἀπόσταση ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' τὴν Ἀθήνα!!!... Ἂς ἦταν νὰ μὴν τέλειωνε ποτὲς αὐτὸ τὸ ὄνειρο!!!

Κι' ὅμως! Τέλειωσε... Τέλειωσε τὸ βράδυ τῆς Τετάρτης...

Τέλειωσε... Μά, ἄφησε τόσα πολλὰ πράγματα στὶς καρδιές μας!!!

Ἄφησε γνώσεις, εὐτυχία, σελίδες ἀπ' τὴν ἱστορία μας, μορφὲς ἐνδόξων ἡρώων, μιὰ φύση μοναδικὴ στὸν κόσμο... Ἄφησε κάμπους καὶ γάργαρα νερά, πλατάνια καὶ ἀκρογυάλια... Ἄφησε τὴ γῆ τῆς Ἑλλάδος, τὴν εὐλογημένη ἀπ' τὸ Θεό... τὰ ρυάκια της... τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ... τὰ σχοῖνα καὶ τὰ ρύκια...

Ἄφησε μιὰ γωνιὰ πανέμορφη... Γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ τὴν ἀναζητᾶμε στὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς μας...

Ἔτσι προστέθηκε ἄλλη μιὰ ἐπιτυχημένη ἐκδρομὴ στὰ πλούσια πεπραγμένα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς...

Δίκηο δὲν εἶχα ποὺ ἔγραψα πάρα πάνω ὅτι τὸ τεράστιο πνευματικὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς συνεχίζεται, ὑπὸ τὴν δεξιὰ κατεύθυνση τοῦ νῦν διοικητοῦ της κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκη... Καὶ αὐτῆς τῆς 5θήμερης ἐκδρομῆς ἡ ὁμορφη ἐπιτυχία δὲν βεβαιώνει τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές;

Σ. ΠΗΛΟΣ

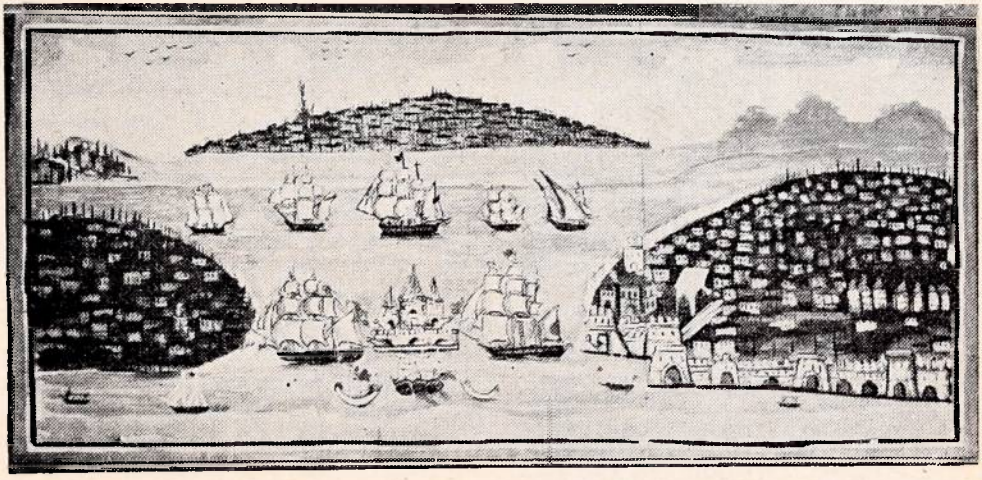
Λαϊκή τέχνη στή Μυτιλήνη

Ὑπὸ Δ/δος **ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑ**

Καὶ πάλι σὲ σκέψεις πυκνὲς θὰ κλειστῆς γιὰ νὰ δώσῃς τὸν ὁρισμὸ τοῦ πολιτισμοῦ. Λέξεις μεγάλες σὲ νόημα θὰ βρῆς γιὰ νὰ ἐκφράσῃς αὐτὸ ποὺ πιστεύεις, ὅμως, μὴ ξεχάσῃς μιά, τὴν πρώτη, «εὐαισθησία».

Σ' ὅλες τὶς μορφές της καὶ παντοῦ διάχυτη ἀνακαλύπτεις πραγματωμένη αὐτὴ τὴν πρωταρχικὴ ἐκπολιτιστικὴ δύναμη. Κι' ὅταν νοιώσῃς τὴν ἄλογ ἠέννοια τῆς πανανθρώπινης εὐαισθησίας καὶ στὴ συνείδησή σου τῆς δώσεις τὴν ἄξια θέση, τότε γίνεσαι καὶ σὺ πολιτισμένος κι' ἀκόμα φορεὺς πολιτισμοῦ.

Θαρῶ ἔτσι θὰ ξεκίνησαν κατὰ καιροὺς οἱ μελετηταὶ τῶν παραδόσεων στὴν τέχνη. Πρὶν ἀπὸ πενῆντα περίπου χρόνια ἔκανε τὴν ἀρχὴ ὁ Ἀ. Ζάχος, ἀκολούθησαν ὁ Δ. Πικιόνης, Ἀ. Σόχος, Δ. Λουκόπουλος καὶ Γ. Μέγας, Καθηγηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου καὶ Πανεπιστημίου. Στὶς μέρες μας τὸ νέο ξεκίνημα γιὰ τὴν μελέτη τῆς



λαϊκῆς τέχνης ἔκανε ὁ Π. Μιχελῆς. Στὸν κύκλο τῶν ἐρευνητῶν ἀνήκει καὶ ὁ Παῦλος Μυλωνᾶς, Καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ποὺ μὲ μιὰ ὁμάδα σπουδαστῶν ἀποφάσισε ὄχι μόνο τὴν μελέτη τῶν λαϊκῶν δημιουργημάτων ἀλλὰ καὶ τὴν διάσωσή τους σὲ ἀντίγραφα. Κέντρο ἐρεύνης του ἡ Μυτιλήνη. Ἡ πλούσια πνευματικὴ κληρονομιὰ τοῦ νησιοῦ, ἡ ἱστορία του ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες, ἀκόμα κι' οἱ στίχοι τοῦ Ποιητῆ,

«Στῆς Λέσβος τ' ἀκρογιάλια, ἐκεῖ ποὺ πάντα μ' ἄνθια
ραντίζουν οἱ ὧρες τοὺς ἀγροὺς καὶ πάντα παίζουν
οἱ ροδοπόδες Χάριτες μὲ τὶς παρθένες...».

φαίνονται ν' ἀσκοῦν τὴν μεγάλη ἕλξη τους στὸν μελετητή.

Ἡ ὁμαδικὴ ἐργασία ἔγινε τὰ καλοκαίρια τοῦ 1957 καὶ 58, συνεχίζεται τώρα ἀπὸ μόνο τὸν καθηγητὴ κάθε καλοκαίρι.

Οἱ δυσκολίες στὴν ἐργασία τους δὲν ἔλλειψαν, καθὼς δούλευαν τ' ἀντίγραφα κάτω ἀπὸ συνθῆκες δύσκολες μέχρι ἐπικίνδυνες μέσα στὰ ἐρειπωμένα ἀρχοντικά.

Ὅλα ὅμως ἦρθε νὰ τ' ἀντισταθμίσῃ ἡ τεράστια θετικὴ συμβολὴ τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ.

Τὰ εἴδη τῆς τέχνης ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν Παῦλο Μυλωνᾶ εἶναι ἡ ἀρχιτεκτονική, γλυπτικὴ καὶ ζωγραφική.

Τὴν ἀρχιτεκτονικὴ παράδοση στὶς ἐκκλησιὲς χαρακτηρίζει ὁ πανάρχαιος τύπος τῆς Βασιλικῆς. Ἡ στέγη τους στηρίζεται μὲ ξύλινους κίονες σκεπασμένους μὲ ἀσβεστοκονίαμα ποὺ δίνει τὴν ψευδαίσθηση τοῦ μάρμαρου. Τὰ κιονόκρανα ξαφνιάζουν. Μὲ βάση τὸ ἀρχαῖο κορινθιακὸ δέχονται διακόσμηση ἀπὸ ἔντονα χρώματα κι' ὅπως ὁ καθηγητὴς τὰ χαρακτηρίζει «παρουσιάζουν ἕνα εὐτυχισμένο πάντρεμα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς συνδυάζοντας τὴν ἰταλικὴ ἀναγέννηση μὲ τὸ τουρκικὸ Baroque.



Δὲν θὰ εἴχαμε τὸ ἴδιο νὰ ποῦμε γιὰ τὶς ἁγιογραφίες τῶν ἐκκλησιῶν τὶς ὁποῖες δὲν ἔχει ἐπηρεάσει ὁ νεώτερος ἄνεμος τῆς Δύσης. Μὲ καθαρὰ βυζαντινὲς ἐπιδράσεις, ἰδιαίτερα στὶς ἐπὶ μέρους μορφές, παρουσιάζουν τὴν συνηθισμένη ἐξέλιξη τῆς ἁγιογραφίας στὴν μεταβυζαντινὴ περίοδο, δηλ. ὑπάρχει κάποια τάση ρεαλισμοῦ καὶ μιὰ καινοτομία συνθέσεων.

Τὰ σπίτια τῆς Μυτιλήνης χτίζονται στὸν ἁπλὸ τετράγωνο τύπο μὲ τὸ ἐπάνω δῶμα καὶ στὸν τύπο ποὺ συναντοῦμε στὴ Θεσσαλία καὶ Μακεδονία μὲ πύργους. Τὸ ἰσόγειο χρησιμεύει σὰν ἀποθήκη ἢ σταῦλος ἐνῶ στὸν ἐπάνω ὄροφο μένει ἡ οἰκογένεια. Τόσο γνώριμη ἡ διάταξη αὐτὴ στὴν χώρα μας!

Ἡ γλυπτικὴ μᾶς παρουσιάζεται μὲ πλούσιες τὶς δυτικὲς ἐπιδράσεις στὰ διακοσμητικὰ σχέδια. Ὅμορφο δεῖγμα τῆς τέχνης εἶναι μιὰ πολύγωνη κολυμπήθρα μὲ ψηλὸ πόδι καὶ ἡμισφαιρικὸ σκέπασμα. Τὶς πλάγιες ἐπιφάνειες καλύπτουν θρησκευτικὲς παραστάσεις, τὸ σκέπασμα εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ἀπαλόσχημα διακοσμητικὰ πλέγματα, ἐνῶ τολμηρὰ σκαλίζεται ὁ κιονίσκος τῆς βάσης.

Ἡ φαντασία δένει μοτίβα θρησκευτικά, φυτικά, γεωμετρικά. Ὁ λαϊκὸς καλλιτέχνης δὲν ἀκολουθεῖ «σχολὲς» καὶ «ρυθμούς», μὲ δικά του μέτρα κρίνει τὸ ὡραῖο κι' ὅ,τι θυμᾶται ὅ,τι μέσα του κλείνει κι ὅ,τι τὸ περιβάλλον τοῦ δίνει τὰ ἐνώνει σὲ δημιουργικὲς συνθέσεις μορφῆς καὶ περιεχομένου.

Τὸ πόσο ἀγαποῦν οἱ Μυτιληναῖοι τὸ ἀνάγλυφο, τὸ μαρτυροῦν ἐντοιχισμένες ἀνθρώπινες μορφὲς στὸ ἐξωτερικὸ σπιτιῶν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Μιᾶς μορφῆς ἡ χάρη, ἡ δύναμη κλείνεται μέσα στὸν τέλεια ἁπλὸ τρόπο ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ καλλιτέχνης γιὰ νὰ δώσῃ τὸ θέμα του. Ἀπὸ μιὰ ἐκκλησιὰ τῆς Καλλονῆς τὸ κεφάλι λιονταριοῦ δίνεται στὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν δύναμή του μὲ τὴν μεγαλύτερη οἰκονομία γραμμῶν.

Ἐκεῖ ποὺ ξεσκεπάζεται ὅλος ὁ καλλιτεχνικὸς αὐθορμητισμὸς τοῦ νησιώτη εἶναι τὸ χρῶμα, ἡ ζωγραφική.

Στὸ χωριὸ Μήθυμνα κι' ἀπ' τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Κράλη, ἔχομε σὲ τοιχογραφία

μιὰ ὁλόδροση κι' ἀνέγκιχτη ἀπὸ τὴν λογιότητα τῆς τέχνης μιὰ γυναικεία μορφὴ νέας.

Στὰ χέρια της μὲ πολὺ ἀφέλεια ὁ καλλιτέχνης τὴν βάζει νὰ κρατᾷ κλαδιὰ κάποιου ἀναρριχητικοῦ φανταστικοῦ. Τὸ πλουμιστό της φόρεμα, οἱ χάντρες στὸ λαιμό, τὸ κεφαλοδέσιμο, ὅλα ἔχουν γίνει μὲ προσοχὴ καὶ εὐσυνειδησία ἀκριβείας. Δυὸ κόκκινες πινελιὲς τονίζουν τὸ στρογγυλὸ πρόσωπο στὰ μάγουλα. Σίγουρα μᾶς δίνει μιὰ γνήσια νησιώτικη ὁμορφιά.

Στὸ χωριὸ Πέτρα καὶ στὸ ἀρχοντικὸ τῆς Βαλερτζήδαινας ὑπάρχει τοιχογραφία μὲ θέμα «Ναυμαχία στὸ Βόσπορο».

Ἡ προοπτικὴ εἶναι καὶ δῶ πρωτόγονη. Κύριο θέμα τὰ καράβια. Ἕνας ἄνεμος φουσκώνει ἄνετα τὰ πανιά τους. Εἶναι ἴσως τὸ μόνο σημεῖο ποὺ ἔχει δοθῆ μὲ κάποιο ρεαλισμό. Τὰ κομμάτια τῆς στεριᾶς ὁλοσκέπαστα μὲ σπίτια ποὺ διαχωρίζει λίγο πράσινο. Τὸ τοπεῖο δίνεται κυρίως μὲ τὸ χρῶμα. Ἡ γαλανὴ ἐπιφάνεια εἶναι ἡ θάλασσα, τὸ πράσινο τὰ δέντρα. Τίποτα ποὺ νὰ μοιάζῃ νερὸ ἢ βλάστηση. Ἀρκεῖ ποὺ παρουσιάζει ὅ,τι ἐννοεῖ. Ἀκόμα καὶ ἡ θάλασσα ποὺ εἶναι πίσω ἀπ' τὴ στεριὰ φαίνεται κι' αὐτή! Πόσο, ἀλήθεια, θἄπρεπε νὰ περηφανεύεται ὁ δημιουργὸς της γιὰ τοῦτο τὸ κατόρθωμα!



Ἆρά γε ἔλειπε ἀπ' αὐτὸν ἡ φαντασία ἢ δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν φαντασία τῶν κριτῶν του;

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνώνυμους τοιχογράφους, πολὺ συχνὰ συναντᾶται ἡ ὑπογραφὴ τοῦ «Θεοφίλου» σὲ ποικίλα ἔργα. Ὁ Θεόφιλος, ποὺ ἔζησε στὸν αἰῶνα μας, ζωγράφιζε γιὰ προσωπική του χαρά, γιὰ νὰ ζῇ καὶ κάποτε φαίνεται νὰ πληρώνῃ ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν ζωγραφική του. Αὐτὸ δείχνουν τὰ ἔργα του, στὰ καφενεῖα καὶ μαγαζιά, πάνω σὲ πάγκους κι' ἄλλες ἐπιφάνειες. Τὴ ζωγραφική του συνοδεύουν ἐπεξηγηματικὲς ἐπιγραφὲς γιὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὶς εἰκονιζόμενες παραστάσεις.

Τὸ πόσο ἀγαποῦν τὴν διακόσμηση στὸ νησί, πολὺ χαρακτηριστικὰ τὸ φανερώνουν τὰ διάφορα ἁπλᾶ μοτίβα πάνω στὰ κάρρα τῆς ἀγορᾶς.

Εἶναι κραυγαλέο δεῖγμα τῆς ἀνάγκης τους νὰ ζήσουν μέσα σ' ἕνα κόσμο ὅσο γίνεται πιὸ ὅμορφο, σ' ἕνα κόσμο παιχνιδίσματος καὶ χαρᾶς.

Εἶναι ἡ θάλασσα, εἶναι ἡ πράσινη γῆ, εἶναι ὁ οὐρανὸς ποὺ ἔπλασαν τοὺς ἀνθρώπους πλούσιους σὲ καλλιτεχνικὲς τάσεις, σὲ δράματα.

Κι' εἶναι παληὰ πολὺ τούτη ἡ κληρονομιά, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Σαπφὼ τραγούδησε στὴ σελήνη:

«Δέδυε ἀ σελάνα
κἀγὼ μόνα καθεύδω...».

ΧΑΡΟΥΛΑ ΤΖΑΒΕΛΛΑ



ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Βασιλέως Γεωργίου Β'.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου Ἀττικοῦ 15, στὴν πλατεῖα Ρηγίλλης.



Βασιλεὺς Γεώργιος Β'

Ὁ Γεώργιος Β', γυιὸς τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σοφίας ἔγγονος δὲ τοῦ Γεωργίου Α', γεννήθηκε τὴν 7 Ἰουλίου 1890 στὸ Γατόϊ ἔγινε δὲ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος τὸ 1922. Διετέλεσε βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος μέχρι τὸ 1947, μὲ ὡρισμένα χρονικὰ διαλείμματα.

Φοίτησε στὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων καθὼς καὶ στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1911, διωρίσθη ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α'. Πῆρε μέρος στὶς μάχες Ἐλασσῶνος, Σαραντα-πόρου, καθὼς καὶ στὴν μεγάλη ἐξόρμησι γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Θεσσαλονίκης. Συμμετέσχε στὴν ἐκπόρθησι τῶν Ἰωαννίνων.

Ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τοῦ «ΟΧΙ» τοῦ 1940. Πέθανε τὴν 2 μ.μ. ὥρα τῆς 1 Ἀπριλίου 1947. Ἡ ζωή του ὁλόκληρη ἦτο δοσμένη, μὲ τὴν ἀτέρμονα ἀγάπη του, στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδος. Ἔζησε καὶ πέθανε ὡς στρατιώτης.

Βασιλέως Ἡρακλείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 46, στὸ Μουσεῖο.

Ὁ Ἡράκλειος, γυιὸς τοῦ Ἐξάρχου τῆς Ἀφρικῆς Ἡρακλείου, γεννήθηκε μᾶλλον στὴν Καππαδοκία τὸ 575 καὶ διαδέχθηκε στὸ θρόνο τὸν Φωκᾶ, τελευταῖο ἀπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ.

Ὅταν ὁ Ἡράκλειος ἔγινε αὐτοκράτωρ, τὸ Βυζαντινὸ Κράτος εὑρίσκετο ἐν διαλύσει. Ὕστερα ἀπὸ ἀδράνεια μερικῶν χρόνων, ὁ Ἡράκλειος, μὲ τὴν πολύτιμη

βοήθεια καὶ συνεργασία τοῦ Πατριάρχου Σέργιου ἀνέλαβε ἐνεργὸ δρᾶσι καὶ ἐπεχείρησε πολλὲς νικηφόρες ἐκστρατεῖες. Ὅταν κατὰ τὸ 625, βρισκόταν στὴν Κιλικία, ὁ Χοσρόης μαζὶ μὲ τοὺς Ἀβάρους, προσέβαλον τὴν Κωνσταντινόπουλι. Ἦτο ἀδύνατον ὁ Ἡράκλειος νὰ σπεύσῃ πρὸς βοήθειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, λόγῳ τῆς ἀποστάσεως. Ἔδωσε ὁδηγίες στὸ γυιό του Κωνσταντῖνο, γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς πόλεως. Ὁ Σέργιος, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας στὰ χέρια ἐνεψύχωνε τοὺς στρατιῶτες. Οἱ ἐχθροὶ νικήθηκαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως δόξασαν τὴν στρατηγὸ «Παρθένο» ψάλλοντες τὸν γνωστὸ ὕμνο «Τῇ ὑμερμάχῳ...».

Τὸ 641 ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη ἀσθένεια, πέθανε ὁ Ἡράκλειος στὴν Κωνσταντινούπολι. Μὲ διαθήκη του ἄφησε ὡς διαδόχους τοὺς γυιούς του: Τὸν Κων/νον Ἡράκλειον, ἀπὸ τὴν σύζυγόν του Εὐδοκία, καὶ τὸν Ἡρακλεωνᾶν ἀπὸ τὴ δεύτερη σύζυγό του Μαρτίνην.

Ὁ Ἡράκλειος ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς φωτισμένες καὶ ἀξιόλογες διάνοιες τοῦ Βυζαντίου καὶ τὸ σωστὸ θὰ ἦτο νὰ ὠνομάζετο καὶ αὐτὸς «Μέγας» ὅπως ὁ Ἰουστινιανός, γιατὶ ἀναμφισβήτητα οἱ ὑπηρεσίες του δὲν ὑστέρησαν ἀπὸ κεῖνες τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Σταδίου, στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο (Ζάππειον). Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τοῦ Στρατηλάτη βασιλέως Κωνσταντίνου, γυιοῦ πρωτότοκου τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α' καὶ τῆς Ὄλγας, ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὴν 21 Ἰουλίου 1868 καὶ πέθανε στὸ Παλέρμο τῆς Σικελίας, τὴν 29 Δεκεμβρίου 1922.

Ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς μαθήτευσε κοντὰ σὲ διακεκριμένους δασκάλους, ὅπως ὁ Πανταζίδης, Παπαρρηγόπουλος κ.λ.π. Στὰ Πανεπιστήμια τῆς Λειψίας καὶ Ἀϊδελβέργης παρηκολούθησε πολιτικὲς ἐπιστῆμες. Στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων εἶχε ὡς ἐπόπτη σπουδῶν τὸν τότε ταγματάρχη Σαπουτζάκη Κων. Τὸ 1890 μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου, ἀνέλαβε τὴν διοίκησι τοῦ Γ' συντάγματος πεζικοῦ.



Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος

Τὸ 1888 μνηστεύθηκε στὴν Γερμανία τὴν πριγκίπισσα Σοφία τῆς Πρωσίας κόρη τοῦ Αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Γ', τὴν ὁποία καὶ νυμφεύθηκε στὴν Ἀθήνα στὶς 15 Ὀκτωβρίου 1889. Ἀπέκτησαν 6 παιδιά, μὲ τὴν ἑξῆς σειρά: 1) Τὴν 7 Ἰουλίου 1890 γεννήθηκε ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθε στὸ θρόνο τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1922 καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὴν 1 Ἀπριλίου 1947. 2) Τὴν 7ην Ἰουλίου 1893 γεννήθηκε ὁ Ἀλέξανδρος ποὺ ἀνῆλθε στὸ θρόνο τὴν 1 Ἰανουαρίου 1917 καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1920 (δηχθεὶς ὑπὸ πιθήκου). 3) Τὴν 20 Ἀπριλίου 1896 γεννήθηκε ἡ πριγκίπισσα Ἑλένη, ἡ ὁποία ἔγινε βασίλισσα τῆς Ρουμανίας. 4) Τὴν 1 Δεκεμβρίου 1901 γεννήθηκε ὁ Παῦλος, ποὺ ἀνῆλθε στὸ θρόνο τὴν 1 Ἀπριλίου 1947. 5) Τὴν 31 Ἰανουαρίου 1904 γεννήθηκε ἡ πριγκίπισσα Εἰρήνη καὶ 6) Τὴν 21 Ἀπριλίου 1913 ἡ πριγκίπισσα Αἰκατερίνη.

Τὸ 1890 ὁ Κων/νος, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑποστρατήγου, ἀνέλαβε τὴ διοίκησι

τοῦ 3ου ἀρχηγείου στρατοῦ. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1895, ἐπὶ πρωθυπουργίας Χ. Τρικούπη, λόγῳ ἐπεμβάσεως τοῦ Κωνσταντίνου σὲ πολιτικὲς διαμάχες, προεκλήθη ἡ παραίτησις τῆς κυβερνήσεως. Στὶς νέες ἐκλογὲς ποὺ ἔγιναν ἀπέτυχε ὁ Τρικούπης, ὁ ὁποῖος κι' ἔφυγε στὴ Γαλλία, ὅπου καὶ πέθανε στὶς Κάννες τὴν 30 Μαρτίου 1896. Τὸ 1899, κατόπιν εἰδικοῦ νόμου, ἀνέλαβε ὁ Κωνσταντῖνος τὴν γενικὴ διοίκησι τοῦ στρατοῦ, τὴν ὁποία καὶ διετήρησε μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Γουδὶ (1909).

Ὅταν στὶς 5 Ὀκτωβρίου 1912 ἐκηρύχθη ὁ κατὰ τῆς Τουρκίας πόλεμος, ὁ Κωνσταντῖνος πῆρε μέρος στὶς μάχες τῆς Ἐλασσῶνος, τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν Γιαννιτσῶν καὶ τὴν 26 Ὀκτωβρίου 1912 τροπαιοῦχος εἰσῆλθε ὡς ἐλευθερωτὴς στὴ Θεσσαλονίκη, προλαμβάνοντας τὸν Βούλγαρο στρατηγὸ Θεοδωρώφ, ὁ ὁποῖος ἔσπευδε νὰ καταλάβῃ τὴν πόλι. Ὕστερα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, κατέλαβε ὁλόκληρη τὴ Δυτικὴ Μακεδονία μέχρι τὴ Φλώρινα καὶ πῆρε μέρος ἀργότερα στὴ μάχη τοῦ Μπιζανίου.

Στὶς 5 Μαρτίου 1913 δολοφονεῖται στὴ Θεσσαλονίκη ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἀπὸ ἕνα ἀλήτη. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁρκίζεται Βασιλεύς. Σὲ λίγο ξεσποῦν οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι. Τὸν Ἀπρίλιο 1914 ὁ Ἐλ. Βενιζέλος προσωπικῶς ἐγχειρίζει στὸν Κωνσταντῖνο τὴν στραταρχικὴ ράβδο, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Στὰ κατοπινὰ χρόνια, ὁ Βενιζέλος ἦλθε σ' ἀντίθεσι μὲ τὸν Κωνσταντῖνο καὶ πολλὲς πολιτικὲς διαμάχες ἔλαβαν χώραν. Ὁ Κωνσταντῖνος κατηγορήθηκε γιὰ φιλογερμανισμό. Τὸν Μάϊο τοῦ 1917, ὁ βασιλεὺς παραιτεῖται, ἀπευθύνοντας στὸν Ἑλληνικὸ λαό, τοῦτο τὸ μήνυμα :

«Ἐκπληρῶν τὸ καθῆκον μου πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ μόνο αὐτῆς τὸ συμφέρον » ἔχων ὑπ' ὄψιν μου, ὑπείκων εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ ἐγκαταλείπων, μετὰ τοῦ διαδόχου, » τὴν φιλτάτην μου πατρίδα, ἀφήνω ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν υἱόν μου Ἀλέξανδρον».

Ἀπὸ τὸν Ὠρωπό, μὲ πολεμικὸ πλοῖο, ἔφυγε ὁ Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει καὶ στὴν ὁποία τόσα προσέφερε. Στὶς 22 Μαρτίου 1920, ὕστερα ἀπὸ δημοψήφισμα ὁ Κωνσταντῖνος ἐπανῆλθε στὴν Ἑλλάδα. Ἀργότερα πῆρε μέρος στὸν πόλεμο τῆς Μ. Ἀσίας, ἀλλὰ λόγῳ κλονισμοῦ τῆς ὑγείας του ἐπανῆλθε σύντομα στὴν Ἀθήνα.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ στρατηγοῦ Πλαστήρα ἀνακίνησε τὸ ζήτημα τῆς βασιλείας. Στὶς 13 Σεπτεμβρίου ὁ Κωνσταντῖνος παραιτεῖται καὶ φεύγει γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ ὅμως ξανά. Πέθανε στὶς 29 Δεκεμβρίου 1922, ἡμέρα Παρασκευὴ καὶ ὥρα 9 π.μ. στὸ Παλέρμο τῆς Σικελίας καὶ σὲ ἡλικία 55 χρόνων, ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησι. Στὶς 22 Νοεμβρίου 1936 ἔγινε ἡ μετακομιδὴ τῆς σοροῦ τοῦ Βασιλέως στὴν Ἀθήνα καὶ ἐτάφη στὴ Δεκέλεια.

Αὐτὴ σὲ λίγες γραμμὲς εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ στρατηλάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, τὸν ὁποῖο μὲ ὑπερηφάνεια φέρνουν στὴ θύμισί τους οἱ παληοί. Μὲ τὴν ἴδιαν ὑπερηφάνεια οἱ νεώτεροι διαβάζουμε τὸ τί προσέφερε στὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα, ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

(Συνεχίζεται)

Ὁ τουρισμὸς καὶ τὰ πλεονεκτήματά του

Ὑπὸ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΟΥΣΙΑ

Ὁ τουρισμὸς σύμφωνα μὲ τὴν μορφὴ ποὺ πῆρε στὴν ἐποχή μας εἶναι ὁ πιὸ σπουδαῖος συντελεστὴς τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ σὲ κάθε κράτος καὶ στοὺς πολίτας του. Ἡ ἐκδρομική μας πεῖρα μᾶς ἀπέδειξε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς ἐσωτερικὸς τουρισμὸς διακρίνεται σὲ τουρισμὸ φυσικῶν καλλονῶν, τοπίων ἢ πηγῶν ἰαματικῶν ὑδάτων. Σὲ τουρισμὸ μεγάλων παραγωγικῶν ἔργων δημοσίου συμφέροντος. Καὶ σὲ τουρισμὸ ἱστορικῶν θέσεων, βυζαντινῶν μνημείων καὶ ἀρχαιλογικῶν χώρων Τουρισμὸς σημαίνει νὰ βλέπουμε, νὰ ἐκτιμοῦμε, νὰ θαυμάζουμε, νὰ βελτιώνουμε καὶ νὰ διορθώνουμε κάθε τι τὸ τουριστικὰ χρήσιμο, τὸ αἰσθητικὰ ἐμφανίσιμο, τὸ ὡραῖο. Ὄχι βέβαια στὰ χαρτιά, ἀλλὰ στὴ ζωντανὴ πραγματικότητα. Ὕστερα ἀπὸ τὶς πάρα πάνω διαγραμμισμένες ἀρχὲς θὰ ποῦμε πόσο ὠφελημένοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πᾶνε ἐκδρομὲς καὶ πόσο βλάπτονται αὐτοὶ ποὺ ἀπέχουν ἀπ' αὐτές. Ἐκδρομὴ βέβαια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὸ π' ἀκοῦμε νὰ λένε ἢ νὰ γράφουν ὡς τουρισμό.

Μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ μαθαίνουμε ἐπὶ τόπου καὶ μὲ τὴν πραγματική της εἰκόνα, τὴν ἱστορία τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, τοὺς ὡραίους μύθους των, τὴ θρησκεία των. Βλέπουμε τὶς ἀκροπόλεις των, τὰ θέατρα, τὰ δημόσια κτίριά των, τοὺς ναοὺς καὶ τὰ μαντεῖα των. Μελετᾶμε τὴν ἀρχιτεκτονική, τὴν τέχνη, τὴν καλλιτεχνία, τὴν αἰσθητική, τὴ βιοτεχνία, τὶς συναλλαγὲς, τὸ ἐμπόριο, τὸ νόμισμά των. Ἀποχτᾶμε γνώσεις τῆς γραφῆς των, τῶν γραμμάτων, τῆς φιλοσοφίας, τῶν ἐπιστημῶν, τῆς παιδείας, τοῦ διοικητικοῦ των συστήματος, τοῦ οἰκιακοῦ των βίου.

Μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ μαθαίνουμε τὰ αἴτια καὶ τὶς ἀφορμὲς τῶν πολέμων καὶ τὰ σημεῖα ὅπου ἔγιναν οἱ μάχες. Μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ μαθαίνουμε περισσότερα διὰ τοὺς νεωτέρους ἀγῶνας τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἀναμετρᾶμε τὶς δυνάμεις τῶν ἀγωνιστῶν κατὰ τῶν ἐπιδρομέων, δυναστῶν, καταχτητῶν. Κυττάζουμε τὰ σημεῖα, ὅπου ἔγιναν οἱ μάχες των. Ἐκπλησσόμεθα γιὰ τὸ ἄνισο τοῦ ἀγῶνος καὶ θαυμάζουμε τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν ἀγωνιστῶν γιὰ τὴν ἀπόχτησι τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν παρέδωκαν καὶ σὲ μᾶς.

Μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ μαθαίνουμε ἐπὶ τόπου καὶ στὴ φωτεινή τους εἰκόνα περισσότερα γιὰ τὸ χριστιανισμό, τὴν ἐκπολιτιστικὴ ἐξέλιξι τῆς θρησκείας. Τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς ναούς, τοὺς ναοὺς καὶ τὰς μονὰς τοῦ μέσου βυζαντινοῦ αἰῶνος, τοὺς μεταβυζαντινοὺς ναούς, τὰ ἱερὰ μνημεῖα καὶ τὰ κειμήλια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Μὲ τὸν τουρισμὸ μαθαίνουμε ἐπὶ τόπου τὴ γεωγραφία καὶ τὴν τοπογραφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Μαθαίνουμε ἐπὶ τόπου τὶς πηγὲς τοῦ πλούτου τῆς χώρας, ἤτοι: τὴ δασική, τὴ γεωργία, τὶς βιομηχανίες, τὶς συγκοινωνίες, τὴ ναυτιλία, τὸ ἐμπόριο, τὶς λουτροπόλεις, τὰ μεγάλα παραγωγικὰ ἔργα δημοσίου συμφέροντος.

Τὰ μεγάλα φράγματα τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν δι' ὑδροηλεκτρικὰ ἐργοστάσια καὶ δι' ὑδραγωγεῖα μεγάλων καὶ μικρῶν πόλεων. Τὶς ἀποξηράνσεις μεγάλων λιμνῶν καὶ τὴν παράδοσι στὰ χέρια τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς μεγάλων ἐκτάσεων γονίμων, καρπερῶν χωραφιῶν.

Μὲ τὸν τουρισμό, οἱ τουρίσται, οἱ ἐκδρομεῖς, οἱ περιηγηταί, οἱ φυσιολάτραι, κινοῦν τὸ χρῆμα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα πρὸς τὶς ἐπαρχίες, ὅπου ὑπάρχει στενὴ χρηματικὴ κυκλοφορία. Ἔτσι ἐξυπηρετοῦν καὶ διευκολύνουν τὸ ἐπαρχιακὸ ἐμπόριο.

Οἱ περιηγηταί, οἱ ἐκδρομεῖς καὶ οἱ φυσιολάτραι μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμό,

ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου, εἶναι ὁμιλητικοί, εὐγενεῖς καὶ διαφωτιστικοί. Ἀφαιροῦν τὸ ψυχρὸ συναίσθημα, τὸ ὁποῖον χωρίζει τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων πόλεων ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν μικρῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων καὶ χωρίων. Ἔτσι καλλιεργοῦν τὴν συμπάθεια, τὴν ἰδέα τοῦ τουρισμοῦ καὶ τὸ ἐθνικὸ καὶ πατριωτικὸ αἴσθημα μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς χώρας.

Οἱ ἐκδρομεῖς καὶ οἱ φυσιολάτραι ἐξερχόμενοι εἰς τὸ ὕπαιθρον περιποιοῦνται φυσικώτερα τὴν ὑγείαν των. Τὸ 400 π.Χ. ὁ ἀρχαῖος συγγραφεὺς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Ξενοφῶν ἔλεγεν ὅτι: «οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τῷ ἀνοικτῷ ὑπαίθρῳ διαβιοῦντες εὖ παρεσκευασμένοι τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα καθίστανται. Οἱ δὲ ἐν ταῖς πόλεσι ζωὴν ποιοῦντες, μόχθῳ τε κακῇ ἄερος σφαίρᾳ καταβαλλόμενοι ἀεὶ νοσοῦσι».

Εἰς τὰ «Ἅπαντά του» ὁ πατὴρ τῆς ἰατρικῆς Ἱπποκράτης, τὸν 5ον αἰῶνα π.Χ., ἔγραψεν ὅτι: «ἡ τῶν τόπων, ἀέρων, ὑδάτων καὶ κλίματος ἀλλαγή, ἱκανὴ ἐστὶ τόνον ψυχῆς αὔξειν καὶ ἀσθενείας καταβαλεῖν».

Μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ μαθαίνουμε ἐπὶ τόπου μὲ τὴν βοήθεια καὶ τῶν μουσείων τὴν ἱστορία τῆς παναρχαίας χώρας μας, διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ εἴμεθα περήφανοι ὅσον οἱ κάτοικοι ἐλαχίστων ἄλλων χωρῶν τῆς γῆς. Διότι πλὴν τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ μετέπειτα τῶν Ρωμαίων, ἀπὸ τὸ 8.000 π.Χ., ὁπότε τὸ πρῶτον ἐν Εὐρώπῃ ἀνεφάνησαν ἐν Θεσσαλίᾳ οἱ πρῶτοι νεολιθικοὶ οἰκισμοί, μέχρι σήμερον, ἤτοι ἐπὶ 9.960 ἔτη οὐδεμία ἄλλη χώρα δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τέτοιο βάθος πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαλλιεργήθη καὶ ἀνεπτύχθη ὁ ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πλουσίου συναισθήματος καὶ ὁ ἄνθρωπος τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς καλλιτεχνίας. Ἐνῷ εἰς τὸν ὑλιστικὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ τὶς ὑλιστικὲς μόνον ἀνάγκες του, οὐδέποτε ἡ ἱστορία, οὐδέποτε ἡ ἀνθρώπινη παράδοσι, οὐδέποτε ἡ ἀνθρώπινη ἐκτίμησι καταδέχθη νὰ ρίξῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του τὶς ἀκτῖνες τῆς δόξης ἢ τῆς μνήμης. Ἀλλὰ ἀπαρατήρητος καὶ σύντομα λησμονησμένος χάνεται μέσα εἰς τὸ ταχὺ πέρασμα τῶν αἰώνων, ἐγκαταλείπων πολλάκις εἰς τοὺς συνανθρώπους του τὴν μνήμην τῶν κακῶν του πράξεων, τὴν κακὴν ὑστεροφημίαν του. Ἑπομένως, καθὼς λέγει καὶ ὁ πρῶτος Ἕλλην τουρίστας τοῦ κόσμου Παυσανίας (119—190 μ.Χ.) εἰς τὸ ἐπίγραμμά του, ὁ τουρισμὸς εἶναι πηγὴ πολιτισμοῦ καὶ γνῶσις τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἐξ ἄλλου μὲ τὸ ἕτερο σπουδαῖο κεφάλαιο τοῦ τουρισμοῦ, μὲ τὸν ἐξωτερικὸ τουρισμὸ εἰσέρχεται εἰς τὸ κράτος ξένο συνάλλαγμα, ξένο νόμισμα. Τὸ συνάλλαγμα αὐτὸ χρησιμεύει ὡς κάλυμμα τῆς χαρτίνης χρηματικῆς κυκλοφορίας μας. Ἐπίσης αὐτὸ καλύπτει τὰ ἐλλείμματα τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν καὶ εἰσπράξεων τῆς χώρας μας. Ἡ χώρα μας εἶναι πτωχή, δὲν κάνει μεγάλες ἐξαγωγὲς προϊόντων. Δὲν ἔχει πλοῦτον ἐδάφους καὶ ὑπεδάφους.

Μὲ τὸ τουριστικὸ αὐτὸ συνάλλαγμα ἀγοράζουμε ἀπὸ τὰ ξένα κράτη ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα καλύπτουν τὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων τοῦ κράτους μας, διότι δὲν ὑπάρχουν ἀνάλογα στὴν ἐμπορικὴ ἀγορά μας.

Μὲ τὸν ἐξωτερικὸ τουρισμὸ καλλιεργοῦνται αἱ σχέσεις τῶν κατοίκων τῶν ξένων κρατῶν. Δημιουργεῖται συμπάθεια, ἐγκαρδιότης καὶ εὐχάριστοι ἀναμνήσεις μεταξύ των. Ἀναπτύσσεται ἡ φιλία καὶ ἡ πίστις μεταξύ των, ἡ ὁποία εἶναι εὐεργετικὴ καὶ ἀποδοτική.

Μὲ τὸν ἐξωτερικὸ τουρισμὸ καλλιεργεῖται τὸ πνεῦμα τῆς εἰρηνοφιλίας μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων χωρῶν. Διότι οἱ τουρίσται ταξιδεύοντες στὰ διάφορα κράτη βλέπουν τὰ μεγάλα εἰρηνικὰ ἔργα, τὴν ὠφέλεια αὐτῶν, τὰ ἀποθαυμάζουν, τὰ ἐκτιμοῦν καὶ μένουν ἱκανοποιημένοι. Καταμάχονται τὴν ἰδέα τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος πολλὲς φορὲς στὴν ἱστορία δημιουργεῖ ἄσκοπες αἱματοχυσίες, καταστρέφει ἀπὸ τὶς ρίζες της τὴν οἰκονομία τῶν λαῶν καὶ ἀφήνει ὀλέθριες συνέπειες. Δημιουργεῖ μετέπειτα συχνὰ οἰκονομικὲς κρίσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι συμφορά, πλήττουσα τοὺς πληθυ-

σμοὺς τῶν κρατῶν σὲ γενεὲς ὁλόκληρες. Θὰ ποῦμε ἕνα ἱστορικὸ παράδειγμα. Οἱ οἰκονομικὲς καταστροφές, ποὺ ἔκαναν οἱ Ναπολεόντειοι πόλεμοι (1789—1815) ἦταν τόσο μεγάλες, ὥστε μετὰ ἕνα αἰῶνα (1815—1914) μπόρεσε νὰ συνέλθῃ οἰκονομικῶς ἡ Εὐρώπη καὶ νὰ κάμῃ ἀπὸ ἐμπορικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς ἀνταγωνισμοὺς τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο (1914—1918). Πολὺ κοντά του ὅμως (1918—1939), μόλις ὕστερα ἀπὸ 21 χρόνια καὶ πρὶν μπορέσουν καλὰ-καλὰ νὰ συνέλθουν οἰκονομικῶς οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ἔγινε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Αὐτὸς πιὰ ἐπροξένησε πιὸ μεγάλες καταστροφὲς ἀπὸ τὸν πρῶτο. Τὰ ξεθεμελίωσε ὅλα, οἰκονομία, χρῆμα, συνάλλαγμα, ρυθμὸ τακτικῆς ζωῆς, ἠθικὲς ἀξίες. Συνάμα προσέθεσε ἐντονώτερα ἀπὸ πρὶν ἕνα ἀνελεύθερο, μὴ φιλόνομο καὶ δύσκαμπτο ἀριστερισμό, ὁ ὁποῖος πέρνει τὴν ἀρνητική, τὴν ἀντιδραστικὴ θέσι, στὴ φυσιολογικὴ πρόοδο τῶν ἐκτελουμένων εἰρηνικῶν ἔργων ἀνασυγκροτήσεως, ὑπὸ τῶν διαφόρων κρατῶν εἰς τὸν κόσμο. Ἰδίως τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἐδοκιμάσθησαν σκληρὰ κατὰ τὸ Α′ καὶ Β′ παγκόσμιο πόλεμο καὶ μὲ πολλὴ πικ ία, στερήσεις καὶ τρόμο διατηροῦν ἀκόμη τὴν φρικαλέα ἀνάμνησί τους.

Μὰ καὶ ὁ καινούργιος, μέγας κίτρινος κίνδυνος δὲν εἶναι μικρὸ ζήτημα γιὰ μιὰ μελλοντικὴ παγκόσμια ἀναταραχὴ τῆς λευκῆς φυλῆς. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι πιὸ σοβαρὸς γιὰ τὸν ἀριστερισμὸ ποὺ τὸν ἔχει γείτονά του καὶ ἀβασάνιστα προσπαθεῖ ὁλονὲν νὰ τὸν κάμῃ ἀκατανίκητο καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἴδιο, ποὺ αὔριο θὰ τὸν ἔχῃ ἀντίπαλό του.

Ὁ διάσημος ἄγγλος καθηγητὴς τῆς φυσικῆς καὶ τῆς θερμοπυρηνικῆς ἐνεργείας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου John Burnal, σ' ἕνα νέο βιβλίο του, ποὺ μόλις τὸ ἐξέδωκε, «The World Without Wars» (ὁ κόσμος χωρὶς πολέμους) καταλήγει μὲ τὰ ἑξῆς λόγια:

«Τὸ χρέος μας, τὸ χρέος ὅλων τῶν ἐπιστημόνων καὶ ὅλων τῶν πνευματικῶν » ἀνθρώπων, σὲ ὅλες τῆς χῶρες τοῦ κόσμου, εἶναι νὰ ἀγωνισθοῦμε κατὰ τοῦ πολέ- » μου. Οἱ πόλεμοι ἦταν ἡ κατάρα τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πόλεμος ἐξολοθρεύει ἄδικα τοὺς » πληθυσμούς. Καταστρέφει ἐντελῶς τὴν οἰκονομία καὶ δημιουργεῖ τὴν πενία, ἡ » ὁποία εἰς τὴν ἐποχή μας ἀποτελεῖ ἔγκλημα στὴ δημοκρατικὴ κοινωνία».

Κατὰ κοινὴ ὁμολογία τῶν ντόπιων καὶ ξένων ἀμερολήπτων τουριστῶν ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ ὡραιότερη χώρα στὴν Εὐρώπη καὶ ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ σημαντικὴ πρόοδο τουρισμοῦ. Τὸ ἤπιο κλῖμα, ὁ ἡλιοφώτιστος ὁρίζοντας, τὰ γραφικὰ ἀκρογιάλια της, τὰ πολλὰ ὄμορφα νησιά της, σκόρπια στὸ Αἰγαῖο καὶ στὸ Ἰόνιο, οἱ ἀντιθέσεις στὴ μορφολογία τοῦ ἐδάφους της. Οἱ ἀρχαιολογικοὶ χῶροι, τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα, τὰ πλούσια καὶ σπάνια μουσεῖα της. Τὰ διδακτικὰ φιστιβὰλ τῶν ἀρχαίων τραγωδιῶν, δραμάτων καὶ κωμῳδιῶν. Οἱ φυσικὲς καλλονές, αἱ ἰαματικὲς πηγές, τὰ σπάνια ἐδαφολογικά της φαινόμενα, ἡφαίστεια, σπήλαια, ἀπολιθώματα. Οἱ λαϊκὲς τέχνες, οἱ λαϊκοὶ χοροὶ καὶ οἱ λαϊκὲς φορεσιές. Ἡ φρουτοπαραγωγή, τὰ ἐκλεκτὰ σιγαρέττα, τὰ φρέσκα θαλασσινὰ ψάρια, τὰ γευστικὰ κρασιά της, ὁ χαμηλὸς γιὰ τοὺς ξένους τιμάριθμος, ὅλα αὐτὰ δίνουν στὴν Ἑλλάδα τὶς χαρὲς καὶ τὶς χάρες της. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχομε κάμει ἀκόμη χώρα τουριστική. Γιὰ νὰ ὑπάρξῃ τουρισμὸς χρειάζεται πρωτίστως ἄριστο δίκτυο τουριστικῶν αὐτοκινητοδρόμων. Ἐπισκεφθήκαμε τὴν Τουρκία, τὴν Γιουγκοσλαβία, τὴν Αὐστρία, τὸ Βέλγιο, τὴν Ὁλλανδία, τὴν Γαλλία, τὴν Ἑλβετία, τὴν Γερμανία καὶ τὴν Ἰταλία. Τὸ τελειότερο τουριστικὸ δίκτυο δρόμων ἔχουν μόνον οἱ τέσσαρες τελευταῖες χῶρες. Ἐπίσης χρειάζονται πολλὰ καθαρά, ἄνετα καὶ συγχρονισμένα τουριστικὰ ξενοδοχεῖα. Ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν πολλὰ οἱ τουριστικὲς χῶρες κι' ἐμεῖς ἐλάχιστα. Ἡ Ἰταλία ἔχει χωριστὸ ὑπουργεῖο τουρισμοῦ, στὸ ὁποῖον ἐργάζονται 12.000 ὑπάλληλοι. Κατὰ τὸ 1957 ἐπεσκέφθησαν τὴ χώρα αὐτὴ 15.000.000 τουρίστες, οἱ ὁποῖοι τῆς ἄφησαν 367.000.000 δολλ. τουριστικὸ συνάλλαγμα. Μὲ τὸ συνάλλαγμα αὐτὸ σχεδὸν ἐκάλυψε κατὰ μέγα μέρος τὴν παθητικότητα τοῦ ἰσοζυγίου τοῦ ἐξω-

ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΕΛΛΗΝ ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐξακολουθεῖ νὰ μεταδίδῃ τὰ φῶτα του εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἕνας νέος Δημόκριτος δίνει μαθήματα εἰς τοὺς ἀμερικανοὺς ἀτομικοὺς ἐπιστήμονας. Καὶ αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ὁ μηχανικὸς Νικόλαος Χριστοφίλου, ὁ ὁποῖος ἔχει γίνει ἤδη παγκοσμίως γνωστὸς ἀπὸ τὴν θεωρίαν του περὶ ὑπάρξεως ζωνῶν ἀκτινοβολίας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πόλου εἰς τὸν ἄλλον. Ἂν καὶ εἶναι ἕνας αὐτοδίδακτος ἐπιστήμων τῆς ἀτομικῆς φυσικῆς, ἔχει δώσει πολλὰ μαθήματα καὶ εἰς ἀτομικοὺς ἐμπειρογνώμονας ἀκόμη.

Τετευλαίως, συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος Κέννεθ Ἔλερς, ἀπέκτησε δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας διότι κατώρθωσε νὰ ἐφεύρῃ μίαν πολύπλοκον συσκευὴν ἐκτοξεύσεως ἠλεκτρονίων, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται «πυροβόλον ἠλεκτρονίων».

Ὁ ἐκτοξευτὴς αὐτὸς ἀποτελεῖ μέρος τῆς συσκευῆς «Ἄστρον» τῆς ὁποίας τὴν κατασκευὴν ἐπιμελεῖται ὁ Χριστοφίλου διὰ λογαριασμὸν τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιτροπῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Διὰ τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ ἐλπίζεται νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ χαλιναγώγησις τῆς ἐκλυομένης ἐνεργείας κατὰ τὴν ἔκρηξιν ὑδρογονικῆς βόμβας καὶ ἡ κατὰ βούλησιν χρησιμοποίησις αὐτῆς δι' εἰρηνικοὺς σκοπούς.

Τὸ «πυροβόλον ἠλεκτρονίων» κατεσκευάσθη εἰς τὰ ἐν Λίβερμορ ἐργαστήρια ἀκτινοβολίας.

Ἡ ἐμπορικὴ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἐκτοξευτῆρος αὐτοῦ θὰ συνίσταται εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς διατηρήσεως τῶν ἰδιοτήτων διαφόρων χρησίμων ὑλῶν ὡς καὶ ἀποστειρωμένων τροφίμων καὶ φαρμάκων.

Λίαν ἐπωφελῶς θὰ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπίσης καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς τηλεοράσεως, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ θὰ δύναται νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ συγκέντρωσις καὶ διάχυσις ἀτομικῶν σωματιδίων ἐπὶ τῆς τηλεοπτικῆς ὀθόνης.

Ὡς εἶναι γνωστόν, ὁ Χριστοφίλου ἐγεννήθη εἰς τὴν Βοστώνην τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1916. Εἰς ἡλικίαν 7 ἐτῶν ἦλθε μετὰ τῶν γονέων του εἰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ ἐσπούδασε, λαβὼν πτυχίον ἠλεκτρολόγου μηχανικοῦ ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν μετσόβιον πολυτεχνεῖον. Ἰδιαιτέραν σημασίαν ἐνέχει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστοφίλου ἤρχισε τὰς ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας μελέτας του ὅτε ἠσχολεῖτο μὲ ἐγκαταστάσεις ἀνελκυστήρων. Τὸ ἔτος 1948,

---

τερικοῦ της ἐμπορίου. Μὲ τὸ ferry boat τὸ ὁποῖο θὰ συνδέσῃ τὴν Ἰταλίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἂν μᾶς ἔρθουν 1.000.000 ξένοι τουρίστες, σὲ τὶ καλὴ κατάστασι δρόμων θὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὴν Ἡγουμενίτσα-Φιλιππιάδα-Γιάννενα-Μέτσοβο-Τρίκαλα-Μετέωρα καὶ σὲ ποιὰ ξενοδοχεῖα θὰ τοὺς χωρέσουμε; Ἐπίσης ἡ Γερμανία καθὼς ἀναγράφει τὸ δελτίο τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1957 τοῦ ἰνστιτούτου τουρισμοῦ Φραγκφούρτης, διέθεσε 1.200.000.000 μάρκα, δηλ. 9.000.000.000 δραχμές, γιὰ τὴν βελτίωσι τοῦ ἐξωτερικοῦ τουρισμοῦ της.

Ἡ βρεταννικὴ περιηγητικὴ ἕνωσις τοῦ Λονδίνου ἀναφέρει ὅτι τὸ 1957 ἐπεσκέφθησαν τὴν Μεγάλη Βρεταννία 1.180.000 τουρίστες. Οἱ εἰσπράξεις συναλλάγματος ἀπὸ τοὺς τουρίστες αὐτοὺς ἔφθασαν τὰ 180.000.000 λίρες στερλίνες.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ σκόπιμον εἶναι τὸ κράτος νὰ διδάσκῃ εἰς τὰ σχολεῖα τὸν τουρισμό. Ὅσαύτως νὰ διαφωτίζῃ καταλλήλως τὰς δημοσίας ἀρχὰς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ τουρισμοῦ διὰ τῶν ἁρμοδίων ὑπουργείων, οὕτως ὥστε οἱ κάτοικοι τῆς χώρας νὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τουριστικὴ συνείδησι. Τὰ ἐκδρομικὰ σωματεῖα, οἱ διάφοροι σύλλογοι, οἱ τουριστικὲς ὀργανώσεις καὶ οἱ τράπεζες πρέπει νὰ εἶναι οἱ κινητῆρες τῆς τουριστικῆς ἀναπτύξεως, πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι καὶ τὴν προστασία τοῦ Κράτους, καθὼς συμβαίνει στὶς χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΟΥΣΙΑΣ

εὑρισκόμενος εἰς Ἀμερικήν, ἔκαμεν εἰσηγήσεις σχετικῶς μὲ τὴν κατασκευὴν «διασπαστοῦ ἀτόμου», αἵτινες ὅμως ἐθεωρήθησαν ὡς ἐσφαλμέναι. Μετὰ ταῦτα, ἐξέφρασε διαφόρους ἀπόψεις ἐν σχέσει μὲ τὰς ἀργὰς αἵτινες διέπουν τοὺς «ἀτομικοὺς ἐπιταχυντὰς» καὶ τὰς «ἰσχυρὰς ἑστιάσεις». Αἱ ὑποδείξεις του αὐταὶ δὲν ἔτυχον τῆς δεούσης προσοχῆς μέχρι τοῦ 1953. Ὀλίγον βραδύτερον ὁ Χριστοφίλου ὑπέδειξεν εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ ἐργαστήρια τοῦ Λόγκ Ἄϊλαντ τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης φυσικοὺς ἐπιστήμονας, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἀπόψεις του ἐχρησιμοποιοῦντο ἤδη ὑπ' αὐτῶν. Κατόπιν γενομένης ἐξετάσεως, ἀπεδείχθη τὸ βάσιμον τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Χριστοφίλου καὶ κατεβλήθη ὡς ἀμοιβὴ εἰς τοῦτον τὸ ποσὸν τῶν 10.000 δολλαρίων ὑπὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιτροπῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἡ ὁποία ταυτοχρόνως τὸν προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της.

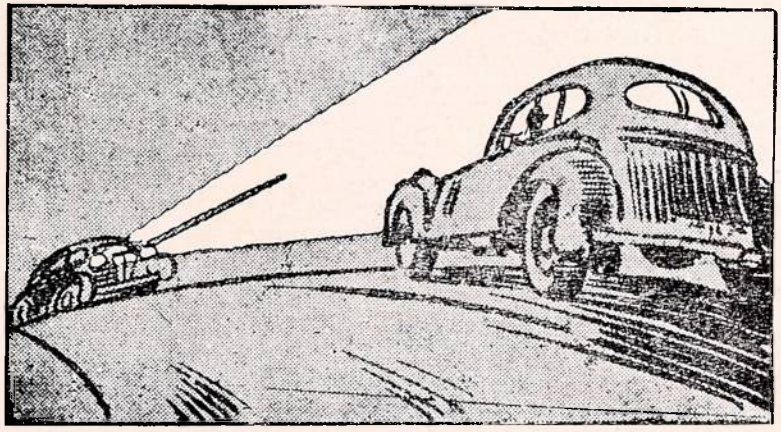
Ὁ Χριστοφίλου εἶναι τώρα ὑπεύθυνος διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ τεραστίου ἐγχειρήματος τῆς κατασκευῆς τῆς συσκευῆς («Ἄστρον»). Ὁ ἴδιος ἔπεισε τοὺς ἐπιστήμονας τῆς ἐπιτροπῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας νὰ πραγματοποιήσουν τὸ πείραμα «Ἄργος» κατὰ τὸ ὁποῖον προεκλήθη ἔκρηξις τριῶν ἀτομικῶν βομβῶν ὑπεράνω τοῦ Νοτίου Ἀτλαντικοῦ. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τῶν βομβῶν αὐτῶν περιέβαλε τὴν γῆν ἀκτινοβολία εἰς ὕψος 6.400 χιλιομέτρων.

Διὰ τοῦ πειράματος αὐτοῦ ἀπεδείχθη ὡς ὀρθὴ ἡ θεωρία αὐτοῦ περὶ ὑπάρξεως ζωνῶν ἀκτινοβολίας ἀπὸ τοῦ βορείου μέχρι τοῦ νοτίου πόλου τῆς γῆς.

Αἰσθανόμενοι ὑπερηφάνειαν διὰ τὰ ἐξαίρετα ἐπιτεύγματα ἑνὸς διαπρεποῦς Ἕλληνος ἀτομικοῦ ἐπιστήμονος, εὐχόμεθα ὅπως τὸ παράδειγμά του εὕρῃ μιμητὰς καὶ ἄλλους Ἕλληνας ἐπιστήμονας, διὰ ν' ἀποδείξωμεν εἰς τοὺς ἀμφιβάλλοντας ὅτι εἴμεθα ἀντάξιοι ἀπόγονοι τῶν ἐνδόξων προγόνων μας.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ



Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιῆτε συνεχῶς τὰ μεγάλα ἐκτυφλωτικὰ φῶτα καὶ τοὺς προβολεῖς, διότι ἐμποδίζετε τὴν πορεία τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ ἔρχονται ἀντίθετα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε θὰ κάμουν τὸ ἴδιο μὲ σᾶς, ὁπότε γίνεται σύγχυσις, μὲ κίνδυνον τρομερῶν συγκρούσεων. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τυφλώνονται καὶ οἱ διαβάται, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι εὐγενικὸ καθόλου.



Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

. . . . . .

—«Καλά... Καλά... Μὴ μοῦ λὲς τίποτα ἀπ' τὸ τηλέφωνο... Εἶσαι τυχερός... Θὰ ἔρθω ἐκεῖ, γιατὶ ἔχω μιὰ ἐπείγουσα δουλειὰ στὴ γειτονιά σου. Θὰ περάσω, λοιπόν, νὰ σὲ ἰδῶ... Μονάχα πές μου : Πῶς ἦταν ὁ Μάρκ; Ἦταν καλά; Εἶναι καλὸς συνάδελφος σου ὁ Μάρκ... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσῃς... Τέλος πάντων!!! Κι' ἡ ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ τί κάνει; Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὰ διηγηθῇς ὅλα αὐτὰ σὲ λιγάκι... Ἔτσι δὲν εἶναι;.. Ἄντε γειά σου!».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ κράτησεν ἐπὶ πολὺ τὸ ἀκουστικὸ στ' αὐτί του, ἀπ' ὅπου κάτι ἀκουγότανε σὰν δυνατὸ βράσιμο... Μὲ δυὸ ὀνόματα ὁ κύριος Λαμὺ εἶχε ξαναχτίσει, μέσα στὴν φαντασία τοῦ παιδιοῦ, ἕνα ὁλόκληρο, ἀγαπημένο βασίλειο... Τὸ βασίλειο τοῦ Τερνεραί... Μέσα ἐκεῖ ἔτρεχε τώρα ὁ λογισμὸς τοῦ παιδιοῦ... Ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ κρατῇ τὸ ἀκουστικὸ δίπλα στὸ αὐτί του καὶ νὰ ὀνειρεύεται...

—«Τί σοῦ λέει, λοιπὸν ὁ Δικαστής σου;» ρώτησεν ὁ φύλακας, ποὺ μὲ συμπάθεια παρατηροῦσε σιωπηλὰ ἀπὸ πολλὴ ὥρα, αὐτὸ τὸ ὄμορφο παιδικὸ μουτράκι...

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἔγινε κατακόκκινος καὶ ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό...

***

«Βγαίνεις ἔξω, μπαμπά;» ρώτησεν ὁ Ζεράρ Λαμύ, ποὺ ἐργαζότανε κοντὰ στὸν πατέρα του... Μερικὲς στιγμὲς ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια τὸ βιβλίο του, καὶ ξεχνιώτανε πολλὴ ὥρα νὰ παρατηρῇ αὐτὸ τὸ γλυκὸ καὶ φωτεινὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του, ποὺ δὲν ἔδειχνε ποτὲ τὴν κούρασή του... Ἔτσι ὁ γυιὸς τοῦ δικαστὴ Λαμύ, ἔκανε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν προμήθειά του ἀπὸ εἰκόνες γιὰ ὅλη τὴν ἑβδομάδα... Θὰ θυμότανε ἔτσι τὸν πατέρα του σὲ χίλιες στάσεις... Κι' αὐτὸ τοῦ χάριζε πολλὴ εὐτυχία...

—«Βγαίνεις μπαμπά;».

—«Πρέπει, μικρέ μου!!! Πρέπει!!!» ἀπάντησεν ὁ δικαστὴς πολὺ γλυκά.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἕνα ξένο παιδὶ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ζεράρ καὶ τοῦ στεροῦσε τὶς φροντίδες τοῦ πατέρα του... Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του πονεμένη ὁ δικαστής...

—«Μήπως θέλεις νἄρθῃς μαζί μου, παιδί μου;» τὸν ρώτησε χαϊδευτικά...

Σὲ λίγο ξεκίνησαν μὲ τὸ ἴδιο βῆμα... Κι' ὁ Ζεράρ ἐπίσης κρατοῦσε τὸ κεφάλι γερμένο στὸ δεξιὸν ὦμο, κι' ἐβάδιζε κυττάζοντας τὸ ἔδαφος. Καμμιὰ φορὰ ὁ πατέρας του τὸν ἔπερνε ἀπὸ τὸ χέρι ὅπως ὅταν ἦτανε παιδί... Μά, τώρα πιὰ μεγάλωσε... Ἔκλεισε προχτὲς τὰ δεκαπέντε του χρόνια... Ναί! Προχτὲς εἶχε τὰ γενέθλιά του... Ἀλλά, ὁ κύριος Λαμύ, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰ δράματα τῶν μικρῶν ξένων παιδιῶν, τὸ εἶχεν ὁλότελα λησμονήσει!!!

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ παρατηροῦσε τὴν πόρτα, ὅπως ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του ποὺ ἄργησε πολύ... Ὅταν, ἐπὶ τέλους ἄνοιξεν ἀπὸ τὸν δικαστή, δὲν ἐρρίγησε γιατὶ δὲν

τοῦ ἐγέννησε καμμιὰ συγκίνηση ἡ ἐμφάνιση τοῦ κυρίου Λαμύ... Ἀσυνείδητα καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ εἶχε σχηματισθῆ μέσα του ἡ πεποίθηση ὅτι στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας θὰ ἐμφανιζότανε ὁ «Ἄσπρο Δόντι», ὁ Τομαβὰκ ἢ ὁ Μπούφαλο...

Ἔτσι ὁ κύριος Λαμὺ ποὺ μπῆκε χαρούμενος σὰν μικρὸ παιδί, κτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία τοῦ Ἀλὲν Ρομπέρ, ἀπογοητεύθηκε... Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ παιδὶ ἄλλαξε στάση... Ἐδειξε ὅλη του τὴ χαρά του γιὰ τὴν παρουσία τοῦ δικαστή, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του μαζί... Αὐτὸ ἐνθουσίασε τὸν κύριο Λαμύ...

—«Κύριε Λαμὺ» εἶπεν αὐθόρμητα ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, ἁρπάζοντας τὸ χέρι του «θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα!».

—«Ὅλα;» ρώτησεν ὁ δικαστής, κλείνοντάς του τὸ μάτι, ἐνῶ χαμογελοῦσε. «Ἔστω! Ἂς ποῦμε, λοιπόν, ὅτι θὰ μοῦ διηγηθῆς μονάχα ὅσα θελήσῃς».

—«Ὄχι! θὰ πῶ ὅσα πρέπει!».

—«Ξέρεις κάτι... θὰ μοῦ τὰ ξαναπῆς μεθαύριο στὸ γραφεῖο μου. Δὲν νομίζεις, λοιπόν, ὅτι εἶναι πιὸ καλὰ νὰ μὴ μοῦ πῆς τίποτε σήμερα. Ἂν μοῦ πῆς κανένα ψέμμα καὶ τὸ ξεχάσῃς ὕστερα; Γιατὶ ἄν...».

—«Ὄχι! Ὄχι!» διέκοψε τὸ ἀγόρι μὲ σταθερὴ φωνὴ «θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα!».

Ὁ κύριος Λαμύ, ποὺ ἐπίτηδες εἶχε κάνει αὐτὴν τὴν ἐρώτηση γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν εἰκλιρίνεια τοῦ παιδιοῦ, ἐνθουσιάστηκεν ἀπὸ τὴν ἀπάντηση αὐτή...

Χαμογέλασε... χτύπησε φιλικὰ τὸν Ἀλὲν Ρομπὲρ στὴν πλάτη... Καὶ τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη:

—«Λέγε, παιδί μου... Σ' ἀκούω... Πές τα μου ὅλα!».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ πῆρε φόρα κι' ἄρχισε τρέχοντας νὰ διηγῆται τὶς περιπέτειές του, τοὺς κινδύνους, τὶς ἀγωνίες του... Ντράπηκε ὅμως καὶ δὲν ἀνέφερε τίποτε οὔτε γιὰ τὴ Ρίτα τοῦ Παναμᾶ, οὔτε γιὰ τὴν Ζερμαίν... Κι' ὅταν τελείωσεν ἔσκυψε τὸ κεφάλι σὰν ἔνοχος καὶ περίμενε τὴν ἐτυμηγορία τοῦ δικαστή... Εἶχε πιστέψει ὅτι ἀμέσως ὁ κύριος Λαμὺ θὰ τὸν ἔστελνε στὴ φυλακὴ γιὰ μερικὲς μέρες...

Ἀλλὰ ὁ κύριος Λαμὺ δὲν ἔδειξε θυμό, οὔτε ἔκπληξη... Σήκωσε τὸ κεφάλι κατὰ τὸ παιδί, στήλωσεν ἐπάνω του τὰ δυό του μάτια καὶ τοῦ εἶπεν ἀργὰ-ἀργά:

—«Σὲ πιστεύω. Ἀλλὰ ἡ πράξη σου εἶναι κουτή... Ἔτσι δὲν εἶναι;... Γιὰ σκέψου μόνος σου λιγάκι... Ἄκου, λοιπόν. Τὸ νὰ ζητᾶς τοὺς γονεῖς σου εἶναι σωστὸ καὶ δίκαιο, ἀλλὰ ὄχι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο... Διέτρεξες τόσους κινδύνους, χωρὶς ἀποτέλεσμα... Καὶ αὐτὸ γιατὶ δὲν εἶσαι σὲ θέση, δὲν μπορεῖς ἐσὺ μόνος σου νὰ ἀνακαλύψῃς τοὺς γονεῖς σου... Ὅμως μὴν ἀνησυχῇς, παιδί μου... θὰ σὲ βοηθήσουμε ἐμεῖς καὶ νὰ δῇς ποὺ μιὰ μέρα θὰ τοὺς ξαναβρῇς.. Ἔχεις ἀνάγκη ἀπ' τὴ βοήθειά μας. Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς φίλους σου στὸ Τερνεραί... Ἐκεῖ ἔχεις ἕνα καλὸ σύντροφο: Τὸν Μάρκ... Ἔχεις ἀκόμα τὴν Ἀρχηγὸ Φρανσουάζ, ὅπως ἐπίσης τὸν «Ἄσπρο Δόντι» τὸν Μπούφαλο... Εἶναι ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι σου ἐκεῖ κάτω καὶ ἔξυπνοι, καὶ σ' ἀγαποῦν... Ἀλήθεια. Πόσων χρονῶν εἶσαι;».

—«Ἐντεκάμισι, κύριε Δικαστά».

—«Ὥστε ἐντεκάμισι, ἔ;... Γέρασες πιά, φίλε μου... Γέρασες σὰν κι' ἐμένα... Μά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τοῦ Τερνεραὶ πέρασαν κι' ἀπὸ τὴν ἡλικία σου, καὶ ξέρουν τοὺς καϋμούς, τὰ παράπονα καὶ τὰ ὄνειρά σου... Δὲν συμφωνεῖς; Ἔ! τότε, λοιπόν, γιατί; Γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ κοντά τους σὰν κλέφτης, χωρὶς νὰ τοὺς συμβουλευθῇς, χωρὶς νὰ τοὺς ζητήσῃς τὴ βοήθειά τους, χωρὶς κἂν νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃς; Ἦταν βέβαια ὁ Καδδύ... Τὸ ξέρω καὶ σὲ δικαιολογῶ, παιδί μου...».

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ σκεφτικός, κι' ὕστερα ζαρώνοντας τὰ φρύδια του ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων καὶ εἶπε, ἀφήνοντας κατάπληκτο τὸ φύλακα καὶ ἐμβρόντητο τὸ παιδί :

—«Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ τὰ κουβεντιάσουμε αὐτὰ ἄλλοτε... Τώρα θὰ σὲ

παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ δουλειά... Ὑπάρχει ἕνα περίπτερο μὲ ἐφημερίδες ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς γέφυρας... Πήγαινε, λοιπόν, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πάρῃς τὴν «Φρὰνς–Σουάρ»... Νά! πᾶρε χίλια φράγκα... Νὰ μοῦ τὸ χαλάσῃς κι' ὅλας, γιατὶ θέλω ψιλά. Ἄντε... Καὶ σ' εὐχαριστῶ...».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ στάθηκε μαρμαρωμένος... Κύτταξε πολλὴ ὥρα τὸ δικαστὴ μὲ ἀπορία, ὕστερα ἄπλωσε τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε, πῆρε τὸ χαρτονόμισμα, τὸ κύτταξε προσεκτικά, πῆγε κάτι νὰ πῇ, τὸ μετάνοιωσε, καὶ ξαφνικὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ὥρμησε σὰν σίφουνας στὸ δρόμο... Τὴν ἴδια ὥρα ὁ φύλακας τινάχτηκε ἔξαλλος... Μὰ τὸ γαληνεμένο βλέμμα τοῦ δικαστὴ τὸν κεραυνοβόλησε...

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' εἶπε ἥσυχα :

—«Κύριε δικαστά, νομίζω πὼς δὲν εἴχατε τὸ δικαίωμα ποὺ τὸν ἀφήσατε νὰ φύγῃ... Οὔτε ἐγὼ ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, οὔτε κανένας ἄλλος... Νομίζω ὅτι δὲν ἦταν ὀρθὴ ἡ πράξη σας... Κι' ἔπειτα, τὰ χίλια φράγκα ποὺ τοῦ δώσατε!!! Δὲν ἦταν καθόλου σωστό...».

Τρεῖς κάθετες ρυτίδες αὐλάκωσαν τὸ μέτωπο τοῦ κυρίου Λαμύ...

—«Ἄκου, Γκαρνιέ... Δέκα πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἀκούω συνέχεια τὴν ἴδια φράση : «Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα». Κι' ἀκόμα μοῦ λένε κι' ἄλλα... Ἐπικρίνουν τὶς «τρέλλες» μου... Κι' ὅμως αὐτὲς οἱ ...«τρέλλες» μου εἶναι παιδιὰ ποὺ ἐμπιστεύθηκα, ὅπως τώρα τὸν Ἀλὲν Ρομπέρ, καὶ ποὺ σήμερα εἶναι παντρεμμένα... πατέρες οἰκογενειῶν... μαννάδες παιδιῶν... Εἶναι σήμερα ἄνδρες σοβαροί... κυρίες μυαλωμένες... Καὶ μοῦ γράφουν κάθε πρωτοχρονιά!!!...».

—«Κι' ὅμως!!!».

—«Μὴ μὲ διακόπτῃς! Ξέρω τὶ θέλεις νὰ μοῦ πῇς... Ὅτι ἦταν τρέλλα ν' ἀφήσω ἕνα καταδικασμένο παιδὶ ἐλεύθερο βάζοντας στὰ χέρια του ἕνα τόσο μεγάλο πειρασμό... Ἐ! ὄχι, λοιπόν, Γκαρνιέ... Ἔχεις ἄδικο... Ἴσα-ἴσα ποὺ τρέλλα θὰ ἦταν νὰ φυλακίσω αὐτὸ τὸ παιδί, κι' ἔτσι νὰ τοῦ ριζώσω βαθειὰ τὴν πίστη ὅτι ὁ μόνος δρόμος πρὸς τὴν ἐλευθερία εἶναι ἡ δραπέτευση... Κι' ὕστερα;... Ἄ! Γκαρνιέ! Τοὺς σκύλους τοὺς κάνουν μιὰ μικρὴ βόλτα γιὰ περίπατο κάθε μέρα... Νομίζεις, τάχα, ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν τὴν ἴδια ἀνάγκη;...».

—«Σύμφωνοι, κύριε δικαστά... Ἀλλὰ ἂν δὲν ξαναγυρίσῃ ἀλλοίμονό μου!!! Εἶμαι ὑπεύθυνος!!!».

—«Κι' ἂν ἀνοίξῃ τὶς φλέβες του ἀπόψε, ὅπως ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ὁ μικρὸς Ροζὲ τὸν προηγούμενο μῆνα, τότε δὲν θὰ εἶσαι ὑπεύθυνος;».

—«Ὄχι, βέβαια...».

—«Ὄχι; Σύμφωνοι... Ἀλλὰ ἐ γ ὼ θ ὰ ε ἶ μ α ι!».

...Ἐσώπασαν γιὰ πολλὴ ὥρα... ἡ νύκτα ἔπεφτε τεμπέλικα πάνω στὴν πόλη... Ὁ φύλακας ἔστριψε ἕνα τσιγάρο, ἀλλὰ τὸ ἔκανε χίλια κομμάτια μέσα στὴν παλάμη του...

—«Δὲν ξανάρχεται πιά!!!» εἶπε νευριασμένα...

—«Θὰ ξανάρθῃ, Γκαρνιέ... Θὰ ξανάρθῃ... Μὴν ἀνησυχῇς... Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό... Τοῦ ἔχω δέσει τὰ χέρια...».

Ὁ φύλακας τὸν κύτταξε σαστισμένος.

—«Ναί, Γκαρνιέ, μὴ σοῦ κάνῃ ἐντύπωση», συνέχισε ἥσυχα καὶ μαλακὰ ὁ δικαστὴς «Ἡ ἐ μ π ι σ τ ο σ ύ ν η!!!! Τὴν ξέρεις αὐτὴν τὴν λέξη;... Ἡ ἐ μ π ι σ τ ο σ ύ ν η! Αὐτὴ εἶναι οἱ μόνες χειροπέδες κι' οἱ μόνες πόρτες ποὺ συγκρατοῦν τὰ παιδιά... Ἡ ἐ μ π ι σ τ ο σ ύ ν η!!!».

Μιὰ μουσικὴ ἀπὸ ἕνα βραχνὸ γραμμόφωνο ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυά... Τὸ σκοτάδι εἶχε πυκνώσει... Κι' οἱ δύο ἄνδρες ἀπόμειναν μονάχοι, καθένας στὴ σκέψη του, καθένας στὶς δικές του ὀνειροπολήσεις... Ὁ ἕνας ταραγμένος, ἀνάστατος νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὸ γραφεῖο, κυττάζοντας ἀπελπισμένα τὴν πόρτα, ποὺ στέκονταν ἀκί-

νητη γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ μαρτύριό του... Ὁ ἄλλος γαληνεμένος, ἥσυχος νὰ κυττάζῃ κατὰ τὸν ἀπέναντι τοῖχο, ὅπου ἡ εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου ἔμοιαζε σὰν νὰ τοῦ χαμογελᾷ...

Καὶ τὰ λεπτὰ κυλοῦσαν ἀδιάκοπα... Ὥσπου ξαφνικά, ἡ πόρτα βρόντηξε, μὲ θόρυβο καὶ στὸ κατώφλι της παρουσιάστηκε τὸ παιδί... Ἦταν τὸ πρόσωπό του κατακόκκινο, λαχανιασμένο... Τὰ μάτια του κυττοῦσαν ἀλλοῦ... Ἄνοιξε τὴ σφιγμένη γροθιά του μέσα στὸ χέρι τοῦ δικαστῆ καὶ τοῦ παράδωσε μιὰ χούφτα ἀπὸ γαζέττες καὶ τσαλακωμένα χαρτονομίσματα... Ὁ κύριος Λαμὺ τὰ ἔχωσε στὴν τσέπη του, χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ...

—Ὁρῖστε κι' ἡ ἐφημερίδα σας, κύριε Λαμὺ εἶπε ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ παραδίνοντάς του τυλιγμένη στὰ τέσσερα τὴν Φρὰνς Σουάρ... Κι' ἐνῷ ὁ δικαστὴς τὴν ἔπαιρνε καὶ τὴν ξεδίπλωνε ἀργὰ-ἀργὰ μὲ κάποιο εὐτυχισμένο χαμόγελο στὰ χείλη, τὸ λαχανιασμένο παιδὶ συνέχισε κομπιάζοντας, κοκκινίζοντας καὶ μασσῶντας τὰ λόγια του, ἐνῷ ὁ κύριος Λαμὺ δοκίμαζε τὴ μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς του κι' ὁ φύλακας ἔσκυψε τὸ κεφάλι ντροπιασμένος :

—«Κύριε Λαμύ, σᾶς...».

—«Τὶ εἶναι, παιδί μου; Τὶ προσπαθεῖς νὰ μοῦ πῆς;».

—«Νά!... Θέλω...».

—«Θέλεις... Τὶ θέλεις;...».

—«Νὰ σᾶς...».

—«Νὰ μέ... Τὶ νὰ μέ;... Λέγε, λοιπόν...».

—«Νὰ σᾶς εὐχαριστήσω πολύ...».

Ὁ δικαστὴς ἔβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ χαρᾶς, ὁ φύλακας ἀποτραβήχτηκε πάρα-πέρα ἀμίλητος...

Ὁ κύριος Λαμὺ γέλασε καλόκαρδα:

—«Μά, καὶ ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου... διὰ τὸν κόπο ποὺ ἔκανες καί...».

Σταμάτησε. Γιατὶ καθὼς μιλοῦσε εἶχε ἀνοίξει τὴν ἐφημερίδα καί, βλέποντας κάτι, ἀναπήδησε...

—«Ἀλὲν Ρομπέρ! πολὺ ἄσχημα νέα... Ὁ Καδδύ... Ὁ φίλος σου ὁ Καδδὺ δὲν ζῇ πιά... Διάβασε...».

Τὸ παιδὶ γύρισε τὸ κεφάλι ἀριστερά, χλώμιασε, τὸ βλέμμα του σκοτείνιασε, κι' ἀπάντησε μὲ ὑπόκωφη φωνή :

—«Δὲν θέλω νὰ διαβάσω... Τὸ εἶδα στὸ περίπτερο. Ἦταν ἄρρωστος ὁ φτωχός μου φίλος...».

—«Ναί! Ἔχεις δίκηο... Ἦταν ἄρρωστος παιδί μου... πολὺ ἄρρωστος... Οἱ γιατροὶ τῆς Μελοὺν δὲν εἶχαν καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ νὰ τὸν διατηρήσουν ζωντανό... βλέπεις, λοιπόν, μικρέ μου;... Εἶδες πόσο εἶχα δίκηο;... Νόμισες ὅτι παίρνοντάς τον μαζί σου θὰ τὸν ἔσωνες... Μά, πέτυχες τίποτε; Τί λές;...».

Ἄπλωσε τὸ χέρι του ποὺ (περίεργο!!!) ἦταν παγωμένο σὰν μάρμαρο, καὶ χάϊδεψε τὴν μαύρη τούφφα τῶν μαλλιῶν τοῦ παιδιοῦ, συνεχίζοντας πολὺ σιγά:

—«Πόσο δύσκολο εἶναι νὰ ἱκανοποιοῦμε πάντα τὶς ἐπιθυμίες μας!!! Δὲν ἔρχονται πάντα ὅπως τὰ θέλουμε τὰ πράγματα!!!... Δυστυχῶς!!! Γι' αὐτὸ πρέπει κανεὶς νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ πειθαρχῇ... Εἶναι ἡ μόνη λύση...». Στάθηκε λίγο ἀμίλητος, ὕστερα σηκώθηκε καί, βγάζοντας ἕνα ἀναστεναγμό, συνέχισε ἐνῷ ἄλλαζε τόνο :

—«Ἄντε γειά, καὶ καλὴ ἀντάμωση... Μεῖνε γιὰ σήμερα ἐδῶ καὶ αὔριο θὰ σὲ τοποθετήσω στὸ Ντανφὲρ Ρορεσώ... Ἐκεῖ θὰ εἶσαι καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ... Ἔτσι δὲν εἶναι;... Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς ὅμως ἀμέσως... Θὰ ἦταν κρῖμα ν' ἀφήσῃς τὸν Γκαρνιέ, χωρὶς νὰ σὲ μάθῃ νὰ στρίβῃς ἕνα τσιγάρο... Ἀλλά, τέλος πάντων... Τί; Δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ Ντανφὲρ-Ροσερώ; Γιατί; Ξέρεις κανένα ἐκεῖ κάτω;... Τὸν γιατρὸ Κλάρνε... τὴν δεσποινίδα Ἀλίκη...».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: 'Ανθυπαστυνόμος κ. Μπουζούκης Δημήτριος, καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Γαλανόπουλος Γεώργιος, Κουτρουφάτσος Δημήτριος, καὶ Μαυρόμματος 'Ιωάννης.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας οἱ: 'Υπαστυνόμος Α' Γερανέας Νικόλαος καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Νικητόπουλος Γεώργιος καὶ Σπάρκας Δημήτριος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος λόγῳ θανάτου ὁ ἀστυφύλαξ Περράκης Δημήτριος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Σαλαγιάννης Εὐθύμιος.

***

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

—Διὰ διαταγῶν τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων προεκηρύχθησαν ἀντιστοίχως ἐξετάσεις διὰ τὰς 'Αστυνομικὰς Σχολὰς 'Υπαστυνόμων Β' τάξεως καὶ 'Αρχιφυλάκων, ἤτοι διὰ 50 δοκίμους 'Υπαστυνόμους καὶ 70 μαθητὰς 'Αρχιφύλακας.

Οἱ ὑποψήφιοι θὰ ἐξετασθοῦν εἰς τὸ μάθημα τῶν 'Ελληνικῶν εἰς τὸ οἴκημα τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς ὡς ἀκολούθως : Οἱ ὑποψήφιοι δόκιμοι 'Υπαστυνόμοι τὴν 2αν 'Οκτωβρίου 1960, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην, οἱ δὲ ὑποψήφιοι μαθηταὶ 'Αρχιφύλακες τὴν 16ην 'Οκτωβρίου 1960 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

'Η 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, μὲ τὸ πλούσιο καὶ διδακτικό της περιεχόμενο, τὴν ποικιλία καὶ τὴν λογοτεχνική της ἀρτιότητα, τὴν ἐκλεκτὴ ἐπιμέλεια καὶ τὴν ἀνθρώπινη πρόζα της, ἔχει γίνει ὁ ἀχώριστος φίλος χιλιάδων ἀκροατῶν, οἱ ὁποῖοι συγκινοῦνται, τέρπονται καὶ διδάσκονται.

Πανηγυρική, εὐχάριστη, δεμένη καὶ ἄψογη ἀπὸ κάθε πλευρά, ἡ 'Εκπομπὴ τῆς 21ης Μαΐου ἐ.ἔ. γνώρισε μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχία καὶ ἐνθουσίασε. Ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ἀπαλὲς μελῳδίες καὶ καθοδηγητικὰ συνθήματα, καὶ ἦταν ἀφιερωμένη στὴ μεγάλη γιορτὴ τῶν 'Αγίων Κωνσταντίνου καὶ 'Ελένης. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν ἐθνικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, καὶ εὐχὲς πρὸς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον καὶ τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Κ. Καραμανλῆν.

'Επίσης μετεδόθη ἕνα ποικίλο ἐλαφρὸ πρόγραμμα καὶ συγκινητικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς 'Αστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο 'Υπαστυνόμο Σπῦρο Πηλό, μὲ συμμετοχὴ τῆς 'Ελένης Κριτῆ καὶ τοῦ Τρύφωνος Καρατζᾶ.

*

Τὰ προγράμματα τῆς 28ης Μαΐου καὶ τῆς 4ης, 11ης, 18ης καὶ 25ης 'Ιουνίου ἐ.ἔ. ἦταν ἀφιερωμένα ὁλόκληρα στὴν 'Ελληνικὴ ὕπαιθρο, μὲ περιγραφικὰ σκίτσα καὶ λαογραφικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὸ Μωριᾶ, τὴ Ρούμελη, τὴ Μακεδονία, τὴ Θράκη, τὴν Ἤπειρο, τὴ Θεσσαλία, τὰ ἑπτάνησα, τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τὴν Κρήτη. Λεβέντικα δημοτικὰ τραγούδια καὶ ὄμορφοι νησιώτικοι σκοποὶ ἐπλαισίωναν τὰ προγράμματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐσκόρπισαν πλούσια συγκίνηση, νοσταλγία καὶ ἀμέτρητο ἐνθουσιασμό, μέχρις σημείου νὰ ζητῆται ἐπίμονα ἡ ἐπανάληψή τους.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

—Τὰ 'Αστυνομικὰ Χρονικά, εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ εἰς τοὺς κ.κ.: Πέτρ[illegible]γυρίου, Καθηγητὴν τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν καὶ συνεργάτην τοῦ περιοδικοῦ, [illegible]αὶ 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' 'Απόστολον Καθάρειον.

'Ωσαύτως εὔχονται χρόνια πολλὰ εἰς τοὺς ἑορτάζοντας λοιποὺς κ.κ. 'Αξιωματικοὺς καὶ συνδρομητάς των.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ — Σελίς

Ἡ προπαγάνδα ὡς μέσον ψυχολογικοῦ πολέμου, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 8287

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Τεχνικὸς ἐξοπλισμὸς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας—Παράδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Οἰκονομικὴ Ἀποστολὴ εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων καὶ μοτοσυκλεττῶν, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 8290

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἐν δράσει—Γάλλοι πράκτορες τοῦ Κ.Κ.Γ. ἀφιχθέντες στὴν Ἑλλάδα συνελήφθησαν μαζὶ μὲ τὸν ἐνταῦθα ἀρχηγὸν τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. 8292

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορείου Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 8296

ΘΕΜΑΤΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας, Ἀνακριτικῆς καὶ Σωφρονιστικῆς, ἐν τῇ Παντείῳ Σχολῇ, κ. Ι. Παπαζαχαρίου 8304

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ταξιδεύοντας στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Πηλοῦ 8312

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Λαϊκὴ τέχνη στὴ Μυτιλήνη, ὑπὸ Δ/δος Χαρούλας Τζαβέλλα 8319

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 8322

Ὁ τουρισμὸς καὶ τὰ πλεονεκτήματά του, ὑπὸ τοῦ Τμηματάρχου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος, κ. Ἰωάννου Νούσια 8325

ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ἕλλην ἀτομικὸς ἐπιστήμων θαυματουργεῖ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου 8328

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 8330

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 8334

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Α. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.